

വിഷയവിവരം.

പേജ്.

1. ആ ചിതാഭസ്മത്തിൽനിന്നും (പദ്യം) പി. കെ. ക്ഷാ, ബി. എ. 845
2. സേവാഗ്രാം ഡയറി 846
3. സി. വി. കുഞ്ഞുരാമൻ 848
4. വിഷുക്കൈനീട്ടം (പദ്യം) ടി. എൻ. രാജരാജവർമ്മ ബി. എസ്സി. 849
5. തീരാത്തസംശയങ്ങൾ (ഉപന്യാസം) എം. രാമകൃഷ്ണൻനായർ 850
6. സ്നേഹത്തിനുവേണ്ടി (ചെറുകഥ) കൊട്ടിത്താനം പി. കെ. ദിവാകരൻ 853
7. അശോകവനികയിലെസീത (പദ്യം) ആനന്ദവല്ലിനഞ്ഞ ആർ. രാമൻപിള്ള 860
8. ദേവീസരോജിനി (ഉപന്യാസം) ഒ. എസ്. പൊന്നമ്മ, കോഴഞ്ചേരി 861
9. സുഖാന്വേഷണം (പദ്യം) സച്ചിദാനന്ദസ്വാമികൾ 867
10. താജ്മഹൽ (പദ്യം) കീരമണ്ണ് ഹരിഹരൻ 867
11. പാവം ഗൌരി (ചെറുകഥ) കെ. കെ. പൊന്മേലേടത്ത് 868
12. പാരിതോഷികം (പദ്യം) അയണിയർ 873
13. ജലം (ഉപന്യാസം) പി. എൻ. മൂസ്സത് 874
14. മാളവി (ഖണ്ഡകാവ്യം തുടർച്ച) ഏ. വേലായുധൻപിള്ള 879
15. ആശാലത (തുടർച്ച നോവൽ) 881
16. ഭടന്റെ കണ്ണ് (പദ്യം) ഉമയനല്ലൂർ എസ്. ശിവശങ്കരപ്പിള്ള 893
17. ചരിത്രപരമായ വീക്ഷണം (സംഹിത്യം) വിദ്വാൻ ത. വി. പരമേശ്വരയ്യർ 894
18. പറന്നുപോയ മണിനാക്കൻ (പദ്യം) ടി. എൻ. ആർ. വർമ്മ 899
19. അനുജത്തി (ചെറുകഥ) പത്മസേനൻ ചേലാട്ട് 900
20. മാതൃപൂജ (പദ്യം) ജഗതി വേലായുധൻ നായർ 904
21. ഓണംവരാൻ (പദ്യം) സി. പി. രാമകൃഷ്ണപിള്ള 904
22. ശാപവും ശപഥവും (ഉപന്യാസം) വക്കീൽ പി. മാധവൻ 907
23. ഞങ്ങടെ വരുന്ന (പദ്യം) കൃഷ്ണൻ വന്നേരി 912
24. പ്രേമഗീതി (പദ്യം) ടി. പി. കെ. 912
25. ആ രാത്രി (ഏകാങ്കനാടകം) പി. നളിനകുമാരി, തിരുവട്ടാർ 913
26. ഇതാണോ വഴിപാട്? (പദ്യം) സി. എൻ. മംഗലം 920
27. ആരോഗ്യപംക്തി 2. കൊച്ചുപുഴ ഡാക്ടർ കെ. കൃഷ്ണവർമ്മ 921
28. വനിതാപംക്തി. ഹെലൻതോമസ്സ് 925
29. ബാലപംക്തി മാതൃഹൃദയം (പദ്യം) ആർ. എം. ദേവി 927
ആശീർവാദം (ചെറുകഥ) സുധ 928
30. വിനോദപംക്തി 930
31. നിരൂപണപംക്തി 933
32. ജ്യോതിഷപംക്തി 935
33. ജാതകചിന്താമണി 841

രമണൻ

ക്ഷീണവും, ഉന്മേഷവും
നല്കി നിങ്ങളുടെ വികാര
രങ്ങൾക്കു വേലിയേറ്റ
മുണ്ടാക്കുന്ന ഒരു വാജീക
രണൌഷധം
20 ഡോസ് ടിൻ
പാക്കിങ്ങ് പോസ്റ്റേജ്
അടക്കം 2 ക. 12 ണ.

Ramanan
FOR SEX DEBILITY

ഹേനരാവു, രാക്കുറവു, ക്ഷീണം,
സപ്തസ്ഖലനം, ശീഘ്രസ്ഖലനം,
ഇവയെമാറ്റും. രതിയിൽ ഭീർഘ
സംതൃപ്തി നൽകും.

SWATHANTHRA PHARMACY,
VARKALA - - - - - - TRAVANCORE :-

CHITRAKALA

കലാനിധി പരസ്യക്കുലി.

ഒരു പേജ്	35 ക.	ഒരു പതിപ്പിന്
അര പേജ്	20 ക.	ടി
കാൽ പേജ്	12 ക.	ടി
കവർ മൂന്നാംപേജ്	40 ക.	ടി
കവർ നാലാംപേജ്	60 ക.	ടി
കവർ നാലാംപേജ് രണ്ടുകള്ളർ	90 ക.	ടി
കവർ ടി മുന്നുകള്ളർ	120 ക.	ടി

യാവദാരീതൃസ്സുപതി യാവദ് ഭോജതി ചന്ദ്രമാഃ ||
യാവദ്ധായുഃപ്രവഹതി താവജ്ജീയാൽ കലാനിധിഃ ||

കലാനിധി

-കഥാമയ സാഹിത്യ മാസിക-

Chief Editor—R. NARAYANA PANIKKAR, B. A., L. T.

സുമം ൨ } ഫ്രഥമ൪ ഇടവം { ൪ളം വ൪ഷം

ആ ചിതാഭസ്മത്തിൽ നിന്നും

പി. കെ. ഷാ, ബി. എ.

2917

കനലാളിക്കത്തി,ത്തീക്കട്ടയായുജ്ജ്വലി-
ച്ചനങ്ങാതടിപററി വെന്തുവെണ്ണീറായ് മാറി,
സപ്തസാഗരനിലീനമായ്ത്തീർന്നു, സത്യ-
സത്തതൻ സന്ദേശത്തിൻ കമ്മപാഥതൻ രൂപം!
അയവൊട്ടേകാതെതാൻ ജ്വംഭിച്ചുവീതാശങ്ക-
മുയരുന്നതിൽനിന്നു മുന്നതമൊരാവേശം-
ശ്രീമഹാത്മാഗാന്ധിതൻശാന്തിസന്ദീപ്താദർശം;
സാമസുന്ദരം കമ്മാരമൃകാന്തിയാൽസ്ഥിരം;
നാമൊന്നിച്ചുതിത്തീടും സ്മരണക്കണ്ണീർകൊണ്ടേ
നാമൊറയ്ക്കുനക്കുഞ്ചിച്ച പാപത്തിൽനിന്നാരംതീരും.
അമ്മഹാത്മാവിൻ കമ്മവീഥിയിൽ കാൽവയ്ക്കിലേ-
യമ്മഹത്താകും കൃത്യം നമ്മളിന്നനുഷ്ഠിക്കു;
അച്ചിതാഭസ്മത്തിൽനിന്നംബരംമുട്ടുംമട്ടി-
ലുർച്ചലിപ്പേകിക്കൊണ്ടിന്നതിരുന്നൊരാശയം
രൂപഥം ചെയ്യാം നമുക്കാരെയുമൊരുമിച്ചു-
മപഥത്തിൽനിന്നുമെന്നേയുമായ് മാറുവാൻ;
ഹൃയേസ്ഥിതമാകുമുള്ളുറയുള്ളിൽമേവും
മൃദുലതപത്തിൽതൊട്ടു സത്യമായാജ്ഞാപിക്കു;—
'നമ്മളൊന്നിച്ചീജന്മമുവാകുമിന്ത്യാരാജ്യ-
നന്മയ്ക്കായ് ജീവിച്ചീടുമതിന്നായ് മരിക്കും നാം'

സേവാഗ്രാം-ഡയറി

ശ്രീരാമശർമ്മാ.

വിവർത്തകൻ—വിശ്വനാഥ്.

(തുടർച്ച)

5—4—41. രാവിലെ അഞ്ചു മണിവരെ ഗോതമ്പു പൊടിക്കുകയും ഏഴര മണിക്കു ബാപ്പുജിയുടെ കൂടെ ഉലാത്തുവാൻ ഇറങ്ങുകയുംചെയ്തു. ഇന്നു ബാപ്പുജി ഉലാത്തുവാൻ ഇറങ്ങാൻ അല്പം താമസിച്ചു. ശ്രീമതി ദുർഗ്ഗാബെഹിനെ (മഹാദേവ് ദേശായിയുടെ ഭാര്യ) കാണാൻ ആറേമുക്കാലിനേ തയ്യാറായതായി അദ്ദേഹം പ്രസ്താവിച്ചു. ബാപ്പുജി മുറിയിൽ നിന്നും പുറത്തേക്കു വരുന്നതുവരെ ഞാൻ രവിശങ്കർശുക്ലായുടെ മകൻ ഭഗവതിചരൺശുക്ലായുമായി സംസാരിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. ഞങ്ങൾ ശ്രീസുന്ദർലാലിനെ വിമർശിക്കയുണ്ടായി.

* * * *

ആശ്രമത്തെപ്പറ്റി ചർച്ച ചെയ്യുകൂട്ടത്തിൽ ഞാൻ പറഞ്ഞു;—

"ബാപ്പു വലിയ വലിയ കെട്ടിടങ്ങൾ കെട്ടിക്കാത്തതു വളരെ ശരിയാണു്. അല്ലെങ്കിൽ ബാപ്പുജിയുടെ മരണത്തിനുശേഷം അന്ധഭക്തന്മാർ ഗാന്ധിമതം പ്രചരിപ്പിക്കാൻ തുടങ്ങും. അതിനാൽ മറ്റു മതപ്രസ്ഥാനങ്ങളിലുള്ള ദോഷങ്ങളെല്ലാം വന്നുകൂടുകയും ചെയ്യും. ബാപ്പുജിക്കുശേഷം അനവധി ആളുകൾ ആശ്രമം വിട്ടിട്ടു ഓടിപ്പോയ്ക്കളയും എന്നു്.

ഉലാത്തുവാൻ ഇന്നു് ഒരു ചെറുപ്പക്കാരനുമുണ്ടായിരുന്നു. അയാൾ ബാപ്പുജിയോടു "താങ്കൾ എനിക്കു ഫുട്ബാൾ കളിക്കാൻ സമ്മതം തന്നില്ലല്ലോ. ഉലാത്തൽകൊണ്ടു മനസ്സു തൃപ്തിപ്പെടുന്നില്ല, ഉത്സാഹം വരുന്നില്ല" എന്നാവലാതിപ്പെട്ടു.

ബാപ്പുജി—"കുട്ടികൂട്ട കളിക്കു്. അതിനു് ഫുട്ബാളിന്റെ സകല ഗുണങ്ങളുമുണ്ടു്. ഫുട്ബാൾ വിദേശിയാണു്. അതിനു് എത്ര ചിലവാണു്?"

യുവാവു്—കുട്ടികൂട്ട കളിയിൽ അപകടമുണ്ടല്ലോ".

ബാപ്പു—ഫുട്ബാളിൽ അപകടം കുറവാണോ? അഥവാ അപകടത്തിന്റെ ശങ്കപോലുമില്ലാത്ത കളിതന്നെ എന്തിനാകും? സൂക്ഷിക്കണ്ട ആവശ്യമേയുള്ളു. മരത്തിലിരുന്നുകൊണ്ടു മൃഗങ്ങളെ വിളിച്ചു വേട്ടയാടാൻ ശ്രമിക്കുന്നതു വേട്ടയല്ല. നല്ലപോലെ ചുറ്റിത്തിരിഞ്ഞു വഴിയിൽ കാണുന്ന മൃഗത്തെ വധിക്കുകയാണു നായാട്ടു്."

ശാസ്ത്രിജിയുടെ അടുക്കലെത്തിയപ്പോൾ അദ്ദേഹം ബാപ്പുജിയോടു മറ്റൊരു ചോദ്യമായി—"ബാപ്പു, വേപ്പിലയിൽ ജീവകാംശമുണ്ടോ?"

ബാപ്പു—"ഉവ്വു്, ജ്വരമില്ലാതാക്കുന്ന അംശം അതിൽ ഉണ്ടു്. ഇരുമ്പുസത്തുമുണ്ടു്."

ശാസ്ത്രിജി:—"മഹാരാഷ്ട്രദേശത്തിൽ മേടമാസത്തിലെ ചില ദിവസങ്ങൾ വേപ്പില തിന്നാൽ കൊള്ളാവുന്ന മുഹൂർത്തമായി കരുതുന്നു. ഗുജറാത്തിയിൽ ഈ ഏർപ്പാടുണ്ടോ?"

ബാപ്പു—"ഇല്ല, ഗുജറാത്തിലില്ല."

മഹാരാഷ്ട്രത്തിനു സ്വന്തം സംസ്കാരവും രാഷ്ട്രവ്യവസ്ഥയുമുണ്ടു്. അതു ശരിക്കു രചിച്ചിട്ടുമുണ്ടു്. ഗുജറാത്തിയിലെ സംസ്കാരം ഇനിയും ശരിക്കു ഉണ്ടായിക്കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. മഹാരാഷ്ട്രത്തിൽനിന്നും അല്പവും മാർവാഡിൽനിന്നും വളരെയധികവും കടംമേടിച്ചു ഗുജറാത്തിയിലെ രാഷ്ട്രതന്ത്രം സ്വന്തമാകുന്നതിനു മുമ്പു ഇംഗ്ലീഷുകാരും വന്നു. ഗുജറാത്തിയിലെ സാഹിത്യവും അതുകൊണ്ടു ദരിദ്രമായിട്ടാണിരിപ്പു്."

ശാസ്ത്രിജി—"സത്യാഗ്രഹം നടന്നുകൊണ്ടിരിക്കുമോ?"

ബാപ്പു—"അതേ! നടന്നുകൊണ്ടുതന്നെയിരിക്കും. യുദ്ധം നിന്നാലും തുടരും. അതിന്റെ രൂപം മാറും."

ശാസ്ത്രിജി—ഭാരതത്തെ ശത്രുക്കൾ ആക്രമിക്കുമോ?

ബാപ്പു—ഇല്ല.

ശാസ്ത്രിജി—പിന്നെ എന്തിനാണു സർവ്വസൈന്യാധിപൻ ആക്രമണത്തിന്റെ കാര്യം തുടരെ പറയുന്നതു?

ബാപ്പു—പണം പിടുങ്ങാൻ. യുദ്ധം ഇപ്പോൾ തീരുകയില്ല. ജപ്പാനും അമേരിക്കയും അതിലിടപെട്ടും. കുറെ കൊല്ലത്തേക്കുള്ള കാര്യമാണ്. ഈ യുദ്ധത്തിൽ കപ്പലുകൾ എത്ര നഷ്ടപ്പെട്ടുവെന്നുണ്ട് എന്നു ശരിക്കുള്ള വർത്തമാനം കിട്ടുന്നില്ല. ഈ യുദ്ധത്തിൽ പറയാവുള്ളിടത്തോളം അസത്യം കഴിഞ്ഞ യുദ്ധാവസരത്തിൽ പറഞ്ഞിരുന്നില്ല. സത്യം അമർത്തിവെയ്ക്കുന്നു. അതു് അസത്യത്തെ സൂചിപ്പിക്കുന്നു. ലൈഫ് ഡ്യൂറിങ്ങ് ദി വാർ എന്ന പുസ്തകം അച്ചടിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഒരു വാർത്തയുടെ മറെറാരു വശം എന്നാണെന്നുള്ളതിൽ ഒരു വർത്തമാനവും നമുക്കു കിട്ടുന്നില്ല.

* (രമേശൻെറ എഴുത്തുവന്നു. ബോംബെ കാണാൻ വരാൻ അയാൾ ആഗ്രഹിക്കുകയാണു്) പന്ത്രണ്ടു മുതൽ ഒരു മണിവരെ ചീര അരിയാൻ ചെന്നു. ചീര അരിയാനുള്ള കായ്പരിപാടി വളരെ രസാവഹമാണു്. തമാശയായി പലതും സംസാരിക്കും. അമൃതലാലിൻെറ മകൾ ആശ്രമത്തിൽ † "പ്രവാസി" വരുത്തുന്നതിനു പരാതി പറഞ്ഞു. ഞാൻ അയപ്പിക്കാമെന്നു വാഗ്ദാനം ചെയ്തു. ഒരു മാന്യൻ രവീന്ദ്രനാഥ് ടാഗൂറിനേയും ഗാന്ധിജിയേയും താരതമ്യപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ടു പറഞ്ഞു;—

"ബാപ്പുജിക്കു് ഇപ്പോഴും ശ്രമിച്ചാൽ തൊട്ടിയുമക്കാൻ കഴിയും. കുറച്ചു വർഷങ്ങൾക്കു മുൻപു രണ്ടു തൊട്ടിയും കയ്യിലെടുത്തുകൊണ്ടുള്ള അദ്ദേഹത്തിൻെറ ഒരു ഫോട്ടോ ഞാൻ കണ്ടുകയുണ്ടായി" ഒരു ബാലൻ പറഞ്ഞു. "സാരേ, അതു വെറും തൊട്ടിയായിരിക്കാം" എന്നു്.

എല്ലാവരും പൊട്ടിച്ചിരിച്ചുപോയി. മണി രണ്ടടിച്ചതും ബാപ്പുവിൻെറ മുറിയിലെത്തി. മഹാദേവ് ഭായി ഇന്നലെ ബോംബയ്ക്കു പോയതു നിമിത്തം ഗാന്ധിജിയെ സഹായിക്കാൻ ശ്രീജിത് * മശ്രുവാലാ അവിടെ ഹാജരായിരുന്നു.

ഇന്ത്യോർപ്രജാപരിഷത്തിലെ ഏതാനുമംഗങ്ങൾ ശ്രീഹരിഭാ ഈ ഉപാധ്യായയെയുമിച്ചു വന്നു. ഇന്ത്യോർക്കാർ നിവേദനം ചെയ്തു "ഞങ്ങൾ പരിഷത്തു നടത്താൻ തുടങ്ങി. സ്റ്റേറിലെ അധികൃതർ കരടുപ്രമേയങ്ങളും അദ്ധ്യക്ഷപ്രസംഗത്തിൻെറ നക്കലും ആവശ്യപ്പെട്ടു. ഞങ്ങൾ അയച്ചു കൊടുത്തു. യുദ്ധവിഷയകമായി ഞങ്ങളുടെ മദ്ധ്യസ്ഥനയത്തെപ്പറ്റി എഴുതി. പക്ഷേ ഗവർമ്മെൻറ് പരിഷത്തിൻെറ യോഗം കൂടുവാൻ അനുവദിച്ചില്ല. ഞങ്ങൾ സക്കാരുത്തരവു ലംഘിക്കാൻ നിശ്ചയിച്ചു.

അറസ്റ്റ് നടന്നു. സമ്മതേ മുതലായവർ തടവിലായിക്കഴിഞ്ഞു. ജനങ്ങൾ ഞങ്ങളുടെ കൂടെയുണ്ടു്. അങ്ങയുടെ ആശീർവാദം ഞങ്ങൾ അഭ്യർത്ഥിക്കുന്നു" എന്നു്.

ബാപ്പു—ഞാൻ അനുഗ്രഹിക്കുകയില്ല. സത്യാഗ്രഹം തുടങ്ങിക്കഴിഞ്ഞതിൽപ്പിന്നെ അനുഗ്രഹത്തിൻെറ ആവശ്യമെന്താണു്? എൻെറ അഭിപ്രായത്തിൽ തുടക്കം തെറ്റിപ്പോയി. ആജ്ഞ ലംഘിച്ചില്ലായിരുന്നെങ്കിൽ രാജകുമാരി അമൃതകൌർ ദിവാനെ സന്ദർശിച്ചു സ്ഥിതിഗതികൾ നിയന്ത്രിച്ചേനേ. ആജ്ഞ അനുസരിക്കുകയെന്നതിനു സത്യാഗ്രഹം നടത്താതിരിക്കുക എന്നർത്ഥമില്ല.

ഇനി നിങ്ങൾക്കു വിജയം സിദ്ധിക്കുന്ന പക്ഷം പറയാതെതന്നെ ഞാൻ അനുഗ്രഹം അയച്ചുതരാം. ഗവർമ്മെണ്ടിനു ജനങ്ങളെ തങ്ങളുടെ പക്ഷത്തുള്ളതായി സമർത്ഥിക്കാൻ കഴിയും. ഇപ്പോൾ ജയിലിൽ പോയിട്ടുള്ളവരുടെ പുറകെ പോയില്ലെങ്കിലും തെറ്റില്ല. സൃഷ്ടിപരമായ പരിപാടികൾ നടത്തുക. അത്തരം പ്രവൃത്തി ഒട്ടും കുറവല്ല."

വൈകുന്നേരം ഉലാത്തലിനു ശേഷം പ്രാർത്ഥനായോഗംകൂടി. രാമായണപാഠം കഴിഞ്ഞു ഗാന്ധിജി അല്പം സംസാരിച്ചു.

"നാളെ ദേശീയവാരത്തിലെ പ്രഥമദിനമാണു്. ഇതുചരൻ എനിക്കു് ഒരു വസ്തു തന്നു. ഞാൻ അതു ദൂരെ എറിഞ്ഞു കളഞ്ഞു. അതിൻെറ ഫലം അറിയുന്നുമുണ്ടല്ലോ.

നാളെ വ്രതം ആചരിക്കുവാനാഗ്രഹിക്കുന്നവർക്കാകാം നിർബന്ധമാരുടെ കായ്ത്തിലുമില്ല. ഇന്നു് ഇവിടെ രാജഗോപാലാചാര്യജിയുടെ ജാമാതാവായ "വേങ്കടു്" വന്നിട്ടുണ്ടു്. അദ്ദേഹം പ്രതിദിനം കാൽ നടയായി ഇരുപത്തിഅഞ്ചു നാഴിക നടക്കുന്നു. ഒരു കാര്യം കയ്യിൽ സൂക്ഷിക്കാറില്ല. ഒരുത്തരോടു യാചിക്കുന്നുമില്ല. മറെറാരാൾ വിശാലഭാരതത്തിൻെറ പത്രാധിപർ ശ്രീരാമശർമ്മയാണു്. ശർമ്മാജിക്കു് കൽക്കത്തയിൽ ആൻഡ്രൂസുമായി അടുത്തു പരിചയമുണ്ടായിരുന്നു. അദ്ദേഹം ശമ്പളം കൂടാതെ ജോലി ചെയ്യുന്നു. വിശാലഭാരതത്തെ രക്ഷിക്കുവാനാണു് ഇതു്. അദ്ദേഹത്തിൽനിന്നു താങ്കൾക്കും.....

* ശ്രീരാമശർമ്മയുടെ ഒരു ബന്ധു.

† കൽക്കത്തയിൽനിന്നും പുറപ്പെടുന്ന ഒരു ബംഗാളി മാസിക.

* കിശോരിലാൽ മശ്രുവാലാ ഗാന്ധിജിയുടെ കായ്യദർശിമാരിൽ ഒരാളാണു്. (തുടരും)

സീ. വി. കുഞ്ഞുരാമൻ.

അഭിഭാഷകൻ, പത്രപ്രവർത്തകൻ, സമുദായോദ്ധാരകൻ, യുക്തിവാദി, കവി, ഗദ്യകാരൻ എന്നീ നിലകളിലെല്ലാം അസൂയാർഹമായ വിധത്തിൽ മുന്നണിയിൽ എത്തിയശേഷം ദീർഘകാലമായി സൈരജീവിതം നയിച്ചുപോന്ന സീ. വി. കുഞ്ഞുരാമൻ അവർകളുടെ ദേഹവിയോഗം കേരളത്തിനു് ഒരു തീരാനഷ്ടം തന്നെയാണു്. സീ. വി-യുടെ മറ്റു യോഗ്യതകൾ എന്തെല്ലാം തന്നെ ആയിരുന്നാലും, സംഭാഷണചാതുരിയിൽ ആണു് അദ്ദേഹം അദ്വിതീയനായി ശോഭിച്ചിരുന്നതു്. അദ്ദേഹം സംസാരിക്കുന്നതു് എത്ര നേരം വേണമെങ്കിലും യാതൊരു മുഷിവും ക്ലേശവും കൂടാതെ കേട്ടുകൊണ്ടിരിക്കാം;—പിന്നെയും കേൾക്കണമെന്ന ആഗ്രഹമേ ശ്രോതാക്കൾക്കുണ്ടാവുമായിരുന്നുള്ളൂ. സീ. വി. പലേ അവസരങ്ങളിലായി തട്ടിവിട്ടിട്ടുള്ള ഫലിതങ്ങളെ സംഗ്രഹിച്ചു പ്രസിദ്ധീകരിക്കുന്ന പക്ഷം അതുതന്നെ ഭാഷയ്ക്കു ഒരു വലിയ നേട്ടമാകുന്നതാണു്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ രാഷ്ട്രീയസിദ്ധാന്തങ്ങൾക്കു് ഒരു സ്ഥിരത ഇല്ലായിരുന്നു എന്നു് ഒരാക്ഷേപം പറയാറുണ്ടു്. എന്നാൽ ഇന്നത്തെ കേരളീയ നേതാക്കന്മാരിൽ ആർക്കാണീഗ്രുണം ഉള്ളതെന്നു് ഒന്നു കേട്ടാൽ കൊള്ളാമായിരുന്നു. 'അഭിപ്രായം ഇരുമ്പുലക്ക'യല്ലെന്നു് അദ്ദേഹം തുറന്നു പറഞ്ഞു; മറ്റുള്ളവർ ഒളിച്ചുവയ്ക്കുന്നു എന്നു മാത്രമേ അവക്കു തമ്മിൽ വ്യത്യാസമുള്ളൂ. എന്തുതന്നെയായാലും അദ്ദേഹം ആധുനിക കേരളത്തിലെ ഒരു മഹനീയ വ്യക്തിയായിരുന്നുവെന്നുള്ളതിനു സംശയമേ ഇല്ല. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആത്മാവിനു നിത്യശാന്തി ഉണ്ടാവട്ടേ!!!

വിഷുക്കൈനീട്ടം

ടി. എൻ. രാജരാജവർമ്മ ബി. എസ്സ്സി.

പൂവ്വച്ചക്രവാളത്തിൻ സ്വപ്നമേഖലകളിൽ
കേവലം ഗർഭസ്ഥമായ് പുലരിപ്പൈതൽവാഴ്കെ,
ചിന്തകൾ വിരിച്ചുള്ളകഞ്ചനച്ചിറകിന്മേൽ
പുന്തമാന്നെന്മാനസപ്പൈങ്കിളിപറക്കയായ്!

* * * * *

ഭാരതസ്വാതന്ത്ര്യശ്രീകോവിലിൻ മുമ്പിൽ, ത്യാഗ-
വേദിയായ് മിന്നും ദിവ്യമണ്ഡപത്തിനുമുറ്റം,
ആരെയോ പ്രതീക്ഷിച്ച കൃപ്പുകയുമായ്, ഭാര-
തോർവിതൻ പുണ്യംകപ്പാറ പുത്രരങ്ങിനെ നിര-
പാലിത്തിരപ്രകോലും തൂവെള്ളക്ഖദറിനാൽ
തീർത്തൊരുചെറുപീഠം മണ്ഡപമധ്യേകാണാം.
ശാന്തിതൻപ്രതിലേഖപോലൊരുപൊൻനാളത്തിൽ
കാന്തിവീശിടുംസ്വച്ഛവിളക്കിൻപുരോഭുവി
അഷ്ടമംഗല്യംവച്ചതാലവും കാണാം,മേതോ
ശിഷ്ടനര വിശിഷ്ടമാം സ്വാഗതമരുളാനായ്.

ദിവ്യശംഖൊലിപൊങ്ങിവാനിടത്തെല്ലാം, മൊരു
ദിവ്യതേജസ്സിൻധാരതാഴത്തെയ്യൊഴുകയായ്.
അനവദ്യോജസ്സിൽ ക്ഷേത്രമാകവേവിളങ്ങുമ്പോൾ
കാണായി"മഹാത്മാ"വിന്നാത്മചൈതന്യാകാരം
ആഗമിയ്യുയാണാർദ്രചിത്തനാം മഹാകർമ്മ-
യോഗിതൻപുത്രക്കോരോവിഷുക്കൈനീട്ടം നല്കാ
രാഷ്ട്രത്തിൻചിതാവിനുവഴിയേകുവാൻപുത്ര- [ൻ
ശ്രേഷ്ഠരാംജനങ്ങളിങ്ങിരുഭാഗത്തായ് നീങ്ങി.
അങ്ങിനെനാകംവിട്ട ദിവ്യിയിലെത്തീദേവൻ
മംഗളംവിതയ്യുവാൻ, മംഗളംകൊയ്തീടുവാൻ!

ആസനസ്ഥനായ്യാൺമൂടേയനെ നമ്മൾമന്ദ-
ഹാസമാംശരച്ചന്ദ്രചന്ദ്രികാപ്രഭയുള്ളിൽ.
ആ മഹായോഗീന്ദ്രന്റെ മുമ്പിലേയ്യാരോരുത്തർ
സാവധാനമായ് നീങ്ങിച്ചെല്ലുന്നു വന്ദിപ്പാനായ്.
ഭാരതജവാഹറാണാദ്യമായ് തൃപ്പാദത്തിൽ
താരുകളുഴിഞ്ഞിക്കുവാൻ താഴ്മയായ് നമിപ്പതു്.
രാമനപ്പുത്രനന്ദനേകിനാൻ കൈക്കുമ്പിളിൽ
"കർമ്മധീരത"യെന്നൊരനഗ്ഘചിന്താമണി.
പിന്നീടുഗ്രാറത്തിൻ കേസരിപ്രൌഢൻ സർദ്ദാർ
വല്ലഭായിപ്പട്ടേൽ ത്രിപഥഗത്തിൽരചന്ന
അമഹാരഥാഗ്ര്യനു നൽകിനാനൊരു ദിവ്യ-
ശ്രീ മഹാരത്നം "മനഃസ്ഥൈര്യ"മജ്ജനനാഥൻ.
വന്ദിച്ച വിടവാങ്ങും രാജേന്ദ്രപ്രസാദിനു
വന്ദ്യനാകിനാൻ "ചിന്താശക്തി"യാംമരതകം
"ക്രമ്മയോഗിട്ടം ബുദ്ധിശക്തി"യാം മാണിക്യത്തെ
കർമ്മയോഗീന്ദ്രൻ നല്കീ'രാജഗോപാല'ന്നപ്പോൾ.
അങ്ങിനെയോരോരുത്തർ ചെല്ലുന്നുകൈനീട്ടത്തെ
വാങ്ങി, പിൻമടങ്ങുന്നു, സംതൃപ്തമനസ്സുരായ്.

ഭാരതപുത്രർക്കെല്ലാം സ്വാത്മചൈതന്യത്തിന്റെ
ദ്വാരിഗോപുരപ്രിയ"ബാപ്പുജി"നല്കിത്തിന്നു.
അത്തിരുമുഖമല്പമുയർന്നു; നേത്രങ്ങളാ-
ലത്തിരുവടിമുറ്റം കാരുണ്യംതൂകിയായ്!
ദൃഷ്ടികൾചലനത്തെ നിറുത്തീടപ്പെട്ടു,നെഞ്ഞീ-
മട്ടിലേവമെന്നൊരു മാറ്റമുണ്ടാവാൻബന്ധം?
ദൂരത്തൊരല്പം മാറി,ഗ്രാന്ധിജിയൊരുമത്യു-
ത്രുപത്തെഴർശിക്കുന്നു, കണ്ണുനീരതിരുന്നു!

ചങ്ങലക്കെട്ടിൽപ്പെട്ട കാൽകരങ്ങളിലേറെ
വീങ്ങിയവ്രണങ്ങൾതൻ രക്തദുർഗ്ഗന്ധംവീശി
ചിന്നിയമുടികളും, കഴിഞ്ഞനേത്രങ്ങളും,
ചേന്നൊരുപിശാചായി,പ്പാപത്തിൻപകർപ്പ്പോൽ
മർത്ത്യകോടിയിൽനിന്നൊട്ടൊഴിഞ്ഞു കൈക്കുഞ്ഞു
നാഥുറാമിനെക്കാണാം ദേവന്റെ തിരുമുമ്പിൽ

ക്രിസ്തുദേവനശേഷം,മൊട്ടേറെ നൂറ്റാണ്ടുകൾം
സൃഷ്ടിച്ചുപുണ്യം വെണ്ണീറാക്കിയ ദുഷ്ടാത്മാവെ,
അ,ന്നതേകൈത്തണ്ടകൾം പൂണ്ടിയനളികത്തിൻ
മുന്നിലായ്,സ്നേഹത്തിന്റെവിരിമാത്രം,ട്ടാർക്കും
അമഹാൻനിനക്കുന്നനല്കിയഞ്ജലി-[ട്ടി!
യ്ക്കുന്നു നീ കടംതീർത്തുധന്യനായ്,മനുഷ്യനായ്!

അങ്ങിനെനിന്നുനാഥുറാമിനെക്കാൺകെ സ്നേഹ-
ഗംഗതൻ കരപൊട്ടി ദേവന്റെ ഹൃത്തടത്തിൽ.
ഓടിച്ചെന്നകലത്തു നിന്നുമാമനുഷ്യന്റെ
മാവിൻകുട്ടിപ്പുല്കീ, സ്നേഹമൂർത്തിയംശുമാൻ.
അപ്പോഴ്,മുണങ്ങാത്ത തിരുമാർമുറിവിലെ
പൊൽപ്രതേകം ചോരക്കണം പതിഞ്ഞപ്പോൾം,
മുഖ്യമാംവിശ്വപ്രേമസൂര്യനൊന്നുദിയ്യുയായ്
ശപ്തനാം നാഥുറാമിൻനെഞ്ചകത്തതിസ്ഫുടം!
ഖാതിനാൻദേവൻ,"ദിവ്യസ്നേഹമാം രത്നാകര-
മേകുന്നുനിനക്കു ഞാൻ വിഷ്ണുവിൻകൈനീട്ടമായ്!"

* * * * *

കണ്ണിണതുറന്നുഞാൻനോക്കുവേ,പൂവ്വാംബരം
സ്വച്ഛവസ്ത്രത്തിൽ മുക്കിബ്ബോനുമനുദിയ്യുന്നു.
"ഉണ്ണി,നീയുണർന്നില്ലേ? നല്ലൊരു ദിവസമായ്
കണിയും കാണണ്ടെന്നോ?" മുത്തശ്ശിചോദിക്കുന്നു.

തീരാത്ത സംശയങ്ങൾ

എം. രാമകൃഷ്ണൻ നായർ, നീലംപേരൂർ.

ആശാന്റെ നളിനി ഖണ്ഡകാവ്യപ്രസ്ഥാനത്തിൽ ഒരു നൂതനപന്ഥാവുവെട്ടിത്തുറന്നു. നളിനിയിലെ ശൃംഗാരം അശ്ലീലവും ഉത്കൃഷ്ടവുമാണെന്ന് പണ്ഡിതവരേണ്യനും വിമർശനവിചക്ഷണനുമായ ഏ. ആർ. തമ്പുരാൻ അഭിപ്രായപ്പെട്ടു. അങ്ങിനെ അതു് സഹൃദയലോകത്തിന്റെ മുക്തകണ്ഠമായ പ്രശംസയ്ക്കു പാത്രമായി.

എന്നാൽ നളിനിയിലെ രാഗകഥ സൂക്ഷ്മം പഠിക്കുവാനൊരുങ്ങുന്ന ഒരാളെ പലവിധത്തിലുള്ള സംശയങ്ങൾ വട്ടമിട്ടു ബുദ്ധിമുട്ടിക്കും. എത്രമാത്രം വായിച്ചാലും, പഠിച്ചാലും, ചിന്തിച്ചാലും ഫലമില്ല. സംശയങ്ങൾ അതേപടി മുഴച്ചു നില്ക്കും. പൂർവ്വാപരവിരുദ്ധങ്ങളായ പ്രസ്താവനകളും, അസ്പഷ്ടങ്ങളായ ചിത്രീകരണങ്ങളുമാണിതിനു കാരണം. ഇതു കവിയുടെ ജയമോ പരാജയമോ, എന്നു തീർത്തുപറവാൻ പ്രയാസം!

സർവ്വസംഗപരിത്യാഗിയായ ഒരു യുവസന്ന്യാസിയാണു് ദിവാകരൻ. "നീണ്ട ജടയും നഖങ്ങളും" ഒരു ചിര തപസ്വിയാണെന്ന് ഓർമ്മിക്കുന്നുമുണ്ടു്. അഥവാ അദ്ദേഹം തപോവൃത്തിയിൽ ഏർപ്പെട്ടിട്ടു് നാളുകൾ വളരെയായി. ഇത്ര ചെറുപ്പത്തിൽ ദിവാകരനെ ഈ ഒരവസ്ഥയിൽ ആക്കിത്തീർത്ത സംഭവവികാസങ്ങൾ എന്തായിരിക്കാം? ജിജ്ഞാസുക്കളായ വായനക്കാർ അങ്ങനെ ചിന്തിച്ചുപോകും. എത്രകുറിവായിച്ചാലും, തല പുകഞ്ഞാലോചിച്ചാലും ഒരെത്തും പിടിയും കിട്ടുകയില്ല. പ്രേമനൈരാശ്യം വഴിതെളിച്ചിരിക്കുമോ? ലീലയിൽ അങ്ങനെ ഒന്നു കാണുന്നുമുണ്ടു്. അസ്ഥിമാത്രശരീരനായി, ലീലാമന്ത്രോച്ചാരണത്തോടുകൂടി വനാന്തരങ്ങളിൽ അലഞ്ഞുതിരിയുന്ന മദനൻ. എന്നാൽ നളിനിയെക്കുറിച്ചു യാതൊരു ചിന്തയും ദിവാകരനില്ല. അങ്ങനെ ഒരു ബാല്യകാലസഖി ഉണ്ടായിരുന്നതായി ഓർക്കുന്നതുതന്നെ നന്നാ പ്രയാസപ്പെട്ടാണു്.

"സ്വന്തകർമ്മവശരായ് തിരിഞ്ഞിട്ടു-
ന്നന്തമറ്റ ബഹു ജീവകോടികൾ"

ഇതുമാത്രമായിരിക്കും സമാധാനം. വെറും ജന്മവാസനകൊണ്ടു്, ലൗകികമായ യാതൊരു കാരണവുംക്രൂടാതെ ഒരു സുപ്രഭാതത്തിൽ മനം മാറുമുണ്ടായി വീടും നാടും വിട്ടു് സന്ന്യാസത്തിനിറങ്ങിത്തിരിച്ചു. വെറും ജന്മവാസന!

ജന്മവാസനകൊണ്ടു തന്നെയാണെന്നിരിക്കട്ടെ. അങ്ങനെയാണെങ്കിൽ ഒന്നുകിൽ ബാല്യത്തിലെതന്നെ ലോകകാര്യങ്ങളിൽ ഒരു വിരക്തി കാണണം. അല്ലെങ്കിൽ കാലാന്തരത്തിൽ എന്തെങ്കിലും ഒരു പ്രകോപനഹേതുവുണ്ടായിരിക്കണം. ശ്രീബുദ്ധനിൽ അതിബാല്യം മുതല്ക്കേ ബാഹ്യലോകത്തോടുള്ള അനാസക്തി നമുക്കു കാണുവാൻകഴിയും. എന്നാൽ ദിവാകരന്റെ കഥ അതല്ല. ബാല്യകാല ജീവിതത്തിന്റെ ഒരു നേരിയ നിഴൽ മാത്രമേ കവി

ചിത്രീകരിക്കുന്നുള്ളൂ. അവിടെ ഇഷ്ട തോഴിയുമൊത്തു സോല്ലാസം ചിരിച്ചുകളിച്ചു് രസിക്കുന്ന ഒരു കുമാരനെയാണു നാം കാണുന്നതു്. ദിവാകരൻ ജന്മനാ തന്നെ ഒരു വൈരാഗിയല്ലായിരുന്നുവെന്നു സ്പഷ്ടം.

ഇപ്പോൾ, വൈരാഗ്യ മുണ്ടാകുന്നതിനു എന്തെങ്കിലും ഒരു കാരണം ഉണ്ടായേതീരൂ. ആ കാരണമെന്തു്? അതാണു് അജ്ഞാതം! ഇവിടെയാണു് ചിന്തകൻ കുഴങ്ങുന്നതു്! മുൻപറഞ്ഞ പ്രകാരം പ്രണയനൈരാശ്യമാണെന്നു തോന്നിപ്പോകുന്നതു്!

ദിവാകരനു നളിനിയിൽ അനുരാഗമേ ഉണ്ടായിരുന്നില്ലെന്നു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഓരോ വാക്കും പ്രവൃത്തിയും വെളിവാക്കുന്നുണ്ടു്. നളിനിയെ കാട്ടിൽവെച്ചു കാണുന്നതിനുമുൻപു് അവളെപ്പറ്റി യാതൊരു ചിന്തയുമില്ല. നളിനിയെ കണ്ടറിയുന്നപോലുമില്ല. (കാലം വളരെ കഴിഞ്ഞതുകൊണ്ടാണെന്ന സമാധാനം ഓക്കാഴികയല്ല) വളരെ വളരെ പ്രയാസപ്പെട്ടാണു് അവളുടെ പേരും, രൂപവും, വീട്ടും, പരിസരങ്ങളും സ്മരണയിൽ പൊന്തുന്നതു്. പോരെങ്കിൽ പറയുന്നു:—

"നേരു ശൈശവമതിങ്കലനുനിൻ
ഭ്രൂരിയാം ഗുണമറിഞ്ഞതില്ല ഞാൻ
കോരകത്തിൽമധുവെന്നപോലെയും—
ത്താരിൽ നീ പ്രണയമാന്നിരുന്നതും"

അതായതു് ഈ രാഗകഥ അദ്ദേഹത്തിനു പുത്തരിയാണെന്നു്! നളിനി തന്നിൽ അനുരക്തയാണെന്നു് ആ പാവം അറിഞ്ഞിരുന്നതേയില്ലെന്നു്! ദിവാകരന്റെ അറിവോ സമ്മതമോ കൂടാതെ നളിനി ബലാൽക്കാരമായി പ്രണയിച്ചതാണെന്നു്! സന്ന്യാസത്തിനിറങ്ങുന്ന വിവരം നളിനിയെ അറിയിക്കാതിരുന്നതു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ കുറവല്ല. അവളുമായി അദ്ദേഹത്തിനു് ഒരു ബന്ധവുമില്ല!

നളിനിയുടെ വാക്കുകളും ചേഷ്ടകളും ഈ അനുമാനത്തെ തകിടം മറിക്കുന്നു. കവിവാക്യങ്ങളും ചിത്രീകരണങ്ങളും ഇതിനു് ഉപോദ്ബലകമായി നിലകൊള്ളുകയും ചെയ്യുന്നു.

നളിനിയുടെ വാക്കുകൾ സൂക്ഷ്മം പരിശോധിച്ചാൽ കാണാം ദിവാകരൻ ഒരു കാലത്തു് അവളെ സ്നേഹിച്ചിരുന്നുവെന്നു്.

"....ഭവാനു പ.....
ണ്ടിഷ്ടയാം നളിനി ഞാൻ മഹാമതേ"

എന്നും

"മുന്നിലെൻ നിയതിയാലണഞ്ഞുമി—
ന്നെന്നെയെൻ പ്രിയനറിഞ്ഞതില്ലിവൻ
സന്നവാസനനഹോ മറന്നു താൻ
മുന്നമുള്ളതഖിലം മഹാശയൻ."

എന്നും ഉള്ള നളിനിയുടെ വാക്കുകൾ ഈ വസ്തുത തെളിയിക്കുന്നില്ലേ?

കവിവാക്യങ്ങൾ ഈ അനുമാനത്തിനു ശക്തി കൂട്ടുന്നു.

വിചാരവിവശയായി നില്ക്കുന്ന നളിനിയുടെ സമീപത്തെത്താറായി ദിവാകരൻ. ആ യുവയോഗിക്കു പെട്ടെന്നു ചില ഭാവഭേദങ്ങൾ ഉണ്ടാകുന്നു.

"കുന്നു തന്നടിയിലെത്തവേ സചയം
നിന്നുപോയ് ഝടതി ചിന്തപൂണ്ടപോൽ
എന്നുമല്ല മെരുതാത്തിയാന്വാ—
റൊന്നുവീർത്തു നെടുതായുടൻ യതി."

ഇങ്ങനെ നെടുതായി വീർക്കുവാൻ കാരണമെന്തു്?

"ജന്തുവിനു തുടരുന്ന വാസനാ—
ബന്ധമിങ്ങുടലു വീഴുവോളവും"

ഇതാണു സമാധാനം. ഈ വാസനാബന്ധമെന്താണു്? നളിനിയുമായുള്ള സ്നേഹബന്ധം! അല്ലാതെ മറെറാന്നുമല്ല!

"അപ്പുമാന്റെ യകമോളമാന്വീ-
പ്പപ്പൊഴാഞ്ഞാനതി ദൂരഭൂമിയിൽ
അത്ഭുതം തരുവിലീനമേനിയായ്.
നില്പൊരാഠംകരു തിരതല്ലിപ്പൊത്തടം."
"കണ്ടതല്ലവർ പരസ്പരം, മരം-
കൊണ്ടു നേർവഴിമറഞ്ഞിരിയ്ക്കയാൽ
രണ്ടുപേരുമകതാരിലാന്നിതുൽ-
ക്കണ്ണു—കാങ്ക ഹഹ! ബന്ധവൈഭവം!"

ഒരു ഹൃദയത്തിലുണ്ടായ സ്പന്ദനം മറെറാരു ഹൃദയത്തിൽ ചെന്നലച്ചു. ഒരേ സമയത്തു രണ്ടു മാനസങ്ങളിൽ ഉൽക്കണ്ഠാകുലങ്ങളായി. കാരണം? ബന്ധവൈഭവം! നളിനീ ദിവാകരന്മാർ പരസ്പരം സ്നേഹബദ്ധരായിരുന്നുവെന്നു കാണിപ്പാൻ ഇതിൽ ക്കൂടുതൽ തെളിവാവശ്യമുണ്ടോ? പ്രേമത്തിന്റെ ഉൽക്കടാവസ്ഥയിലല്ലേ ഈദൃശതാദാത്മ്യം സംഭവിക്കുന്നതു?

നളിനയുടെ ഓരോ വാക്കും പ്രവൃത്തിയും വിചാരഗതിയും അവളിൽ ദിവാകരനിലുള്ള അഭിനിവേശം സുതരാം വ്യക്തമാക്കുന്നുണ്ടു്.

"എന്റെ യേകധനമങ്ങു്; ജീവനം-
ങ്ങെന്റെ ഭോഗമതുമെന്റെ മോക്ഷവും
എന്റെയീശ! ദൃഢമീപ്പദാംബുജ-
ത്തിന്റെ സീമയതു; പോകയില്ല ഞാൻ"

എന്നുള്ള നളിനിയുടെ ഹൃദയസ്പർശിയായ മൊഴികളും ആത്മാർത്ഥതയുടെ അടിത്തട്ടിൽ നിന്നും ഉറവെടുത്തിട്ടുള്ളവയാണു്. സ്നേഹത്തിന്റെ പിന്നാലെ പാഞ്ഞലഞ്ഞുവലയുന്ന, ആ സാധ്വിയുടെ നില ഏതൊരു കഠിന ഹൃദയത്തെയും തെല്ലിളക്കും. അവളുടെ ദൃഢാനുരാഗത്തിൽ പ്രേമപ്രകർഷത്തിൽ—ആർക്കും സംശയമില്ല. ആ ഒരു ചിത്രീകരണത്തിൽ ആശാൻ തന്റെ കഴിവുകളും മുഴുവൻ ചെലുത്തിയിട്ടുണ്ടു്. നളിനിയുടെ ഓരോ വിധത്തിലുള്ള ഒരു നിലതന്നെ സാക്ഷ്യം വഹിക്കുന്നുണ്ടു് മുൻകാലങ്ങളിൽ അവർ രാഗബദ്ധരായിരുന്നുവെന്നുള്ളതിനു്.

നാം ആരെയാണു വിശ്വസിക്കേണ്ടതു്? ദിവാകരൻ ഒരു യതീശ്വരനാണു്. "സത്യം വദ, ധർമ്മം ചര" ഇവയാണു ആദർശങ്ങൾ! അദ്ദേഹത്തെ വിശ്വസിക്കാതിരിക്കാമോ? ആദർശവും അനുഷ്ഠാനവുമായി പൊരുത്തം വേണമെന്നില്ലെന്നു് ഇന്നത്തെ ദിവാകരശിഷ്യന്മാർ നമ്മെ മനസ്സിലാക്കുന്നുണ്ടു്. ദിവാകരന്റെ വാക്കുകൾ തന്നെ, സൂക്ഷിച്ചാൽ അറിയാം, പൂർവ്വാപരവിരുദ്ധങ്ങളാണെന്നു്.

"കോരകത്തിൽ മധുവെന്നപോലെ" നളിനി അനുരാഗം വഹിച്ചിരുന്നതു താൻ അറിഞ്ഞിരുന്നതേയില്ല" എന്നു് ഒരിടത്തു് അദ്ദേഹം സത്യം ചെയ്തു പറയുന്നു. അദ്ദേഹംതന്നെയാണു്.

"..... .....കണ്ടിടുന്നതേ
നിന്നിലപ്രണയചപലതെഞ്ഞൊ-
നന്നുമിന്നു മൊരുപോലെ വത്സലേ"

എന്നു പറയുന്നതും. ഈ പ്രസ്താവങ്ങൾ എങ്ങനെ യോജിക്കും?

ഇങ്ങനെയുള്ള പൂർവ്വാപരവൈരുദ്ധ്യങ്ങളാണു നളിനിയിൽ അങ്ങോളമിങ്ങോളം കാണുന്നതു്. ദിവാകരന്റെ പരസ്പരവിരുദ്ധങ്ങളായ വാക്കുകളും അതിനു കടകവിരുദ്ധമായ കവിവാക്യങ്ങളും, അതിനു പോൽബലദമായി നില്ക്കുന്ന നളിനിയുടെ മൊഴികളുമാണു നമ്മെ അമ്പരിപ്പിക്കുന്നതു്. എല്ലാം വായിച്ചു കഴിയുമ്പോൾ ശേഷിക്കുന്നതു വെറും സംശയങ്ങൾ! ചിന്തിച്ചു ചിന്തിച്ചു തല പുണ്ണാക്കാമെന്നുമാത്രം! ഒരുപക്ഷേ, അതായിരിക്കാം ഈ കാവ്യത്തിനുള്ള മേന്മ! ചിന്തിപ്പിക്കാൻ കഴിവുള്ളവയാണല്ലോ ഉത്തമകാവ്യങ്ങൾ!

സ്നേഹത്തിനുവേണ്ടി

തൃക്കൊടിത്താനം,
പി. കെ. ദിവാകരൻ.

അതു വഴി കടന്നു പോയിട്ടുള്ള അവസരങ്ങളിലെല്ലാം എനിക്കു തോന്നിയിട്ടുണ്ട്, അവിടെയൊന്നു കയറണമെന്നു. പക്ഷേ, എന്തുകൊണ്ടോ എനിക്ക് അന്നൊന്നും അതു സാധിച്ചില്ല. കോളേജുജീവിതത്തിനു ശേഷം എന്റെ പല സുഹൃത്തുക്കളേയും ഞാൻ പിന്നീടു കാണുകയുണ്ടായി. എന്നാൽ അവളെ മാത്രം അതിൽ പിന്നെ ഒരിക്കൽപോലും ഞാൻ കണ്ടിട്ടില്ല. നാലഞ്ചു സംവത്സരക്കാലത്തെ വിദേശജീവിതത്തിനു ശേഷം സ്വദേശത്തു മടങ്ങിയെത്തിയ ഞാൻ, അവസാനം അവളുടെ വീടുവരെ ഒന്നുപോകുവാൻ തന്നെ നിശ്ചയിച്ചു.

എത്രയോ സംവത്സരങ്ങൾക്കു ശേഷമാണു ഞാൻ ആ ഗ്രാമത്തിലേക്കു തിരികെ ചെല്ലുന്നതു്! എന്തെന്തു പരിവർത്തനങ്ങൾ ആ നാട്ടിനു് ഇതിനകം സംഭവിച്ചിട്ടുണ്ടു്! എല്ലാം അപരിചിതങ്ങളായ മുഖങ്ങൾ. ഞാൻ ചിന്താഗ്രസ്തനായി മുന്നോട്ടുപോയി.

ആ ഗ്രാമത്തിലെ ഓരോ മൺതരിക്കും എന്നോടെന്തോ പറയുവാനുള്ളതു പോലെ എനിക്കു തോന്നി. പ്രിഞ്ഞാറുനിന്നു വന്നു് എന്നെ തഴുകിക്കൊണ്ടു കടന്നുപോയ തെന്നൽ എന്റെ ചെവിയിൽ എന്തോ മന്ത്രിച്ചു. കദനപൂർണ്ണമായ ഒരു സ്വപ്നത്തിലെ നിശ്ശബ്ദരംഗങ്ങൾ ദർശിക്കുന്നവനെപ്പോലെ എന്റെ ഹൃദയം ശോകസങ്കുലമായിരുന്നു.

ഞാൻ നടന്നു രാജപാതയിലെത്തി. ഞങ്ങളുടെ കോളേജു് ആ പഴയഗാംഭീര്യത്തോടെ ഒരു പണ്ഡിതനെപ്പോലെ തലയുയർത്തിനിൽക്കുന്നു മറവത്തു നിന്നിരുന്ന പൂളമരങ്ങൾ കാറ്റിൽ 'ശീ' എന്നുള്ള ശബ്ദമുണ്ടാക്കി, തലയാട്ടിക്കൊണ്ടു് എന്നോടു കുശലമന്വേഷിച്ചു. എത്രയെത്ര മഹാന്മാരെ സൃഷ്ടിച്ചു വിട്ടിട്ടുള്ള ഒരു മഹാസ്ഥാപനമാണതു്! എന്തെന്തു മധുരസ്മരണകളുടെ ഒരു സങ്കേതമാണതു്! എനിക്കവിടം വിട്ടുപിരിയുവാൻ തോന്നിയില്ല.

കുറച്ചു സമയത്തേക്കു് എന്റെ ചിന്ത പൂർവ്വസ്മരണകളിൽ വ്യാപരിച്ചു. എന്റെ പഴയ വിദ്യാലയ സുഹൃത്തുക്കൾ! അവരൊക്കെ ഇപ്പോൾ എവിടെയാണു്? പലരും ഇന്നു് ഉയർന്നനിലയിലെത്തിയിട്ടുണ്ടു്. ഒരാൾ ഒരു ഡോക്ടറാണു്. മറ്റുരണ്ടുപേർ പ്രസിദ്ധരാഷ്ട്രീയപ്രവർത്തകരാണു്. അവർഇന്നും ജയിലിനുള്ളിൽ തന്നെ കഴിഞ്ഞു കൂടുന്നു. അവരൊക്കെ എന്നെ കണ്ടാൽഅറിയുമോ എന്നതു സംശയമാണു്. വിദ്യർത്ഥിനികളിൽ ഒരാൾ ഒരു ഹെഡ്മിസ്ട്രസ്സാണു്. മറ്റൊരാൾ ഒരു മിലിറ്ററിക്കാരനുമായി പ്രേമബന്ധത്തിലേർപ്പെട്ടു നാടുവിട്ടു പോയ്കളഞ്ഞു. വേറെ ഒരാൾ—അതു പേരു് ഞാനിന്നും നന്നായോർമ്മിക്കുന്നുണ്ടു്. ഈയിടെ മഠത്തിൽ ചേർന്നു. അവരിന്നു് ഒരു കന്യാസ്ത്രീയാണു്. ഫിലിപ്പിന്റെ മരണ

മായിരുന്നതിനു കാരണം. പിന്നെ ശേഷിക്കുന്നതു ജാനമ്മയാണു്. ഞാനവളുടെ വീട്ടിലേക്കാണു പോകുന്നതു്. കോളേജു ജീവിതത്തിനു ശേഷം എനിക്കവളെക്കുറിച്ചു യാതൊരു വിവരവും അറിവില്ല.

ജാനമ്മയെ ഞാനാദ്യമായി കാണുന്നതു് അന്നാട്ടിലെ അമ്പലത്തിൽ വച്ചാണു്. എറവും ലളിതമായി വസ്ത്രധാരണംചെയ്തു, മാതാവിനെ അനുഗമിച്ചു ഭഗവൽ സന്നിധിയിലേക്കു പോകയായിരുന്നു. അവളുടെ വാർ ചികുരം പുച്ഛത്തിൽ ഒരു ചെറിയ കെട്ടോടുകൂടി നിതംബത്തെ അതിക്രമിച്ച ഭംഗിയായി വിടർന്നു കിടന്നിരുന്നു. അവളുടെ പൂർണ്ണവളർച്ചയെ പ്രാപിച്ച മാറിടവും ഹൃദയാകർഷകമായ കോമളനഗ്നതയിൽപ്രശോഭിച്ചിരുന്ന ഭുജങ്ങളും വിശ്വസൌന്ദര്യത്തിന്റെ സന്ദേശം വഹിച്ചിരുന്നു.

അവളേക്കാൾ മികച്ചസുന്ദരികൾ പലരും ഞങ്ങളുടെ ക്ലാസ്സിൽ ഉണ്ടായിരുന്നിരിക്കാം. പക്ഷേ, അവളേതുപോലെ ഒതുങ്ങിയശരീരം, വിശ്വവശ്യമായ കറുത്തു നീണ്ട നയനങ്ങൾ, മൃദുലവുംസുന്ദരവുമായ അധരങ്ങൾ, മറ്റാർക്കും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല.

എനിക്കവളോടു പരിചയപ്പെടുവാൻ വലുതായ ആഗ്രഹമുണ്ടായി. അലസമായ ആ മിഴികളുടെ ചലനം—ശാന്തവും നിർമ്മലവുമായ സംഭാഷണം—അതെന്നെ ആകർഷിച്ചു. അതിൽ അസാധാരണമായി യാതൊന്നുമുണ്ടായിരുന്നില്ല. അവളുടെ ബാഹ്യാകാരത്തിലെ മിന്നിത്തിളക്കമല്ല, ഹൃദയനൈർമ്മല്യമാണു് എന്നെ ആകർഷിച്ചതു്. ഞാനൊരു കാമുകനൊ പ്രേമവികാരവശംവദനൊ ആയിരുന്നില്ല. കേവലം ഒരു മനുഷ്യസ്നേഹിമാത്രം.

ഒരുദിവസം ക്ലാസ്സിൽ, പ്രൊഫസർ എന്തോ ചോദ്യം അവളോടു ചോദിച്ചു. അവൾ എണീറ്റുനിന്നപ്പോൾ, ഞാനറിയാതെ അവളുടെ മുഖത്തേയ്ക്കു ഒന്നു സൂക്ഷിച്ചുനോക്കി. ആ കറുത്തുവിരിഞ്ഞ കണ്ണുകൾ ഒന്നു ചലിച്ചു. എന്റെ ഹൃദയം ഒന്നു തുടിച്ചു.

അതിലും അസാധാരണമായി യാതൊന്നും ഞാൻ കണ്ടില്ല. ദിവസങ്ങൾ നീങ്ങുന്തോറും ഞങ്ങളുടെ നോട്ടം വെറും സാധാരണമായി. മറ്റാരും അതു ശ്രദ്ധിച്ചിരുന്നുമില്ല. അങ്ങിനെ ഞങ്ങൾ പരിചയപ്പെട്ടു.

എനിക്കവളോടു സംസാരിക്കുവാൻ വളരെ ആഗ്രഹമുണ്ടായിരുന്നു. പക്ഷേ, എങ്ങിനെ സംസാരിക്കുവാനാണു്? ആ വർഷം ആ ആഗ്രഹം ഉണ്ടായിരുന്നിരിക്കാം. എങ്ങിനെ അറിയും? ഞങ്ങൾ തമ്മിൽ സംസാരിക്കുന്നതു് ആരെങ്കിലും കണ്ടാൽ അടുത്ത ദിവസം പല കഥകളും അവിടെ പരക്കും. പക്ഷേ അങ്ങിനെ പിന്മാറാൻ ഞാൻ തയ്യാറായില്ല പ്രതിബന്ധങ്ങളെ ഭയപ്പെടാത്തവർക്കു മാത്രമേ അതിനെ തരണം ചെയ്യാൻ സാധിക്കൂ!

അവളുടെ ഒരു സഹോദരനുമായി ഞാൻ പരിചയപ്പെട്ടു. ബാലൻ—അതാണദ്ദേഹത്തിന്റെ പേരു്— ബാലനും ഞാനും നേരത്തെ സ്നേഹിതന്മാരായിരുന്നു. ഞങ്ങളൊന്നിച്ചാണു് ദിവസവും ടെന്നീസു കളിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നതു്. പക്ഷേ, അതു് അവളുടെ സഹോദരനായിരുന്നെന്നുള്ള കാര്യം ഞാൻ പിന്നീടാണു മനസ്സിലാക്കിയതു്.

അന്നൊരുദിവസം സായാഹ്നത്തിൽ ഞങ്ങൾ ഒരുമിച്ചുകൂടി. മറ്റു സ്നേഹിത

ന്മാരാരും ഇല്ലാതിരുന്നതിനാൽ അന്നു ടെന്നീസ് കളിക്കുന്നില്ലെന്നു തീരുമാനിച്ച് ഞങ്ങൾ നടക്കാനിറങ്ങി. ഞങ്ങളന്ന് എത്രദൂരം നടന്നെന്നു എനിക്കുതന്നെ നല്ല നിശ്ചയമില്ല. ഞങ്ങൾ തിരിച്ചുവന്നതു് ബാലന്റെ വീട്ടിനടുത്തുക്കുടിയാണു്. ഗേറിനോടടുത്തപ്പോൾ അദ്ദേഹം എന്നെ അവരുടെ വീട്ടീലേയ്ക്കു ക്ഷണിച്ചു. സന്ധ്യ കഴിഞ്ഞിരുന്നതിനാൽ ഹോസ്റ്റലിൽ ചെന്നുചേരേണ്ട സമയം അതിക്രമിച്ചിരിക്കുന്നെന്നു പറഞ്ഞു ഒഴിഞ്ഞുമാറുവാൻ ഞാൻ ശ്രമിച്ചു. പക്ഷേ അതു ഫലപ്പെട്ടില്ല.

ഞങ്ങൾ പല സംഗതികളെക്കുറിച്ചും സുദീർഘമായി സംസാരിച്ചു് സമയം പോയതറിഞ്ഞില്ല. ഒടുവിൽ ഉണ്ണുകാലമായിരിക്കുന്നെന്നു് അകത്തുനിന്നാരോ അദ്ദേഹത്തിനെ അറിയിച്ചു. താനും സഹോദരിയും മാത്രമേ അവിടെയുള്ളുന്നും അമ്മ സഹോദരിയുടെ പ്രസവം സംബന്ധിച്ചു് അവരുടെ വീട്ടിൽ പോയിരിക്കയാണെന്നും, കുറച്ചു ദിവസങ്ങൾക്കുശേഷം മാത്രമേ തിരികെ വരികയുള്ളുന്നും, പിതാവു നേരത്തെ ഇഹലോകവാസം വെടിഞ്ഞതാണെന്നും അദ്ദേഹം എന്നെ അറിയിച്ചു. ഞാൻ ആദ്യമായി അവിടെ ചെന്നതാണെങ്കിലും അമ്മയെ കാണുവാൻ സാധിക്കാതെ വന്നതിലുള്ള ഖേദം പ്രകടിപ്പിച്ചു.

ഞങ്ങൾ ഉണ്ണാനിരുന്നു. ജാനമ്മയാണു ഞങ്ങൾക്കു വിളമ്പിത്തന്നതു്. ഞാനമ്പരന്നുപോയി. അതു ജാനമ്മയുടെ വീടാണെന്നു് അപ്പോഴാണെനിക്കു മനസ്സിലായതു്.

അവൾ ചോറുകൊണ്ടുവന്നു വിളമ്പിയപ്പോൾ എന്റെ മുഖം കണ്ടിരിക്കയില്ല. എങ്കിലും എന്റെ ഹൃദയം ആഞ്ഞു സ്പന്ദിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു.

കഷ്ടിച്ചു ഹൃദയസംയമനം ചെയ്യുവാൻ കുറെ ചോറുവാരി ഉണ്ടു. യാതൊരു ഭാവഭേദങ്ങളും എന്റെ മുഖത്തു പ്രകടമാകാതിരിക്കുവാൻ ഞാനേറെ ശ്രമിച്ചുനോക്കി. എന്തെങ്കിലും എന്റെ സ്നേഹിതൻ മനസ്സിലാക്കിയാലുണ്ടാകാവുന്ന ഭവിഷ്യത്തെന്തായിരിക്കും? ഞാൻ വല്ലാതെ ഭയന്നു. പക്ഷേ, മറെറാരു ചിന്ത എന്നെ ഉണർത്തി. "വിജയം ധീരതയോടെ പ്രവർത്തിക്കുന്നവരുടേതാണു്." ഞാൻ ധൈര്യം അവലംബിച്ചിരുന്നു.

ഞാനെന്തു വേണം? ഞാൻ തിരിഞ്ഞുനോക്കി. കഷ്ടം! ആ നോട്ടംചെന്നു പതിച്ചതു് അവളുടെമുഖത്തായിരുന്നു. അതുവരെ ഞാനാരെന്നു് അവൾ മനസ്സിലാക്കയിരുന്നില്ല. ഞങ്ങളുടെ കണ്ണുകൾതമ്മിലിടഞ്ഞു. ഒരുനിമിഷം. "ഛണീം" അവളുടെ കയ്യിൽനിന്നും പാത്രം നിലംപതിച്ചു.

ഞാനെന്തുചെയ്യും? അവൾ തിരികെപോയി. വീണ്ടും ജീരകവെള്ളം കൊണ്ടുവന്നു. അവളുടെ കൈകൾ ആലില പോലെ വിറയ്ക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു.

ഞങ്ങൾ ഉണ്ണുകഴിഞ്ഞു് എണീറു കൈ കഴുകി. എന്റെ സുഹൃത്തു് വീണ്ടും സംസാരിച്ച സമയം കളയുവാനുള്ള ഭാവമാണെന്നു കണ്ടപ്പോൾ ഞാൻ ഒരു വിധത്തിൽ അദ്ദേഹത്തോടു യാത്ര പറഞ്ഞു. ഞാൻ മുറ്റത്തിറങ്ങിയപ്പോൾ കതകിന്റെ പുറകിൽനിന്നും പുറപ്പെട്ട ഒരു ദീർഘനിശ്വാസം എന്റെ ചെവിയിൽ വന്നലച്ചു.

അങ്ങിനെ ഞങ്ങളുടെ സ്നേഹബന്ധം കൂടുതൽ ദൃഢതരമായി. ദിവസവും ടെന്നീസ് കളി കഴിഞ്ഞു് നടക്കാനിറങ്ങുമ്പോൾ ഞാനവളുടെ വീട്ടിൽ പോകും. ഫലിത

ങ്ങളും പറയും, ചിരിക്കും, ലജ്ജിക്കും. അതിലും അസാധാരണമായി യാതൊന്നും എനിക്കനുഭവപ്പെട്ടില്ല. ഞാനവളോട് എന്റെ ഒരു സഹോദരിയോടെന്നപോലെ പെരുമാറി. അവളും എന്നെ ഒരു സഹോദരനെപ്പോലെയും കരുതി.

ഞങ്ങളൊന്നിച്ച് നടക്കാൻ പോയിട്ടുണ്ട്. സിനിമകാണാൻ പോയിട്ടുണ്ട്. പലരും എന്നോട് ചോദിച്ചു-"അവളും എന്റെ സഹോദരിയാണോ എന്ന്." അതെ, അവളെന്റെ ഏറ്റവും നല്ല സഹോദരിയായിരുന്നു.

അന്നൊരുദിവസം തിയേറ്ററിൽ ഏതോ നല്ല സിനിമ നടക്കുന്നുണ്ടെന്നും, അതിനു ഞാൻക്രൂടി ചെല്ലണമെന്നും അവളെന്നോട് പറഞ്ഞു. അന്നു സിനിമയ്ക്കു പോകണമെന്നുള്ള പ്രത്യേക ഉദ്ദേശത്തോടുക്രൂടിത്തന്നെയാണു ഞാനവിടെ ചെന്നതു്. എന്റെ ആഗ്രഹങ്ങളും മനസ്സിലാക്കി അതനുസരിച്ചു പ്രവത്തിക്കുവാനുള്ള അവളുടെ പാടവത്തിന്റെമുമ്പിൽ ഞാൻ മൂകനായിപ്പോയി. എന്റെ അഭീഷ്ടങ്ങൾക്ക് ശബ്ദവും രൂപവും കൊടുക്കുവാനുള്ള ഒരു യന്ത്രമായിരുന്നു അവളുടെ ഹൃദയം.

ഞങ്ങൾ മൂന്നുപേരുംക്രൂടി സിനിമയ്ക്കു പോയി. എന്റെ ഇടത്തുവശത്തു കിടന്നിരുന്ന ഒരു കസേരയിൽ ഞങ്ങളുടെ രണ്ടുപേരുടേയും നടുക്കാണ് അവളിരുന്നതു്.

ഹിന്ദുമുസ്ലീം ഐക്യത്തെ കേന്ദ്രീകരിച്ചുകൊണ്ട് വികാരാത്മകമായ രീതിയിൽ അഭിനയിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു ഹിന്ദീചിത്രമായിരുന്നതു്. പരസ്പരം സ്നേഹിച്ചും വിശ്വസിച്ചും കഴിയുന്ന ഹിന്ദുവിന്റെയും മുസ്ലീമിന്റെയും ഓരോ ഉന്നതകുടുംബങ്ങളും—അവിടെ സംസ്കാരസമ്പന്നരായ രണ്ടു യുവതിയുവാക്കന്മാർ—രണ്ടുപേരും പരസ്പരം പ്രേമബദ്ധരാകുന്നു. അവർ സമ്മേളിക്കുന്ന പൂവനമാണ്, ഒരു രംഗം. മനോഹരമായിപൂത്തുനില്ക്കുന്ന കാട്ടുപിച്ചകങ്ങളാലും, പച്ചവില്ലീസണിഞ്ഞ പാതകളാലും ആ രംഗം ക്രൂടുതൽ കമനീയമാണു്. പൂവനത്തിന്റെ മദ്ധ്യഭാഗത്തായി ഒരു ചെറിയ പുഴ അസ്തമനാദിത്യന്റെ പൊൻകതിരുകളം തട്ടി ഒരു കൊച്ചു കാമിനിയുടെ ഹൃദയപ്പിടിപ്പോട്ടക്രൂടി ഒഴുകിക്കൊണ്ടിരുന്നു. ആ പുഴവക്കത്താണ്, കാമിനീകാമുകന്മാരുടെ സങ്കേതം. കാമിനി കമിതാവിന്റെ മടിയിൽ തലചായ്ച്ചു പാടുന്ന ആ ഗാനം പ്രേമത്തിന്റെ അലകടം ഇളക്കി ഓരോ യുവഹൃദയത്തേയും കോരിമയിർ കൊള്ളിക്കത്തക്കതാണു്. ഗാനത്തിന്റെ ഗതിക്കനുസൃതമായി അതിന്റെ അവസാനത്തിൽ അവർ അന്യോന്യം ആലിംഗനം ചെയ്യുന്നു.

ജാനമ്മ അറിയാതെ ഒരു കയ്യ് എന്റെ തോളിലേക്ക് ഇട്ടുപോയി. പെട്ടെന്ന് അവളതു പിൻവലിച്ചു. ഞാനതു് അറിഞ്ഞതായി നടിച്ചില്ല.

തുടർന്നുള്ള രംഗങ്ങളും ശോകസംപൂർണ്ണമായിരുന്നു. പെട്ടെന്നു നാട്ടിലെങ്ങും വർഗ്ഗീയ ലഹള ആരംഭിക്കുന്നു. അതിഭയങ്കരമായ വർഗ്ഗീയലഹളയിൽപ്പെട്ട് യുവാവിന്റെ മാതാപിതാക്കളും ബന്ധുജനങ്ങളും മരിക്കുന്നു. വെടിയേറ്റ് അശരണനായ യുവാവിനെ അകലെ എവിടെയോ ഉള്ള ഒരു അഭയാർത്ഥികേന്ദ്രത്തിലേക്കയക്കുന്ന രംഗമായിരുന്നു അടുത്തതു്:—യുവതിയുടെ വിലപനം—ജീവാവസാനംവരെ തന്റെ കാമുകനുവേണ്ടി കാത്തിരിക്കുവാനുള്ള ദൃഢനിശ്ചയം മുതലായവ വളരെ ഹൃദയസ്പർശകമായിട്ടുണ്ട്. നീണ്ട സംവത്സരങ്ങൾക്കുശേഷവും കാമുകനെ കാത്തു

ദിവസങ്ങൾ തള്ളിനീക്കുന്ന അവളുടെ ത്യാഗസന്നദ്ധത വളരെ മാതൃകാപരമായിരുന്നു. അവസാനംനിരവധി സംവത്സരങ്ങൾക്കുശേഷം യുവാവു തിരികെ വരുമ്പോൾ അവൾ ഒരു രോഗിണിയായി തീർന്നിരുന്നു. രണ്ടു പേരും പരസ്പരം തിരിച്ചറിഞ്ഞു് പഴയ പലകഥകളും പറയുന്നു. അവസാനം മരണശയ്യയിൽ വച്ചു് അവർ തമ്മിൽ യാത്രപറയുന്നു. യുവാവു്, അവളുടെ നിർദ്ദേശപ്രകാരം തന്റെ ശേഷിച്ച ജീവിതകാലം ഹിന്ദുമുസ്ലീം ഐക്യത്തിനു വേണ്ടി പ്രവർത്തിക്കുവാൻ നിശ്ചയിച്ചു് ദേശീയസേവനത്തിനിറങ്ങുന്നു. ഇത്രയുമാണു് കഥയുടെ ചുരുക്കം. കഥയുടെ അവസാനഭാഗങ്ങൾ എന്റെ സകല സിരാതന്ത്രുക്കളേയും സ്തംഭിപ്പിച്ചു കളഞ്ഞു. ഞങ്ങളുടെ ഹൃദയങ്ങൾക്കു് ഒരു പരിവർത്തനം വരുത്തിയതു് ആ കഥയാണു്. പിന്നീടുള്ള കാലങ്ങളിൽ ഞങ്ങളുടെ ചിന്തകളും വികാരങ്ങളും മറ്റൊരുരൂപം സ്വീകരിച്ചു വളർന്നതിനും ആ കഥ വളരെ പ്രേരകമായിരുന്നു.

കഥയുടെ അവസാനഭാഗങ്ങളിൽ ജാനമ്മയുടെ തെളിഞ്ഞ മിഴികൾ നിറഞ്ഞൊഴുകുന്നതു ഞാൻ കണ്ടു. ആ കണ്ണുകൾ അതുപോലെ നിറഞ്ഞൊഴുകുന്നതു് മറ്റൊരവസരത്തിൽ കൂടി മാത്രമേ ഞാൻ കണ്ടിട്ടുള്ളൂ. അതു കോളേജു് അടച്ചു ഞാനവളോടു യാത്ര ചോദിക്കുവാൻ ചെന്നപ്പോൾ ആണു്.

അതിനുശേഷം അഞ്ചുസംവത്സരങ്ങൾ കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ഒരു പക്ഷേ, അവൾ ഇന്നു വിവാഹിതയായിരിക്കാം. ഭർത്താവിന്റെ ശാസനങ്ങൾക്കു വിധേയയായി കഴിയുകയായിരിക്കും. അവളുടെ കുട്ടികളുമായി സല്ലപിച്ചും മല്ലടിച്ചും കഴിഞ്ഞുകൂടുകയായിരിക്കും. അവളോടു ഞാൻ എന്തു സമാധാനമാണു പറയേണ്ടതു? ഇത്രയും കാലം ഒരൊറ്റ കത്തുപോലും അയയ്ക്കാതിരുന്ന ഞാൻ ഏതുവിധത്തിൽ അവളുടെ മുമ്പിൽ ക്ഷമാപണം സമർപ്പിക്കും? ഇങ്ങിനെ അനവധി ചിന്തകളിൽ മുഴുകി ഞാൻ നടന്നു് അവരുടെ ഗേറ്റിനോടടുത്തു.

ഞാൻ ഗേറ്റു തുറന്നു മുറ്റത്തു കയറി മെല്ലെയൊന്നു ചുമച്ചു. എങ്ങും ഒരു ഭയങ്കരമായ നിശ്ശബ്ദത വ്യാപിച്ചിരുന്നു. ഞാനവളുടെ സഹോദരന്റെ മുറിയിലേക്കെത്തിനോക്കി. ആ മുറി പൂട്ടിക്കിടക്കുന്നു. തെല്ലിട സംശയിച്ചു നിന്നശേഷം ഞാൻ വ്രാന്തയിലേക്കു കയറി.

ഞാൻ ജനാലയിലൂടെ അകത്തേക്കു നോക്കി. ഒരു മുറിയിൽ വെറും തറയിൽ അവളുടെ അമ്മ കനിഞ്ഞിരുന്നു വിങ്ങിവിങ്ങി കരയുന്നു. അവരുടെ തലമുടി അശ്രദ്ധമായി ചിതറിക്കിടക്കുന്നു. ഞാനമ്പരന്നു പോയി.

കുറച്ചു സമയം സംശയിച്ചു നിന്നശേഷം ഞാൻ അകത്തേക്കു കയറി. കാലൊച്ചകേട്ടു് അവർ മുഖമുയർത്തി നോക്കി. എന്നെ കണ്ടു് വേദനാത്മകമായ ഒരു ദീർഘനിശ്വാസമയച്ചു. പെട്ടെന്നു മുഖം കനിച്ചു് പൊട്ടിക്കരഞ്ഞു പോയി. അവർ ഇരിക്കുവാനെന്നോടു ആംഗ്യം കാണിച്ചു. വീണ്ടും മുഖമുയർത്തി എന്നെനോക്കി. അവരുടെ കണ്ണുകൾ നിറഞ്ഞു തുളുമ്പിനിന്നു. ആ അധരങ്ങൾ വിറച്ചു കൊണ്ടിരുന്നതിനാൽ അവർക്കു കുറെ സമയത്തേക്കു സംസാരിക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. അങ്ങിനെ നിശ്ശബ്ദമായ ചില നിമിഷങ്ങൾ ഇഴഞ്ഞു പോയി.

"ശി"!...അവൾ ഇടറിയ സ്വരത്തിൽ എന്നോടു ചോദിച്ചു.

"എപ്പോൾ വന്നു?"

"ഇന്നു രാവിലെയാണു വീട്ടിൽ വന്നതു്."

അവർ പിന്നീടൊന്നും ഉരിയാടിയില്ല. നിശ്ശബ്ദത. ആ നിശ്ശബ്ദതയാണു് എന്നെ ഭയപ്പെടുത്തിയതു്. അവർ കവിൾത്തടത്തിലൂടെ ഒഴുകിക്കൊണ്ടിരുന്ന കണ്ണീർ തുടച്ചു കൊണ്ടു വീണ്ടും കുനിഞ്ഞിരുന്നു് വിങ്ങി വിങ്ങിക്കരഞ്ഞു.

എന്റെ ഹൃദയം പൊട്ടുവാൻ പോകുന്നതു പോലെ എനിക്കു തോന്നി. കാര്യം മനസ്സിലാകാത്ത ഞാൻ തിരിഞ്ഞു ചോദ്യഭാവത്തിൽ ഉച്ചരിച്ചു.

"ജാനമ്മ?"

അവർ മുഖം പൊത്തി നിശ്ശബ്ദമായി കരഞ്ഞു. പിന്നീടു ദീർഘമായൊന്നു നിശ്വസിച്ചു കൊണ്ടു വിക്കി. വിക്കി പറഞ്ഞു.

"ജാനമ്മ...അടുത്ത മുറിയിൽ..." ഗൽഗദം അവരുടെ വാക്കുകളെ തടഞ്ഞു.

ഞാൻ ഇടറിയ കാൽവയ്പുകളോടെ അടുത്ത മുറിയിലേക്കു കടന്നു. ഒരു കട്ടിലിൽ എന്തൊ അനങ്ങുന്നപോലെ എനിക്കുതോന്നി. മൂടിപ്പുതച്ച ഒരസ്ഥിപഞ്ജരം അവിടെ ചലിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. "എന്റെ ജാനമ്മ!" അവളെങ്ങിനെ ഈ നിലയിലെത്തി? ഒരു പ്രതിമപോലെ ഞാനവളുടെ മുമ്പിൽ തുറിച്ചുനിന്നു.

അവൾ തെല്ലിട എന്നെ തിരിച്ചറിഞ്ഞില്ല. തിരിച്ചറിഞ്ഞപ്പോൾ അടുത്തു കിടന്നിരുന്ന കസേരയിലിരിക്കുവാൻ അവളെനിക്കാംഗ്യം കാണിച്ചു. എനിക്കശ്വാസംമുട്ടുന്നതുപോലെ തോന്നി. ഞാൻ ഒരു വിധത്തിൽ കസേരയിൽ ചെന്നിരുന്നു.

പൊള്ളുന്ന ചില നിമിഷങ്ങൾ അങ്ങിനെ ഇഴഞ്ഞുപോയി. അവൾക്കു സംസാരിക്കുവാനുള്ള ശക്തി തീരെ നശിച്ചിരുന്നു. അവളുടെ കണ്ണുകൾ നിറഞ്ഞു് ഇരുവശങ്ങളിലൂടെയും ഒഴുകി. ഞാൻ കൈലേസ്സെടുത്തു് അവളുടെ കണ്ണുനീർ തുടച്ചു.

അവൾ ചോദിച്ചു.

"എപ്പോൾ വന്നു?" തുടർന്നുള്ള ചുമ അവളെ അസഹ്യപ്പെടുത്തി.

"ഇന്നു രാവിലെ"എന്നു ഞാൻ പറഞ്ഞുതീരുന്നതിനുമുമ്പു് അവൾ വീണ്ടും പറഞ്ഞു.

"ഞാൻ...വളരെ...കാത്തിരുന്നു"

ചുമ അവളെ വീണ്ടും ശല്യപ്പെടുത്തി. ചുമയുടെ ശബ്ദം കേട്ടു് അവളുടെ അമ്മ കയറിവന്നു പറഞ്ഞു.

"യാതൊന്നും സംസാരിക്കരുതെന്നാണു ഡോക്ടർ പറഞ്ഞിട്ടു പോയതു്. സംസാരിച്ചാൽ വഷളാകും."

എന്റെ ഹൃദയം ഇടിഞ്ഞു വീഴുവാൻ പോവുന്നതുപോലെ എനിക്കു തോന്നി. വിറയ്ക്കുന്ന കാൽവെയ്പുകളോടുകൂടി ഞാൻ എണീറ്റു മുറ്റത്തിറങ്ങി. എന്റെ ഹൃദയം അതിവേഗത്തിൽ തുടിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു.

എന്തെല്ലാം കാര്യങ്ങൾ എന്നോടു പറയുവാൻ അവൾ മനസ്സിൽ സൂക്ഷിച്ചുവച്ചിട്ടുണ്ടാവും? കഴിഞ്ഞുപോയ പല സംഭവങ്ങളും എന്റെ മനസ്സിൽ തങ്ങിനിന്നു. പലവിധചിന്തകളും എന്റെ ഹൃദയത്തിലൂടെ ഇഴഞ്ഞുപോയി.

അവൾ പുറത്തേയ്ക്കിറങ്ങി എന്റെ സമീപത്തുവന്നുനിന്നു് ഉറക്കെ കരഞ്ഞു "ജാനമ്മ...ജാനമ്മ ഇന്നലെ മരിച്ചെന്നു വിചാരിച്ചതാണു്. അവൾ ഉറക്കത്തിലെപ്പോഴും ശശിയോടു സംസാരിക്കുന്നതു

കേൾക്കാം." അവൾ എന്നെ നോക്കി വീണ്ടും ഉറക്കെ കരഞ്ഞു!

ഞാനൊരുവിധത്തിൽ അവരെ ആശ്വസിപ്പിച്ചു് ചോദിച്ചു. "ബാലൻ എവിടെ?"

അവൻ പട്ടാളത്തിലാണു്. മൂന്നുകൊല്ലമായി പോയിട്ടു്. ഇതേവരെ തിരികെ വന്നിട്ടില്ല. ഇപ്പോൾ രണ്ടുമൂന്നു മാസമായി അവന്റെ കത്തുകളും കാണ്മാനില്ല ജാനമ്മ ചുമയ്ക്കുന്നതുകേട്ടു് അവർ വീണ്ടും അകത്തേയ്ക്കു കയറിപ്പോയി. കഷ്ടം! എന്തൊരു നിർഭാഗ്യമാണവൾക്കു വന്നുകൂടിയിരിക്കുന്നതു്? പാവം! അവരുടെ ഹൃദയം നീറിനീറി ദഹിക്കയാണു്.

അന്നുമുഴുവൻ ഞാനവിടെ കഴിഞ്ഞുകൂടി. രാത്രിയിൽ ജാനമ്മയ്ക്കു് പനി വളരെ കൂടുതലുണ്ടായിരുന്നു. അവളെന്നോടു പഴയകഥകളെല്ലാം പറഞ്ഞു. അന്നു ഞങ്ങൾ കണ്ടതായ സിനിമായിലെ രംഗങ്ങൾ അവൾ ഭംഗിയായി വിവരിച്ചു. അതിലെ രംഗങ്ങളും അവളുടെ ജീവിതവുമായി വളരെയധികം ബന്ധമുണ്ടെന്നവൾ പറഞ്ഞു. ഞാനെല്ലാം മൂളിക്കേട്ടു. അവസാനം രാത്രി മൂന്നരമണിയായപ്പോൾ, സംസാരിക്കുന്നതിനു് അവളുടെ നാക്കുകൊണ്ടു തീരെ ശക്തിയില്ലെന്നും, എന്റെ മുഖം വിദൂരതയിലേയ്ക്കു മാറിപ്പോകുന്നതായി തോന്നുന്നതായി തോന്നുന്നതുകൊണ്ടു മുഖം കുറച്ചുകൂടി അടുപ്പിച്ചുവയ്ക്കണമെന്നും അവളെന്നോടു പറഞ്ഞു. ഞാൻ എന്റെമുഖം അവളുടെ മുഖത്തോടു ചേർത്തുവച്ചു. അങ്ങിനെ എനിക്കു വേണ്ടിക്കാത്തിരുന്നു ജീവിതം നശിപ്പിച്ച എന്റെ ഓമന എന്നോടു എന്നെന്നേയ്ക്കുമായി യാത്രപറഞ്ഞു.

ആളുകൾ ജീവിച്ചിരിക്കുമ്പോൾ അവർക്കുവേണ്ടി യാതൊന്നും ചെയ്യാതെ മരിച്ചുകഴിയുമ്പോൾ പലതും ചെയ്യാൻ തയാറാകുന്നവരുണ്ടു്. അത്തരത്തിലൊരുവനാണു ഞാൻ. സ്നേഹത്തിനുവേണ്ടി ജീവിതം ബലികൊടുത്തു ജീവിതം എന്താണെന്നെന്നെ പഠിപ്പിച്ച എന്റെ ജാനമ്മയുടെ സ്മരണയെ നിലനിർത്താൻ ഞാനിന്നു് അവൾക്കുവേണ്ടി ജീവിക്കുകയാണു്. ഹാ! എന്റെ ജാനമ്മ! അവൾ എന്നെ മനുഷ്യനാക്കിത്തീർത്തു. അവൾ എന്റെ ഏറ്റവും നല്ല സഹോദരിയാണു്.

ഫ്രഥമ-ാമാണ്ടത്തെ ചിട്ടി ആക്ററ് അനുസരിച്ചു്

ചിട്ടിമൻപന്മാർ

സൂക്ഷിക്കേണ്ടതായ നാംവഴി, പേരേടു്, പേരുവിവരം രജിസ്റ്റർ, മിന്നിട്ടു് ആദിയായ ചിട്ടി അക്കൌണ്ടു ബുക്കുകൾ

അച്ചടിച്ചു്, കെട്ടിട്ടു്, ബയൻഡുചെയ്തതു്—വില്പനയ്ക്കു തയ്യാറുണ്ടു്.

റെഡ്യാർ പ്രസ്സു് & ബുക്കുഡിപ്പോ, തിരുവനന്തപുരം.

അശോകവനികയിലെ സീത

ആനന്ദവല്ലനത്തു ആർ. രാമൻപിള്ള.

I

ചെമ്പിച്ചവാർകുഴല് നെത്തിരുകാതെ, പിന്നിൽ
ച്ചിന്നി,ത്തുടുംകവിൾ വലംകരസീമ്നി ചായ്ച്ച,
ചിന്താതരംഗതരളാവിലചിത്തയായി-
ച്ചെന്താർമളാക്ഷി ജനിതാത്തിയൊരുത്തിവാഴ്വൂ!

മേരുപ്രമാണകുചയുഗ്മഭരം തദീയ-
മൂരുപ്രകാണ്ഡയുഗളേന മറച്ചിരുന്നു;
ചാരുപ്രശാന്തനുണമെങ്കിലുമാവിളർച്ച
ചേരുംമുഖാബ്ജമഴലാൻ കുനിച്ചിരുന്നു.

ലോലായതാക്ഷിയുടെ ജംഘകൾ വാമഹസ്ത-
ത്താലാസ്ഥപിട്ട പരിവേഷ്ടിതമായിരുന്നു;
ലീലാവിലാസമിയലാതെ ദുഗബ്ജയുഗ്മ-
മാലസ്യമാണ്ടുപടി പാതിയടച്ചിരുന്നു.

താപാബ്ധി സമ്പതിതയാമവളുപ്രശാന്ത-
മാപാദചൂഡമൊരുപോൽ പൊടിപൂണ്ടിരുന്നു;
ദീപാളി പോൽ ചലനമാറമരുന്ന മധ്യേ
ദീപാരമാന്ന പടി ഞെട്ടി യിറച്ചിരുന്നു.

പേരാളുമഞ്ജനമലയ്യു നടുക്കുമേകം
ഘോരാംഗകം,കൊടിയഭീഷണമായ ദംഷ്ട്രം,
ക്രൂരാസ്യമീവകയെഴുന്നൊരു യാതുനാരി-
മാരാൽ സദാ നിയതമാവൃതയായിരുന്നു.

താരുണ്യവാഴ്ചിയലുമിക്കമനീയഗാത്രി-
ക്കാരും മനുഷ്യരിലൊരാശ്രയമില്ലയെന്നോ?
ഈ രുക്മമഞ്ജുകളേബരമെന്നുകണ്ടാൽ
കാരുണ്യമേതു കഠിനാശയനുണ്ടാവിക്കും?

കാറൊത്ത രാത്രിചരിമാക്ക നടുക്കു, മങ്ങ-
ലേറംവിളക്കിരുളിലെന്നതുപോൽ നിതാന്തം
നീറുന്നൊരുള്ളുടയ ജാനകി, കാഞ്ചനശ്രീ
പേറും മനോജ്ഞതനു,സമ്പ്രതിലാലസിപ്പൂ.

രാവിന്നെഴുന്നൊരു പിശാചത നീക്കിവയ്യാ-
നാവിർഭവിച്ചിതു സുധാംശു തദാ നഭസ്സിൽ;
ഭൂവിന്നകൽക്കുമുദധാരയവൻ കഴിച്ചു-
താവിദ്വിഷംശി ചവലേശമറിഞ്ഞതില്ല

സൗഗന്ധ്യമേന്തുമലരിൻ ഛടയെത്തലോടി
വേഗത്തിലെത്തുമതിശീതളവായുവിനും,
ആശന്തുഗാധിവശയായൊരുവൾക്കിതാനീം
പ്രാഗത്ഭ്യലേശമരുളാനരുതാതെയായീ.

എന്തെങ്കിലും കഠിനമായ മനോവിചാര-
മേന്തുംവിധൌ ബഹിരവസ്ഥകളോർത്തുപോലും
ബന്ധിക്കയില്ല ഹൃദയത്തെ; നിനയ്ക്കിലപ്പോ-
ളന്തർമുഖപ്പെടുകയല്ലി തദന്തരംഗം?

കാവല്പൂ രാക്ഷസികളാ വാണവർ കംകേൾക്ക-
സേവയ്ക്കൊരുങ്ങി; യജമാനനസേവ്യനാമോ?
ഇഭ വന്ദ്യദേവി സുജനാഹിതകംകേൾക്ക-
സേവയ്ക്ക വാമനിലപൂണ്ടതു യുക്തമല്ലോ?

ഒട്ടേറെ നേരമിതുപോലെയിരുന്നശേഷം
മുട്ടിൽപതിച്ചിതിരുബാഷ്പകണം കവേഷ്ടം;
പെട്ടെന്നു തത്ര വരവർണ്ണിനി ഭീർഭ്രമായ-
മട്ടിൽശ്വസിച്ചു പുനരൊന്നു മലർന്നുനോക്കി.

"വേണ്ടാവിഷാദമെഴുനേല്പുകദേവി! വേഗ-
മുണ്ടാകവയ്ക കുശനം സുജനാന്തരംഗേ;"
കൊണ്ടോടിയേവമുതാംശു തെളിഞ്ഞുരച്ചു-
കൊണ്ടോടിടുന്നതുവിധം ക്ഷിതിജയ്ക്കുതോന്നി.

പൂർണ്ണാവഭാതമതിതന്നുശാസനത്തെ
ത്തുർണ്ണം ഗ്രഹിച്ചനുസരിച്ചതുപോൽതദാനീം
അർണ്ണോജനേത്രയെഴുനേറവൾ; മതിസ്ഥിരാവ-
തീർണ്ണാജ്ഞ മിക്ക ജനവും ഭുവി ധിക്കരിക്കാ!

എന്തോ നിനച്ചതുകണക്ക ഭുജംകടഞ്ഞു
പന്തോടിടഞ്ഞമലയാളെഴുനേറവനേരം
സന്തോഷമാന്നരിയ മഞ്ജുശയനം
തൻതോഴിപോലെയവളെപ്പരമാദരിച്ചു.
ശങ്കാവിഹീനമതിമോഹന സുനരാജി
കങ്കേലിപാദപമിതാ! സ്വയമാവഹിച്ചു
ഭംഗ്യാവിതാനമിയലുന്നൊരു പന്തലിൽപോ-
ലിങ്ങാചരിച്ചുചിതസൽക്രിയരാജ്ഞിയാളിൽ.

"ഹാ! നല്ലതല്ല ഖേതിക്ക സശോകഭാവം.
ഞാനെപ്പൊഴും സുമതി! പാർക്കിലശോകമല്ലോ"
ഏവംവിധം വിടപമാലനകൈതവത്തൊ-
ടാവഞ്ജുക്ഷിതിരുഹം നിഭൃതം കഥിച്ചു.

വിത്രസ്തപോലെ സകലാഭയദാത്രിയപ്പോൾ
തത്രത്യ ലാലസഭയോ വിടപംഗ്രഹിച്ചാൾ,
ചിത്രം നിനയ്ക്കിലിതു; ജാനകിദേവി പിന്നെ-
ചിത്രസ്ഥപോലെയരനാഴികയങ്ങുനിന്നു.

(തുടരും)

ദേവി സരോജിനി

ററി. എസ്. പൊന്നമ്മ,
കോഴഞ്ചേരി.

മുരളീഗാനത്തിന്റെ മാധുര്യവും സമരകാഹളത്തിന്റെ, ഗാംഭീര്യവും കലർന്ന ആ ശബ്ദം ഇന്നും നമ്മുടെ കർണ്ണപുടങ്ങളിൽ മുഴങ്ങുകയാണ്. "സ്വജീവിതാഭിലാഷങ്ങളിൽനിന്നും എന്നെ വഞ്ചിച്ചാലും, എന്റെ പ്രേമത്തെ ഛിന്നഭിന്നമാക്കുകയും മധുരമധുരങ്ങളായ എന്റെ സുന്ദരസ്വപ്നങ്ങളെ പാടേ നശിപ്പിക്കുകയും ചെയ്താലും, ഞാൻ എന്റെ വ്യക്തിപരമായ ശോകത്തെ വിശ്വാനന്ദത്തിന്റെ ഗംഭീര പ്രവാഹത്തിൽ ലയിപ്പിച്ചുകളയും. ഹേ, വിധേ! പരിക്ഷീണവും സുശാന്തവും അജയ്യവും ആയ എന്റെ ആത്മാവിൽ, ആധിപത്യം സ്ഥാപിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി നീ ഫലരഹിതമായ പരിശ്രമം ചെയ്യുകയാണ്." അതി ഘോരമായ ഒരു വെല്ലുവിളി! മറ്റാരോടുമല്ല; മനഃശ്ശക്തി കുറഞ്ഞവർ സ്മരണമാത്രയിൽ തന്നെ ഭയന്നു പിന്തിരിയുന്ന വിധിയോടു തന്നെ. പരിശ്രമിക്കുന്നതിനുള്ള വൈമനസ്യംമൂലം സകലതും വിധിമതമെന്നു കരുതുന്ന അലസത തികഞ്ഞ മനുഷ്യസഞ്ചയത്തെ മോഹനനിദ്രയിൽ നിന്നു വിളിച്ചുണർത്തുവാൻ—കർമ്മപഥത്തിൽക്രൂടി സഞ്ചരിക്കുന്നതിനു പ്രേരണനല്കുവാൻ—ഉപകരിക്കുന്ന വചസ്സുകൾ! മാതൃസ്നേഹത്തിന്റെ മന്ദഹാരംകൊണ്ടു മനോഭിരാമമായിത്തീർന്നിട്ടുള്ള ഈ വാക്കുകൾ ത്യാഗത്തിന്റെ മൂർത്തീകരണമായ, ആധുനിക ഭാരതീയ സ്ത്രീത്വത്തിന്റെ പ്രതിനിധ്യം വഹിച്ചിരുന്ന ദേവിസരോജിനിയുടെ ജീവിതത്തെ നന്നായി പ്രതിബിംബിപ്പിക്കുന്നവയാണ്. ആ മഹതിയുടെ ജീവിതാദർശത്തിന്റെ ഒരു ഏകദേശരൂപം നമുക്ക് ഈ വാക്കുകളിൽ തെളിഞ്ഞു കാണുവാൻ കഴിയും. ഇവയുടെ ഒരു വിസ്തൃതവ്യാഖ്യാനംതന്നെയായിരുന്നു ദേവിയുടെ ജീവിതമെന്നു പറയുന്നതിൽ തെറ്റില്ല.

വിശ്വപ്രേമത്തിന്റെ നിരർഗ്ഗളപ്രവാഹംകൊണ്ടു സരോജിനിയുടെ മാതൃഹൃദയം സുരഭിലവും കോമളവുമായിത്തീർന്നിരുന്നു; ജീവിതം മാതൃത്വത്തിന്റെ വിശാലവും വ്യാപകവുമായ ആഹ്വാനത്താൽ പരിപൂരിതമായിരുന്നു. പ്രായേണ മഹിളയുടെ അസ്തിത്വത്തെ മഹനീയമാക്കുന്ന പ്രേമപ്രവാഹവും ത്യാഗസന്നദ്ധതയുംതന്നെ സരോജനിയെ ഒരു ദേശസേവനിയാക്കിത്തീർത്തു. സ്ത്രീജീവിതത്തിന്റെ ആ കേന്ദ്രീയസത്യത്തിൽനിന്നു വ്യതിചലിക്കുവാൻ അവർ ആഗ്രഹിച്ചില്ല. അതിനെ കൂടുതൽ പുഷ്ടിപ്പെടുത്തുവാൻ ആത്മാർത്ഥമായി പരിശ്രമിക്കുകയാണു ചെയ്തത്. അനന്തമായ വിശ്വത്തിലെ അസംഖ്യം സന്താനങ്ങൾക്കായി ആ ഹൃദയവും ജീവിതവും സമർപ്പിക്കപ്പെട്ടിരുന്നു ഭാരതത്തിലെ ഇന്നത്തെ നേതാക്കന്മാരിലെല്ലാംതന്നെ സുവ്യക്തമായി കാണാവുന്ന ഗാന്ധിജിയുടെ ആധ്യാത്മികപ്രഭാവം സരോജിനിയിലും സ്വാധീനശക്തി ചെലുത്തിയിരുന്നു. ആ ഗുരുനാഥന്റെ "സ്ഥിര പരിചാരികാ" സ്ഥാനം വഹിക്കുന്നതിൽ അവർ അഭിമാനം പൂണ്ടു. പല പ്രാവശ്യം

കഴിവുകളുടെ സമാഹാരമായ ഒരു നേത്രി യാണ് സരോജിനിയുടെ ദേഹവിയോഗം മൂലം ഭാരതത്തിനു നഷ്ടപ്പെട്ടതു്.

ഇന്നേക്കു് എഴുപതു കൊല്ലങ്ങൾക്കു മുമ്പു് 1879 ഫെബ്രുവരി 13 നു-ഡാക്ടർ. അഘോരനാഥ ചട്ടോപാദ്ധ്യായന്റെയും ശ്രീമതി വരദാസുന്ദരി ദേവിയുടെയും പുത്രിയായി സരോജിനി ഹൈദ്രാബാദിലെ ഒരു ഉന്നത ബ്രാഹ്മണകുടുംബത്തിൽ ജനിച്ചു. സരോജിനിയുടെ പൂർവ്വജന്മാർ ബംഗാളത്തുനിന്നും വന്നു ഹൈദ്രാബാദിൽ താമസമുറപ്പിച്ചവരായിരുന്നു. എഡിൻബറോ വിശ്വവിദ്യാലയത്തിൽ നിന്നു ഡി. എസ് സി. ഡിഗ്രി സമ്പാദിച്ച അഘോരനാഥ ചട്ടോപാദ്ധ്യായൻ അന്നു് ഇൻഡ്യയിലുണ്ടായിരുന്ന വൈജ്ഞാനികന്മാരിൽ മഹാനായ ഒരു വ്യക്തിയും, സരളസ്വഭാവിയും ആയിരുന്നു. സരോജിനി സ്വപിതാവിനെപ്പറ്റി ഇങ്ങനെ എഴുതിയിരിക്കുന്നു:—

"I Suppose, in the whole of India, there are few men, whose learning is greater than his and I don't think many men more beloved,"

പിതാവിനുണ്ടായിരുന്ന ഈ ശാസ്ത്രപാണ്ഡിത്യത്തിന്റെ പ്രഭാവം സരോജിനിയുടെ ജീവിതത്തെ സാരമായി സ്പർശിച്ചിരുന്നു. വിജ്ഞാന രഹസ്യങ്ങളറിയുന്നതിനു് എന്റെ അച്ഛനുണ്ടായിരുന്ന പ്രബലമായ ഉത്കണ്ഠയാണു് എന്റെ ഹൃദയത്തിൽ സൌന്ദര്യോപാസനയുടെ രൂപത്തിൽ വികസിച്ചതു്" എന്നു സരോജിനി തന്നെ സമ്മതിച്ചിട്ടുണ്ടു്.

യൂറോപ്പിലെ ഉപരിപഠനം കഴിഞ്ഞു തിരിച്ചെത്തിയ അഘോരനാഥൻ ഹൈദ്രാബാദിൽ നൈസാം കളേജു സ്ഥാപിക്കുകയും, തന്റെ പിന്നീടുള്ള ജീവിതം വിദ്യാഭ്യാസപുനസ്സംഘടനത്തിനായി വിനിയോഗിക്കുകയും ചെയ്തു. പ്രഥമസന്താനമായ സരോജിനിയും തന്നെപ്പോലെ വിജ്ഞാനവിഷയകമായ പാണ്ഡിത്യം സമ്പാദിക്കണമെന്നതായിരുന്നു പിതാവിന്റെ അഭിലാഷം. ചട്ടോപാദ്ധ്യായൻ ആംഗലഭാഷാസമാരാധകനായിരുന്നതുകൊണ്ടു മകളെയും ആ ഭാഷ നന്നായി പഠിക്കുന്നതിനു പ്രോത്സാഹിപ്പിച്ചു. അതുകൊണ്ടു ചെറുപ്പത്തിൽത്തന്നെ ഇംഗ്ലീഷു മാതൃഭാഷയെക്കാൾ കൂടുതൽ സ്വാധീനമായിത്തീർന്നു.

സരോജിനി തന്റെ പതിനൊന്നാമത്തെ വയസ്സിലാണു് ആദ്യമായി കവിതയെഴുതിയതു്. വിഷമമുള്ള ഒരു കണക്കിനു് ഉത്തരം കണ്ടു പിടിക്കുവാൻ ദേവി ശ്രമിക്കുകയായിരുന്നു. എത്ര തന്നെ ആലോചിച്ചിട്ടും കണക്കു ചെയ്യാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. അതിനു പകരം ഒരു നീണ്ട കവിതയെഴുതുകയാണു ചെയ്തതു്. 13-ാമത്തെ വയസ്സിൽ 'The Lady of the Lake' എന്ന ഒരു ദീർഘമായ കവിതയും അതിനു ശേഷം ഒരു നാടകവും എഴുതി. 12-ാം വയസ്സിൽ സരോജിനി മദ്രാസ്സിലേഷൻ പരീക്ഷ പാസ്സായി. ഉപരി വിദ്യാഭ്യാസത്തിനായി 1895-ൽ ഇംഗ്ലണ്ടിലേക്കു യാത്രതിരിച്ചു. മൂന്നു വർഷത്തോളം ലണ്ടനിലെ കിംഗ്സ് കാളേജിലും, അതിനു ശേഷം കേംബ്രിഡ്ജിലെ ഗിർട്ടൺ കാളേജിലും അവർ അഭ്യസനം നടത്തി. അപ്പോഴേക്കും ആരോഗ്യഹാനി നേരിട്ടതിനാൽ ഇറാലിയിലേക്കു പോകേണ്ടിവന്നു. പ്രകൃതിസൌന്ദര്യത്തിന്റെ മണിയറയും നീരവധി കവികളുടെയും കലാകാരന്മാരുടെയും ജന്മഭൂമിയും ആയ ആപ്രദേശം സരോജിനിയുടെ ഹൃദയാന്തർഭാഗത്തിൽനിറഞ്ഞിരുന്ന മധുരരസത്തെ കാവ്യരൂപത്തിൽ ബഹിർഗ്ഗമിപ്പിക്കുന്നതിനു സഹായകമായി

ത്തീൻ. ദേവി 1898 ൽ ഇൻഡ്യയിലേക്കു മടങ്ങുകയും, ഇന്നത്തെപ്പോലെ സമുദായോദ്ധാരണത്തിനുള്ള മാർഗ്ഗം സരളമല്ലാതിരുന്ന അക്കാലത്തു സമുദായ ബന്ധനങ്ങളെ തകർത്തു ഹൈദ്രാബാദിലെ ഡാക്ടർ മേജർ, എം. ജി. നായിഡുവിനെ വിവാഹം കഴിക്കുകയും ചെയ്തു. അങ്ങനെ ദേവിയുടെ ഭാവിജീവിതത്തിലെ അനേകം വിപ്ലവങ്ങളുടെ ഒരു നാന്ദിയായി ഈ വിവാഹം നിലകൊള്ളുന്നു.

സരോജിനീ നായിഡു നല്കിയിട്ടുള്ള സുശക്തമായ നേതൃത്വം ഒന്നുകൊണ്ടുമാത്രമാണു ഭാരതീയ വനിതകൾക്കു ഇന്നു് ഇത്രയുമെങ്കിലും സംഘടിക്കാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടുള്ളതു്. സരോജിനി പാശ്ചാത്യ സമ്പ്രദായത്തിലാണു് വിദ്യാഭ്യാസം നിർവ്വഹിച്ചതെങ്കിലും പാശ്ചാത്യ സഭ്യതയ്ക്കു് അവരുടെ ഉള്ളിൽ പ്രവേശം ലഭിച്ചിരുന്നില്ല. സീതയും സാവിത്രിയും അവരുടെ ആരാധ്യദേവതകളായിരുന്നു. ഭാരതസ്ത്രീകളെ ആരെങ്കിലും അധിക്ഷേപിക്കുന്നതായി കേൾക്കുന്നതു ദേവിക്കു് മർമ്മഭേദകമായിരുന്നു. ഒരിക്കൽ ബംഗാളിലെ ഒരു ഗവണ്ണർ നമ്മുടെ വനിതകളെപ്പറ്റി അപമാനസൂചകമായി എന്തോ പറയുകയുണ്ടായി. അയാളെക്കൊണ്ടു തിരിച്ചു ക്ഷമ ചോദിപ്പിച്ചതിനുശേഷമേ സരോജിനിക്കു സമാധാനമായുള്ളൂ. 1919-ൽ അഖില ഭാരത ഹോംറൂൾ ലീഗ് ഡെപ്യൂട്ടേഷനിലെ അംഗമെന്ന നിലയിൽ ഇംഗ്ലണ്ടിൽ പോകുകയും ഭാരതസ്ത്രീകളുടെ മതാധികാരത്തിനുവേണ്ടി പ്രബലമായ വാദംനടത്തുകയും ചെയ്തു. ശ്രീമതി നായിഡുവിന്റെ വിസ്തൃതമായ മാനസ ചക്രവാളത്തിനുള്ളിൽ സകലജാതി മതസ്ഥരായ മനുഷ്യർക്കെല്ലാം ഒരുപോലെയുള്ള സ്ഥാനം ഉണ്ടായിരുന്നു. അതിനാൽ അവർ ഹിന്ദുക്കൾക്കും മുസൽമാന്മാർക്കും ഒരുപോലെ ആരാധ്യയായിരുന്നു. ഹിന്ദുമുസ്ലീം ഐക്യത്തെ ആസ്പദമാക്കി 1913-ലെ മുസ്ലീം ലീഗിന്റെ ലക്നൌ സമ്മേളനത്തിൽ ദേവി ഒരു മഹത്തായ പ്രഭാഷണം ചെയ്തു.

1921-ൽ സരോജിനിക്കു് ഇംഗ്ലണ്ടിൽ പോകേണ്ടതായിവന്നു. ചെല്ലുന്നിടത്തെല്ലാം അവർക്കു് ഹാർദ്ദമായ സ്വാഗതം ലഭിച്ചു. ദേവിയുടെ മനോഹര കവിതകൾ ദേവിയ്ക്കു് വിദ്വന്മണ്ഡലത്തിൽ ഒരു നല്ല സ്ഥാനം സമ്പാദിച്ചുകൊടുത്തു. വീണ്ടും ഇൻഡ്യയിൽ തിരിച്ചെത്തുമ്പോഴേയ്ക്കും ഇവിടുത്തെ സ്ഥിതിഗതികൾ പാടേ മാറിമറിഞ്ഞു പോയിരുന്നു. അമൃതസരസ്സിലെ ക്രൂരക്കൊലയും അതിന്റെ ഫലമായി ഗാന്ധിജിയുടെ നേതൃത്വത്തിലുണ്ടായ നിസ്സഹകരണപ്രസ്ഥാന പ്രക്ഷോഭണവും ഭാരതത്തിന്റെ ആത്മാവിനെ തട്ടിയുണർത്തിയിരുന്നു. സരോജിനി ഗാന്ധിജിയ്ക്കു് ആത്മാർപ്പണം ചെയ്യുന്നതിനുതന്നെ നിശ്ചയിച്ചു. സ്ത്രീഹൃദയത്തിന്റെ സമാദരം സമാർജ്ജിക്കുവാനുള്ള സാഹസികതയ്ക്കു് ദേവി, ഗാന്ധിസിദ്ധാന്തത്തിൽ രസംകണ്ടെത്തി. 1922-ൽ ഗാന്ധിജി ജയിലിൽ പോകുമ്പോൾ സരോജിനിയോടും പറഞ്ഞതിതാണു്:—

" I entrust the unity of India into your hands "

ഭാരതത്തിൽ ഐക്യം സ്ഥാപിക്കുന്നതിനുള്ള ഈ ചുമതല സരോജിനി വിനമ്രശിരസ്കയായി, കൈയേല്ക്കുകയും തന്നാലാവുംവണ്ണം അതിനുവേണ്ടി പരിശ്രമിക്കുകയും ചെയ്തു. തന്റെ ആരോഗ്യത്തെ അവഗണിച്ചുപോലും ദേവി അഹോരാത്രം പണിപ്പെട്ടു ജോലിചെയ്തു.

1925-ൽ കോൺപൂരിലെ കോൺഗ്രസ്സ് സമ്മേളനത്തിന്റെ അദ്ധ്യക്ഷയായി അവർ തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ടു. അന്നു് അദ്ധ്യക്ഷസ്ഥാനത്തുനിന്നു് അവർ ചെയ്ത ഉജ്ജ്വലമായ പ്രസംഗം രാഷ്ട്രത്തിന്റെ ആത്മാവിനു് ആശയും ഉത്സാഹവും നല്കുവാൻ പര്യാപ്തമായിരുന്നു. സരോജിനിയുടെ പ്രസംഗത്തിനു് അന്യാദൃശമായ ഒരു മാധുര്യമുണ്ടു്. അവരുടെ പ്രസംഗം സുന്ദരമായ ഒരു കവിതയുടെ പ്രതീതിയാണു് ശ്രോതാക്കൾക്കു ഉളവാക്കുന്നതു്. 1929-ൽ ദേവി അമേരിക്കയ്ക്കു പോവുകയും അവിടെ അനവധി പ്രസംഗങ്ങൾ നടത്തുകയും ചെയ്തു. "ഭാരതത്തിന്റെ സന്ദേശം" എന്ന വിഷയത്തെ ആസ്പദമാക്കി അവർ അവിടെ ചെയ്ത പ്രസംഗം ലോകത്തിലെ സർവ്വശ്രേഷ്ഠങ്ങളായ പ്രസംഗങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തിലുൾപ്പെടുത്താവുന്നതാണു്.

ഭാരതീയരുടെ പുനരുത്ഥാനത്തിന്റെ ഓരോ ഘട്ടത്തോടും സരോജിനിയുടെ ജീവിതം അഭേദ്യമാം വിധം ബന്ധിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. "സ്വാതന്ത്ര്യത്തിനുവേണ്ടിയുള്ള സമരത്തിൽ ഭയം അക്ഷന്തവ്യമായ ഒരു അപരാധവും നിരാശ അക്ഷന്തവ്യമായ ഒരു പാപവും" ആണെന്നു് അവർ പ്രസംഗിച്ചുഎന്ന മാത്രമല്ല, മരിക്കുന്നതുവരെ ആ പ്രസ്താവനയ്ക്കനുസരണം പ്രവർത്തിക്കയും ചെയ്തിട്ടുണ്ടു്. വിദൂരദേശങ്ങളിൽ വസിച്ചിരുന്ന ഭാരതീയരുടെ അധികാരരക്ഷയ്ക്കുവേണ്ടിയും സരോജിനി വളരെയധികം പരിശ്രമിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ദേവിയുടെ ജീവിതത്തിൽ സർവ്വത്ര ദൃശ്യമാകുന്ന ഒരു സ്വഭാവമാണു് ക്രൂസലില്ലായ്മ. ദക്ഷിണ ആഫ്രിക്കയിൽ വച്ചു് ഭാരതീയരോടു ചെയ്ത പ്രസംഗവും ഇതിനു സാക്ഷ്യം വഹിക്കുന്നു. "സാധാരണയായി നടികൾ പിന്നോട്ടൊഴുകാറില്ലെങ്കിലും നിങ്ങളുടെ ദൃഢനിശ്ചയമാകുന്ന നദിയെ പിന്നോട്ടു തന്നെ ഒഴുക്കാതെ ഞങ്ങൾ അടങ്ങുകയില്ലെന്നു നിങ്ങൾ ഗവണ്മെന്റിനു മറുപടി കൊടുക്കുക"

1929 മാർച്ചു് 12-നു് ഗാന്ധിജി തന്റെ ചരിത്രപ്രസിദ്ധമായ ദണ്ഡിയാത്ര ആരംഭിച്ചു. തുടർന്നുണ്ടായ ഉപ്പുസത്യാഗ്രഹം സംബന്ധിച്ചു് അനേകം ആളുകൾ ബന്ധനസ്ഥരാക്കപ്പെട്ടു. ഏപ്രിൽ 14-നു് ജവാഹർലാൽനെഹ്രുവിനെയും മെയ് 5-നു് മഹാത്മജിയേയും അറസ്റ്റു ചെയ്തു. മെയ് 16-നു് സരോജിനിയേയും ജയിലിലാക്കി. അവർ ഭാരതവനിതയുടെ അഭിമാനത്തോടുകൂടി മന്ദഹാസപൂർവ്വം ജയിൽജീവിതത്തെ സ്വാഗതം ചെയ്തു. അനാരോഗ്യംമൂലം ഏകദേശം രണ്ടുവർഷങ്ങൾക്കുശേഷം ദേവി മോചിതയായി. ഇങ്ങനെ മാതൃഭൂമിയുടെ രക്ഷയ്ക്കുവേണ്ടി എല്ലാവിധത്തിലുള്ള ത്യാഗവും അനുഷ്ഠിക്കുന്നതിനു നിശ്ചയിച്ചു് ആ വീരയോദ്ധ്രി എത്രയോ പ്രാവശ്യം രണക്ഷേത്രത്തിലിറങ്ങിയിട്ടില്ല?

ഇനി സരോജിനീദേവിയുടെ കാവ്യാരാധനയെപ്പറ്റി അല്പം പറയേണ്ടതായിട്ടുണ്ടു്. ഭാരതത്തിന്റെ ആത്മാവിനെ ലോകത്തിന്റെ മുമ്പിൽ ഇത്രയധികം മധുര്യോദാരമാക്കിക്കാണിക്കുവാൻ, സരോജിനിയുടെ കവിതയെപ്പോലെ മറ്റു ഭാരതീയകവികളിൽ ആരുടേയും കവിതയ്ക്കു സാധിച്ചിട്ടില്ല. ആംഗ്ലേയസാഹിത്യരസികന്മാരെ സമ്മുഗ്ദ്ധരാക്കുവാൻ ആ കവിതകൾക്കു കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ടു്. പരിശുദ്ധമായ ഭാഷ, മനോഹരപദങ്ങളുടെ സമഞ്ജസമായ സമ്മേളനം, സർവ്വോപരി നിർവ്വൃതിദായകമായ സംഗീതാത്മകത്വം

ഇവയാണ് ദേവിയുടെ കവിതയ്ക്കുള്ള വൈശിഷ്ട്യങ്ങൾ. സരോജിനി വേദനാവിഹ്വലമായ ഹൃദയതലത്തോടുകൂടിയാണ് കവിതയെഴുതുന്നതു. സ്വന്ത ഭാവനകളുടെ നിരർഗ്ഗളപ്രവാഹം ആ കവിതകളിൽ സർവ്വത്ര ദൃശ്യമാകുന്നുണ്ട്. സ്വഹൃദയത്തിലെ വേദനയും സഹാനുഭൂതിയും ആ കവിതകളിൽ തിങ്ങിത്തുളുമ്പിനില്ക്കുന്നതായി കാണാം. അവ ഹൃദയത്തിന്റെ വിശുദ്ധപ്രദേശങ്ങളിൽ നിന്നു തനിയെ പൊട്ടിപ്പുറപ്പെടുന്നവയാണ്. കവിയിത്രിയുടെ ആനന്ദം പ്രകൃതിയുടെ പാശ്ചഭൂമിയിൽ നന്നായി വികസിക്കുന്നതായി നമുക്കു അവയിലനുഭവപ്പെടുന്നു. ഓരോരോ സന്ദർഭത്തിലായി ദേവി എഴുതിയിട്ടുള്ള കവിതകൾ മൂന്നു ഭാഗങ്ങളായി പ്രസിദ്ധീകരിച്ചിട്ടുണ്ട്. അവ (1) The Golden Threshold (2) The bird of Time (3) Booken wings (ഭാരതീയ സംസ്കാരത്തിന്റെ ദൃഷ്ടിയിൽ അധികം മൂല്യവത്തുക്കളാണ്. ഈ കവിതകളിൽ പ്രേമത്തിന്റെ ആദ്ധ്യാത്മികച്ഛായയും പ്രകൃതിയുടെ അനന്തവൈവിധ്യവും ദിവ്യാനന്ദത്തിന്റെ അതിമഹത്തായ സന്ദേശവും ധാരാളമായിട്ടുണ്ടെങ്കിലും ദേവിയുടെ പ്രേമഗീതങ്ങളിലാണ് അവരുടെ ശ്രേഷ്ഠമായ ഹൃദയത്തിന്റെ പ്രതിഫലനം കാണാൻ കഴിയുന്നതു. തീവ്രമായ ഭാവാവേശവും സങ്കല്പങ്ങളും സംഗീതസാന്ദ്രതയും അവയ്ക്കു ഒരു അപൂർവ്വമായ സൌന്ദര്യം പ്രദാനം ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. താഴെയുദ്ധരിച്ചിട്ടുള്ള കവിത ഇതിനു ഉത്തമോദാഹരണമാണു:—

Cover mine eyes, O my Love!
Mine eyes that are weary of bliss
As of light that is poignant and strong,
O! silence my lips with a kiss
My lips that are weary of song!
Shelter my soul, O my Love!

ഇംഗ്ലീഷു കവിതകളെഴുതിയിട്ടുള്ള ഭാരതീയരിൽ രവീന്ദ്രനാഥ ടാഗോർ വലിയ പ്രശസ്തി സമ്പാദിച്ചിട്ടുണ്ട്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കവിതകളിൽ കൂടി ഭാരതത്തിന്റെ ആദ്ധ്യാത്മികതയാണു സംസരിക്കുന്നതു. അതു ശുദ്ധവും അവിടവിടെ ജടിലവുമാണ്. എന്നാൽ സരോജിനീ ദേവിയുടെ കവിതകളിൽ കൂടി ഭാരതത്തിന്റെ ഭാവപൂർണ്ണമായ ഹൃദയമാണു സംസാരിക്കുന്നതു. വിശ്വസാഹിത്യത്തിനു് ഒരു ഉന്നതസ്ഥാനം സമ്പാദിക്കത്തക്കവണ്ണം ശ്രേഷ്ഠങ്ങളായ കവിതകൾ സരോജിനി വിരചിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇംഗ്ലീഷു സാഹിത്യത്തിന്റെ സുവിശാലമായ കാവ്യഭണ്ഡാഗാരത്തിൽ പ്പോലും പ്രവാഹവും ലയവും സംഗീതവും മൃദുത്വവും ഒരുപോലെ ഒത്തിണങ്ങിയിട്ടുള്ള ഇത്തരം കവിതകൾ വിരളമായിട്ടേ കാണുകയുള്ളൂ. അവയിലൊന്നാണു The Palanquin-bearers എന്ന മനോഹരകവിത. നവോഢയായ ഒരു യുവതി യാത്ര പറഞ്ഞു ഭർത്തൃഗൃഹത്തിലേക്കു പോകുന്നു. പല്ലക്കു ചുമക്കുന്നവരുടെ ഹൃദയം ഈ സൌന്ദര്യധാമത്തെ വഹിക്കുന്നതുകൊണ്ടു് ആനന്ദത്തിൽ മുഴുകുകയാണു്. അവർ സംഗീതമാലപിച്ചു കൊണ്ടു മന്ദമന്ദം നടന്നു പോകുന്നു അവരുടെ ഗാനത്തിൽ പദം പ്രതി താളത്തിന്റെയും നാദത്തിന്റെയും അസാധാരണമായ മാർദ്ദവവും കോമളത്വവും ഉണ്ടു:—

Lightly, o lightly we bear her along.
She sways like a flower in the wind
of our song,
She skims like a bird on the foam of
a stream,

She floats like a laugh from the lips of a dream,
Gaily, o gaily, we glide and we sing
We bear her along like pearl on a string

മുമ്പോട്ട പോകുന്തോറും ഗാനത്തിന്റെ ഗതിയിലും ലയത്തിലും അധികാധികം പ്രവാഹമുണ്ടാകുന്നുണ്ട്—

"Softey, o softey we bear her along,
She hangs like a star on the dew of our song,
She springs like a beam on the prow of the tide
She falls like a tear from the eyes of a bride

ദേവിയുടെ പ്രേമഗീതങ്ങളിൽ ഗാംഭീര്യത്തിനുംതീക്ഷ്ണദൃഷ്ടിയുള്ളും യാതൊരു കുറവുമില്ല. യാതൊന്നു ലഭിച്ചാൽ സംതൃപ്തിയടയുവാൻ സാധിക്കുമോ ആ പ്രേമത്തെ അന്വേഷിക്കുകയാണു കവയിത്രിയുടെ ആത്മാവു്. ഈ അന്വേഷണത്തിലും ആ ഛാനത്തിലും ആദ്ധ്യാത്മിക ഭാവങ്ങൾ പ്രസരിക്കുന്നതു കാണാം. സരോജിനി വൃത്തം തിരഞ്ഞെടുക്കുന്നതിൽത്തന്നെ ഒരു വിശേഷതയുണ്ടു്. 'The song of sleep' എന്ന കവിതയിൽ സംഗീതവും മാധുര്യവും എങ്ങനെ ലയിച്ചു ചേർന്നിരിക്കുന്നു?:—

From groves of spice
Over fields of rice,
Athwart the lotus stream
I bring for you
A glint with dew
A little lovely beam

പ്രേമഗാനങ്ങളിൽ മാത്രമല്ല സരോജിനിദേവിയുടെ സാഫല്യംസിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ളതു്. കരുണരസപ്രധാനമായ കവിതകളിൽ The lonely child എന്ന കൃതി വളരെ നന്നായിട്ടുണ്ടു്.

ഈ വിധത്തിൽ കവിതയുടെ മനോജ്ഞമായ മലർവനികയിൽ പാടിപ്പറന്നു കളിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന ഈ ശാരിക രാജനീതിയുടെ കണ്ടകാവൃതങ്ങളായ പരിസരങ്ങളെ സ്വാഗതം ചെയ്തതിൽ അത്ഭുതം തോന്നിയേക്കാം. എന്നാൽ ഇതിനും ഉത്തരം കവയിത്രി തന്നെ നല്കുന്നുണ്ടു്. "പനിനീർപൂവാടിയിൽ സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന സ്വപ്നങ്ങളുടെ ദന്തഗോപുരങ്ങളിൽ വാഴുക കവിയുടെ കർത്തവ്യമല്ല, കവിയുടെ സ്ഥാനം ജനതാമദ്ധ്യത്തിലും ആ പന്ഥാവിലെ പൊടിപടലത്തിലുമാണു" സരോജിനിയുടെ ആത്മസമർപ്പണം സങ്കുചിതമായ വ്യക്തിത്വത്തിൽനിന്നു വളർന്നു മനുഷ്യസമുദായത്തോളം എത്തിയിട്ടുണ്ടെന്നുള്ളതാണു് ഇതിനു സമാധാനം. അല്ലാതെ സരോജിനിയിലുള്ള 'കവയിത്രീ'പദം നഷ്ടപ്പെട്ടിട്ടില്ല. സരോജിനി രാജനീതിജ്ഞയാണെന്നു പറയുന്നതിനേക്കാൾ ശരി ഒരു ദേശഭക്തയാണെന്നു പറയുന്നതാണു്. അനേകം സന്താനങ്ങളുടെ ദുഃഖത്തെയും ദുരിതത്തെയും ദൂരീകരിക്കുന്നതിനുള്ള മാതൃസഹജമായ അന്തർദ്ദാഹമാണു് ആ ദേശഭക്തിയുടെ ആധാരം. അല്ലാതെ കേവലം രാജനീതി മാത്രമല്ല.

"പ്രകമ്പിതവും വിചലിതവും ആയ അധരത്തിനു വിശ്വാസത്തിന്റെ ശാന്തി പ്രദാനം ചെയ്യുകയാണു് എന്റെ പ്രവൃത്തി. അസഫലവും ദുർബ്ബലവുമായ കരത്തിനു ആശയുടെ സഹായം നല്കുകയാണു് എന്റെ കർത്തവ്യം" എന്നു് സരോജിനി തന്റെ ജീവിതത്തിന്റെ ആദർശത്തെ വെളിപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ടു്. അങ്ങനെ തന്റെ ആദർശത്തിനനുസരിച്ചു

സുഖാന്വേഷണം

ശ്രീ. സച്ചിദാനന്ദസ്വാമികൾ.

ഇല്ലാക്കമ്പികൾമൂലം കമ്പികൾ
ചൊല്ലാനെത്തുമ്പോൾ,
സ്വനംഗ്രഹിക്കും യന്ത്രം പാട്ടുകൾ
തനിച്ചു പാടുമ്പോൾ,
തെളിഞ്ഞനാടകമൂരിലുമെത്തി-
സ്സിനിമകളാടുമ്പോൾ,
വിണ്ണിലുയർന്ന വിമാനം പഞ്ഞിഹ
വിശപ്പം പുറവമ്പോൾ,
പുതുമലരിങ്കലിളം കാറ്റെത്തി-
പ്പുണർന്നു വീഴുമ്പോൾ,
താർമധുവുണ്ടുമയങ്ങിപ്പാടി-
ത്തുമ്പികളാടുമ്പോൾ,
പക്ഷിമൃഗാദിവനങ്ങളിലെങ്ങും
പുഷ്ചുവാഴുമ്പോൾ,
മർത്ത്യനുമാളിക മുകളിലുമേറും
മനസ്സു കായുന്നു!!!
മനസ്സിലുള്ളൊരു സ്വാതന്ത്ര്യത്തിൻ
മഹത്വമോർക്കാതെ,
ജനങ്ങളീക്ഷണമിപ്പിച്ചെങ്ങും
ജാഗ്രത്തിലോടുന്നു!!
സമത്വമുള്ളിൽ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിൻ-
തയുമങ്ങത്രേ!
അമർത്ത്യലോകം ഭുവിലുയർത്താ-
നടിച്ചുചാവണമോ?
തനിക്കുവേണ്ടും ധർമ്മംകണ്ടിഹ
നിനച്ചുചെയ്തെന്നാൽ,
തനിക്കുമന്യനുമെല്ലാപേക്കും
കനക്കുമേ സൌഖ്യം.

താജ്മഹൽ

കീരമത്തു ഹരിഹരൻ.

കാലത്തിൻ പ്രവാഹത്തിലലിഞ്ഞുചേർന്നീടാതെ
ലോലമോഹനം നില്പൂ മന്ദിരംവിശേഷാത്തരം.
പാവനപ്രണയത്തിൻ ദീപമായ്, യനർഘമാം
ജീവിതം സ്മരിപ്പിക്കും മഞ്ജുളപ്രകാശമായ്,
നിത്യശാന്തിതൻ മേന്മ മൂകമായ് കഥിക്കുന്ന
സത്യസൗധിതൻപരിവേഷമാ,യതുകാൺമൂ!

ഷാജഹാൻ,രാജ്യരക്ഷാഭക്ഷമാം കൈവളാ-
ലാരുടെ തളിർമേനി സസ്നേഹംതലോടിയോ,
ആരുടെയനർഘമാം പുഞ്ചിരിത്തെല്ലിൻ മുൻപിൽ
ഭാരതസാമ്രാജ്യവും തൃണമായ്ഗണിച്ചുവോ,
ആരുടെ മുഖബിംബത്തിൽ കണ്ണുനീർ പൊടിയുകി-
ലായിശ്വജേതാവിൻറെയുൾക്കരുത്തും നടുങ്ങിയോ,
ആനന്ദസാമ്രാജ്യത്തിൻറാജ്ഞിയായ്,ചൊങ്കോലേന്തി-
യാരുതാൻ സമ്രാട്ടിനുംസാമന്തപദംനല്കി,
ആയിശപ്രഭീപിക — ആപ്രേമസ്വരൂപിണി-
ആസൌകുമാര്യത്തിൻറെ കേദാരം-മുംതാസ് മഹൽ-
നിത്യനിദ്രയിലാണ്ട പിൻപു ഷാജഹാൻ, കണ്ണി-
നത്സവംനല്കുവാൻതീർത്തപുണ്യമാംദേവാലയം,
യമുനാതടത്തിലെശ്ശുഭ്രമാം മണൽത്തിട്ടിൽ
വിലസുന്നിതാരൂപം കൈക്കൊണ്ട സൗന്ദര്യംപോൽ.

ആഗ്ര തന്നതിർത്തിയിലേതൊരാൾ കടന്നാലു-
മാദ്യമായ് നോക്കുന്നതാപ്രണയോദ്യാനം മാത്രം.
അങ്ങതിനുള്ളിൽ കാണാമതേമതേജഃപുഞ്ജം
മങ്ങലാതൊരുപിടി മണലിൽമറഞ്ഞതായ്.
സ്നേഹസൗരഭംവഹിച്ചുനിലൻ പാടുന്നെത്തും
മോഹനസങ്ഗീതത്തിൻമാറൊലിയെങ്ങുംവ്യാപ്തം
ആമണൽത്തരികളിൽപോലുമേ കാണാം,ശുഭ്ര-
പ്രേമത്തിൻസൂക്ഷ്മാരവീചികളാനിശം.

കണ്ണുനീരിനാൽത്തീർത്തകാവ്യമേ,ലോകത്തിൻറെ
കണ്ണിനും കരളിനുമമൃതം തളിച്ചുനീ,
ഭാസുരകിരണങ്ങൾ വീശിടുംവസന്തശ്രീ-
ഭാസമനമായ് നില്ക്കു കല്പാന്തകാലത്തോളം.

ജീവിച്ച ദേവി ജന്മസാഫല്യം അടഞ്ഞു. കർത്തവ്യം നിർവ്വഹിച്ചുകഴിഞ്ഞു. ശ്രീ രാജഗോപാലാചാരി പറഞ്ഞതാണ് ഈ അവസരത്തിൽ നാം സ്മരിക്കേണ്ടതു്:—"എന്നാൽ നാം അതിൽ വ്യസനിക്കുകയല്ല വേണ്ടതു്. അവരുടെ സമ്പർക്കം ലഭിച്ചതിനുള്ള അർഹത നേടുകയാണ്" അവർ തുടങ്ങിവെച്ചിട്ടുള്ളതുമുഴുപ്പിച്ചില്ലാത്തതും ആയ പ്രവൃത്തികൾ പൂർത്തിയാക്കുക, അവരുടെ അനുകരണീയങ്ങളായ ആദർശങ്ങളെ പിന്തുടരുക—ഇതാണ് നമുക്കു ചെയ്യാനുള്ളതു്.

പാവം! ഗൌരി

കെ. കെ. പൊന്മേലേത്ത്

"നമുക്ക് സ്വതന്ത്രമായി ഒന്നാലിംഗനംചെയ്യാൻ ഒരു സുദിനമുണ്ടാകുമോ?—ആനന്ദന്റെ കരവലയത്തിലമർന്ന് മാറിൽ തലചായ്ച്ചു നില്ക്കുന്ന ഗൌരിക്കുട്ടി ചോദിക്കുകയാണ്.

"ഓമനേ, അങ്ങനെ ഒരു ദുർദ്ദിനം ഉണ്ടാകാതെ പോകണേ എന്നാണെന്റെ ആഗ്രഹം. പ്രേമത്തിന്റെ മാറുകുറയ്ക്കുന്ന ആ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിൽ നമുക്ക് ആനന്ദിക്കാൻ ഒന്നുംതന്നെ അവശേഷിക്കുന്നില്ല. എന്നും എപ്പോഴും പ്രതിബന്ധത്തിനു മാത്രമെ മനസ്സിനു പ്രചോദനം നല്കുവാൻ സാധിക്കുകയുള്ളൂ. നീ പ്രതീക്ഷിക്കുക—നിന്റെ ഹൃദയം ആനന്ദത്തിന്റെ വാടാമലരുകം വിടർത്തിക്കൊണ്ടിരിക്കും. സ്മരിക്കുക-ആനന്ദമയവിറക്കി ഏകാന്തതപോലും അലൌകിക പ്രചോദനവത്താക്കിത്തീർക്കാം."

"ഇപ്പറഞ്ഞതിന്റെ ഒന്നും അർത്ഥം എനിക്കു മനസ്സിലായില്ല" അവൾ വികാരമൂകയായി പ്രതിവചിച്ചു.

"അതെ, നിനക്കൊന്നും മനസ്സിലാവുകയില്ല. ഒരു കലാകാരന്റെ ഹൃദയം—അതുകാണുന്നതു് ഈ ലോകമൊന്നുമല്ല. അതിനു രസിക്കണം. രസിപ്പിക്കണം. അങ്ങനെ പലതും ചെയ്യാനുണ്ടു്. പ്രേമത്തെ പ്രേമിക്കും. എല്ലാവരും ഒരുപോലെ സമ്മതിക്കുന്ന പല പരമാർത്ഥങ്ങളും അതു് വിശ്വസിച്ചെന്നു വരുന്നതല്ല. അതിനെപ്പോഴും ഒരു പ്രത്യേകത കാണും. ഒരു കോങ്കണ്ണിയിൽ, മുടന്വല്ലിയിൽ, തളന്തിയിൽ കാണുന്ന സൌന്ദര്യം അതു കാളിദാസന്റെ ശകുന്തളയിൽപോലും കാണുകയില്ല. അതിനു് ഒന്നും സ്ഥായിയല്ല. അങ്ങനെ ഒരു പ്രവാഹമാണു് ആ ഹൃദയം" ആനന്ദൻ പറഞ്ഞു നിർത്തി.

ഗൌരിക്കുട്ടിക്കു് അതൊന്നുംതന്നെ മനസ്സിനിണങ്ങിയില്ല. എങ്കിലും അവൾക്കൊരു പ്രതീക്ഷയുണ്ടു് ഒരു കലാകാരന്റെ ഭാര്യയാകാമെന്നു്. അതിന്റെ തണലിൽ മോഹനസ്വപ്നങ്ങളുമുതിർത്തു അവൾ കഴിയുകയാണു്.

അവൾ ഒരു ഉദ്യോഗസ്ഥയാണു്—രജിസ്റ്റർകച്ചേരി ഗുമസ്ഥാ. സ്ക്രീനിംഫൈനൽ പരീക്ഷയും പബ്ലിക് ടെസ്റ്റും അവൾ പാസ്സായിട്ടുണ്ടു്. അവൾക്കുകപ്പാടെ തന്നെപ്പറ്റി ഒരു മതിപ്പുമുണ്ടു്. സ്വന്തം ഭർത്താവിനെ വെറുത്തു. അവനിൽനിന്നുമുണ്ടായ ശിശുവിൽ ഒരനുകമ്പയുമില്ല. വെറും കൃഷിക്കാരൻ! മണ്ണിനും പിണ്ണാക്കിനും കൊള്ളരുതാത്തവൻ—അവൾ തനിയെ ഇരുന്നു പിറുപിറുക്കും.

II

ഗൌരി ഉദ്യോഗസ്ഥയാകുന്നതിനു മുമ്പുതന്നെ വിവാഹിതയായിരുന്നു. സ്ക്രീനിംഫൈനൽ പരീക്ഷയ്ക്കു പോകുമ്പോൾ പൂർണ്ണഗർഭിണിയായിരുന്നു. അന്നവൾക്കു യാതൊരു കുറവുമില്ലായിരുന്നു. അതുമാത്രമല്ല ആനന്ദസംമിശ്രമായിരുന്നു ഭർത്താവിന്റെ ശുശ്രൂഷകൾ. വേലായുധനു് അവളൊരു

നിധിയാണു്. "ഒരു പഠിത്തക്കാരിപ്പെണ്ണു്" അവനറിയാതെ പുളകംകൊള്ളും. അവളുടെ ഹിതത്തിനു ഏതു യാതന സഹിക്കുന്നതിനും അവനു മടിയില്ല. അവന്റെ ജീവിതംതന്നെ അവൾക്കുവേണ്ടി സമർപ്പിച്ചു. അന്നൊരുദിവസം തിണ്ണയിൽ കുളിർമ നിറഞ്ഞ ചന്ദ്രികയിൽ അവന്റെ മടിയിൽ തലയും ചായ്ച്ചു കിടന്ന ഗൗരി പറഞ്ഞുപോയി "എന്റെ ക്രൂട്ടൊരു ഭാഗ്യവതി ഈ ലോകത്തിലി"ല്ലെന്നു്. പരമാർത്ഥത്തിൽ ആ വാക്കുകൾ അവളുടെ ഹൃദയത്തിൽനിന്നും ഉടലെടുത്തതായിരുന്നു. അവൾക്കത്രസ്വാതന്ത്ര്യമുണ്ടു് അവന്റെ പേരിൽ. ആ ദാമ്പത്യബന്ധം ലോകത്തിന്നൊരു മാതൃകതന്നെയായിരുന്നു. ഏതൊരുഭവനം ഭാര്യാഭർത്താക്കന്മാരുടെ പരസ്പര സ്നേഹസ്വാതന്ത്ര്യങ്ങൾകൊണ്ടു നിർഭരമാണോ അതാണു സ്വർഗ്ഗം. ഗൗരിയോടാലോചിക്കാത്ത ഒരൊറ്റ സംഗതിപോലും വേലായുധനില്ല. അവൾ ഉണ്ടെങ്കിലേ അവനുണ്ണൂ. അവന്റെ മാതാപിതാക്കൾപോലും അവയെല്ലാം വെറുത്തിരുന്നു. ലീല—അവന്റെ ഇളയ സഹോദരി—പറയും, ഈ ചേട്ടന്റെക്രൂട്ടൊരച്ചിബ്ഭോഷൻ ലോകത്തിലില്ലെന്നു്. അവളുടെ ഭർത്താവിന്റെ മുമ്പിൽ പൂച്ചയുടെ മുന്നിലെ എലിയാണവൾ. അയാളിൽനിന്നും ഒരു നന്മസംഭാഷണവും അവളിതുവരെ കേട്ടിട്ടില്ല.

ആനന്ദൻ ഒരു കലാകാരനാണു്, കവിതയെഴുതും, ചിത്രംവരയ്ക്കും, ചെറിയ സംഗീതവുമുണ്ടു്. അയാൾ ആ നാട്ടിലെ ഒരു പ്രത്യേകവ്യക്തിയാണു്. അതേ, അയാൾക്കു ചില പ്രത്യേകതകളുണ്ടു്. ആദർശത്തേക്കാൾ യുക്തിയാണു് അയാൾ വിശ്വസിക്കുന്നതു്. അകൃത്രിമമായ പ്രകൃതിവിലാസങ്ങളാണു് അയാൾക്കു പ്രചോദനം നല്കുന്നതു്. ഒരുവിവാഹിതയെക്കാളും വിവാഹിതയെയാണു് അയാൾ പ്രേമിക്കുന്നതു്. അതിലാണു് മനുഷ്യന്റെ വ്യക്തിത്വം സ്ഥിതിചെയ്യുന്നതു് എന്നു് ഉൽഘോഷിക്കുകയും ചെയ്യും. അതിനൊരു പ്രതിബന്ധമുണ്ടു്—ഭർത്താവു്. അവന്റെ പ്രാണവെപ്രാളംകണ്ടുകൊണ്ടു് അങ്ങനെ മാറിനിന്നു രസിക്കണം. ആനന്ദൻ ആരെയും വിവാഹം കഴിച്ചിട്ടില്ല. അയാളാരേയും വിശ്വസിച്ചിട്ടില്ല. സ്നേഹിച്ചിട്ടുമില്ല. എങ്കിലും അയാളെ പ്രേമിക്കാൻ, അയാളിൽനിന്നും ഒരു ചുംബനമെങ്കിലും ലഭിക്കുവാൻ അന്നാട്ടിലെ സ്ത്രീലോകം വെമ്പൽകൊണ്ടിരുന്നു.

III

ഗൗരി പരിപൂർണ്ണ ഗർഭിണിയായി കഴിയുന്ന കാലത്താണു് ആനന്ദൻ ആദ്യമായി അവളുടെ വീട്ടിൽ ചെന്നതു്. അവിചാരിതമായുണ്ടായ ദർശനം അവനിലുണ്ടാക്കിയ കൗതുകമുളവാക്കി. അവളുടെ വിളറിയ മുഖത്തു് ഒരുമ്മവയ്ക്കുവാൻ, ആ നിറഞ്ഞ വയറിൽ ഒന്നു തലോടുവാൻ, അയാൾ കൊതിച്ചു. അതിലെന്തോ കവിത ആ കലാകാരന്റെ ഹൃദയം കണ്ടു. അയാൾ ചോദിച്ചു-"പെങ്ങളെ! ഇവിടാരുമില്ലെ?"

"ഇല്ല....."

"നിങ്ങളുടെ ഭർത്താവു്—"

"അദ്ദേഹം കാളച്ചന്തക്കുപോയതാണു്"

അയാൾ പിന്നീടൊന്നും ശബ്ദിച്ചില്ല. അവളുടെ കുടംപോലെ വീർത്തവയറിൽ നോക്കി അങ്ങനെ നിന്നു.

"എന്തുവാ നോക്കുന്നെ?"—അല്പം സംകോചത്തോടെങ്കിലുമവൾ ചോദിച്ചു.

"മറ്റൊന്നുമല്ല കവിതനിറഞ്ഞ നിങ്ങളുടെ ചേഷ്ടാവിഭ്രമങ്ങൾ തന്നെ—"

"കളിയാക്കുന്നോ?"—അവൾ പ്രതിവചിച്ചു. എങ്കിലും അവളുടെ ഹൃദയത്തിൽ എന്തൊചില വികാരങ്ങൾ മൂരി നിവക്കാതിരുന്നില്ല.

"കളിയല്ല. ആ വയറിൽ ഒന്നു തലോടുവാൻ—ആ സൗന്ദര്യം അങ്ങനെ ആസ്വദിക്കുവാൻ എനിക്കൊരാഗ്രഹം."

അവൾ തിരിഞ്ഞു പോയി കതകടച്ചു. ആനന്ദൻ ആ തിണ്ണയിൽ അല്പം നേരം കൂടി ക്ഷമിച്ചിരുന്നു. അവളുടെ ശബ്ദംപോലുമില്ല. അയാൾ അവിടെ നിന്നും പുറത്തിറങ്ങി വികാര മൂകനായി നടന്നു.

അന്നു രാത്രിയായി. വേലായുധൻ പുതിയരണ്ടു കാളകളേയും കൊണ്ടു വീട്ടിലെത്തി. അത്താഴമൂണും കഴിഞ്ഞു തിണ്ണയിലിറങ്ങിക്കിടന്നു.

"അകത്തുകിടക്കുന്നില്ലെ?" ഗൗരിചോദിച്ചു.

"ഭയങ്കര ഉഷ്ണം. നീ കതകടച്ചോ! ഞാനിവിടെ കിടന്നു കൊള്ളാം." വേലായുധൻ മറുപടി പറഞ്ഞു.

രാത്രി ഏതാണ്ടു പത്തുനാഴികക്കു മേലിരുട്ടി. അവൾ കതകടച്ചു വിളക്കും കെടുത്തി. പായിൽ പോയി കിടന്നു. ആരോ അവളുടെ ദേഹത്തു സ്പർശിക്കുന്നതു പോലെ തോന്നി. അവൾ പിടഞ്ഞെഴുനേറ്റു. അവളുടെ വായ്ക്കു പൊത്തി പിടിച്ചുകൊണ്ട് അയാൾ ചെവിയിലെന്തോ മന്ത്രിച്ചു. അവൾ ശബ്ദിച്ചില്ല. നിശ്ശബ്ദതയുടെ ഭീകരതയിൽ, അന്ധകാരത്തിന്റെ അടിത്തട്ടിൽ ആ രംഗമങ്ങനെ കുറെ നേരത്തേക്കു നീണ്ടുനിന്നു. മുറ്റത്തെ മരക്കൊമ്പിലിരുന്ന മൂങ്ങ കരഞ്ഞുകൊണ്ടു പറന്നുപോയി. തൊഴുത്തിൽ നിന്ന പുതിയ കാള കൊമ്പിട്ട് എഴിയിൽ അടിച്ചു കൊണ്ടിരുന്നു.

* * * * *

ദിവസങ്ങൾ പലതും കഴിഞ്ഞു. ഗൗരിയുടെ പ്രസവം കഴിഞ്ഞു അവൾ വീണ്ടും ആരോഗ്യവതിയായി. ഉദ്യോഗത്തിനു പോയി തുടങ്ങി. ആനന്ദൻ മിക്കപ്പോഴും അവിടെചെല്ലും. പലതും വേലായുധനുമായിട്ടു സംസാരിക്കും. കൃഷികാര്യങ്ങൾ വീട്ടുകാര്യങ്ങൾ മുതലായവ. വേലായുധൻ ആനന്ദന്റെ ചരിത്രം മുഴുവൻ പഠിച്ച ഒരു വ്യക്തിയായിരുന്നു. അയാൾ അവിടെവരുന്നതിന്റെഉദ്ദേശ്യം അവൻ ഗ്രഹിച്ചു. വളരെ നാൾ സൂക്ഷിച്ചതിന്റെ ഫലമായി പല രഹസ്യങ്ങളും അവനു ഗ്രഹിക്കാൻ കഴിഞ്ഞു. ചില തെളിവുകളോടുകൂടി ആനന്ദന്റെ വരവിനെ അവൻ പ്രതിഷേധിച്ചു. ആനന്ദൻ അങ്ങനെ അവിടെ നിന്നും നിഷ്ക്രാസിതനായി. ഗൗരിയ്ക്കു മുതൽ വേലായുധനെ വെറുപ്പായി. അയാളുടെ നിശ്വാസം പോലുമേൽക്കാൻ അവൾ വിസമ്മതിച്ചു. അങ്ങനെ രണ്ടു മൂന്നു ദിനങ്ങൾ അവർ അന്യോന്യമില്ലാതെ കഴിഞ്ഞു. അവൾക്കു സഹികെട്ടു. അവൾ മൗനം ഭഞ്ജിച്ചു—

"ഞാൻ വീട്ടിൽ പോകുവാ!....."

"എന്തിന്?—"

"വെറുതെ..."

"വെറുതെ പോകണ്ടാ"

"അങ്ങനെ പറയാൻ?"

"അധികാരമുണ്ട്—"

"മജിസ്ട്രേട്ടാണോ?—"

"അവനവന്റെ ഭാര്യമാരെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ഉള്ള അധികാരം ഓരോ പുരുഷനുമുണ്ട്." അവൻ യുക്തിയുക്തമായി വാദിച്ചു.

"എന്തായാലും ഞാൻ പോകും."

"എന്നാലൊന്നു കാണട്ടെ?"

അവളിറങ്ങിപ്പോയി അയാൾ നോക്കി ഇരുന്നു. യാതൊന്നും ശബ്ദിക്കാൻ അയാളുടെ നാവുയർന്നില്ല.

.....

ഇന്ന് ഗൗരി അവളുടെ വീട്ടിലാണ്. അവളെ ശാസിക്കാനാരുമില്ല. അവൾക്കേതിനുമൊരു സ്വാതന്ത്ര്യമുണ്ട്. വേലായുധൻ അവിടെച്ചെന്നാൽ സംസാരിക്കപോലുമില്ല. പോകാൻ വിളിച്ചാൽ വരുന്നില്ലെന്നു പറയും. അങ്ങിനെ അവൻ മടുത്തു. ആനന്ദൻ—ആനന്ദിക്കുക; ആനന്ദിപ്പിക്കുക—എന്നു അയാളുടെ പല്ലവിയുമായി അവളുടെ വീട്ടിലെത്തും. അവളുടെ അച്ഛനമ്മയും അയാളുടെ വാക്‌ചാതുരിയിൽ മയങ്ങി. പുളവിൽ വിശ്വസിച്ചു. ലോകസമാധാനത്തെപ്പറ്റിയും സാമ്പത്തികവ്യവസ്ഥിതിയെപ്പറ്റിയും, വളരെ അധികം പ്രസംഗിക്കും. അതിൽ കൃഷിക്കാരുടെ നില എട്ടുത്തുപറയും. നല്ല നല്ല കവിത ചൊല്ലി കേൾപ്പിക്കും. ഗൗരിയുടെ ഇളയ കുട്ടികൾക്കു പടംവരച്ചുകൊടുക്കും. അങ്ങനെ ആ വീട്ടിലുള്ള ആളുകൾക്കെല്ലാം തന്നെ അയാളാനന്ദപ്രദനായിത്തീർന്നു. ഗൗരിയുമായി സംസാരിക്കുന്നതുപോലും അവിടെയാരും കേട്ടിട്ടില്ല. "ഏവർക്കും നല്ല മനുഷ്യൻ" —ആ വൃദ്ധൻ അയാളെപ്പറ്റി പറയും. ഗൗരിയുമൊത്തു മൂളും.—ഇപ്പോഴുള്ള യുവാക്കന്മാരെപ്പോലെ വഷളനല്ല അദ്ദേഹമെന്നു.

അങ്ങനെ ദിവസങ്ങൾമുഴുവൻ ആനന്ദനവിടത്തന്നെ കഴിച്ചുകൂട്ടിക്കൊണ്ടിരുന്നു. രാത്രിയായാൽ മൂപ്പിൽ പറയും—"കുഞ്ഞു പോകേണ്ട. അവിടെച്ചെന്നാലും കിടന്നുറങ്ങാം. ഇവിടെയായാലും അതിനു കുറവു വരികയില്ല. പിന്നെ അത്താഴത്തിനു വലിയ ക്ലേശമൊന്നുമില്ല. അത്രമാത്രമേ ഉള്ളൂ."

"അല്ലെങ്കിൽ ഞാനവിടെ ഉപ്പേരീം പുളിശ്ശേരീം കൂട്ടിയാണു് ഉണ്ണണു്"—ആനന്ദൻ ചിരിച്ചുകൊണ്ടു പറയും.

അങ്ങനെ ചില നിശീഥിനികൾ ഗൗരിയുടെ വീട്ടിൽത്തന്നെ ആനന്ദനു കഴിഞ്ഞുകൂടാൻ സാധിച്ചുപോന്നു. അർദ്ധരാത്രിയുടെ നിശ്ശബ്ദരംഗങ്ങളിൽ ഗൗരിയും ആനന്ദനും അവാച്യമായ ഒരു അലൗകികാനന്ദം പകർന്നുകൊണ്ടിരുന്നു. ആനന്ദൻ ഉറങ്ങുന്നതുവരെ അവൾ അയാളുടെ കാൽ തടവിക്കൊണ്ടിരിക്കും—തെരുതെരെ ചുംബിക്കും. അങ്ങനെ സ്വർഗ്ഗാനുഭൂതി അവരനുഭവിച്ചുപോന്നു.

ഒരുദിവസം ആനന്ദൻ അവൾക്കൊരു കവിതകൊടുത്തു. ഒരു കാമുകനും കാമുകിയുംക്കൂടിയുള്ള നർമ്മസംഭാഷണം. അവളതു ശ്രദ്ധാപൂർവ്വം വായിച്ചു. ചില പൂർവ്വകാലസ്മരണകൾ അവളെ തട്ടിയുണർത്തി. ജീവിതത്തിന്റെ സ്മരണീയരംഗങ്ങൾ, ആനന്ദത്തിന്റെ വാടാമലരുകൾ; അവളതുമാറോടു ചേർത്തൊരായിരം നെടുവീർപ്പുകൾ വിട്ടു.

അങ്ങനെ ദിനങ്ങൾ പൊയ്ക്കൊണ്ടിരുന്നു. ദിവസവും അവൾ പല പ്രശ്നങ്ങളുമുന്നയിക്കും. അവനതിനു മിതമായ വാക്കുകളിൽ ഉത്തരം പറയും. മധുരമായ സംഭാഷണം അങ്ങിനെ നീണ്ടുനില്ക്കും. അന്നൊരാത്രി അവൾ അയാളെ അറിയിച്ചു.

"രഹസ്യം. അപമാനം. വല്ലവരുമറിഞ്ഞാൽ.....?

"മനസ്സിലാകുന്നില്ല." അയാൾ സംശയഭാവത്തിൽപറഞ്ഞു.

"ഞാൻ കുളിച്ചിട്ടു രണ്ടുമാസക്കാലമായി....."

"അതിനെന്തുവേണം?"

"വല്ലവരുമറിഞ്ഞാൽ"

"അറിഞ്ഞാൽ?—"

"അപമാനം —"

"എന്നാൽ?—"

"എന്നാലോ?—"

"അതെ ഗൗരി. ഞാൻ അതുതന്നെയാണു ചോദിക്കുന്നതു്. നീ ഗർഭിണിയായി. ഒരു സാധാരണസംഭവം. അതു ലോകമറിഞ്ഞാലെന്തു്? നീ വിവാഹിതയല്ലെ?" അവൾക്കുത്തരമില്ല. അവൾ പലതും പറയണമെന്നു വിചാരിച്ചു. ഒന്നും പുറത്തുവന്നില്ല. ഏതോ ചില വികാരങ്ങൾ അവളെ വീർപ്പുമുട്ടിച്ചു.

* * * *

അന്നു് ആനന്ദൻ ഒരു സ്ക്രൂംമിസ്സുമൊന്നിച്ചു സിനിമയ്ക്കു പോകുന്നതുകണ്ടു. ഗൗരിയുടെ മനസ്സിൽ എന്തെന്നില്ലാത്ത ഒരു പൊട്ടൽ. ഇടിത്തീ വീണപോലെ. രണ്ടുതുള്ളി കണ്ണുനീർ ആ വീർത്ത വയറത്തു പതിച്ചു. അവളുടെ വീട്ടിൽ ആനന്ദൻ വരാതെ ആയിട്ടു് ഏതാണ്ടു് ആറു മാസത്തോളമായി. അവൾ അതു തന്നെ പ്രതീക്ഷിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. ആ ആശാസൗധങ്ങളെല്ലാം പൊട്ടിത്തകർന്നു തരിപ്പണമായി. അവൾ കാൽമുട്ടിൽ തലയും ചാച്ചു് കുനിഞ്ഞിരുന്നു. ഒരു നൂറു മിന്നൽ പിണരുകൾ അവളുടെ മനസ്സിൽക്കൂടി പാഞ്ഞുപോയി. ആയിരമായിരം വികാരങ്ങൾ ആ ദഗ്ദ്ധഹൃദയത്തിൽ ഉന്തിപ്പൊന്തി. "കഷ്ടം! എന്റെ ഭർത്താവിനെ—എന്നെ ദേവതപോലെ ആരാധിച്ചു വിശ്വസിച്ച എന്റെ ഭർത്താവിനെ ഞാനെങ്ങനെ നോക്കും? ഞാൻ കൂലട, മഹാപാപി. ഇനിയുമെന്നെ ആ പാവനമാനസൻ സ്വീകരിക്കുമോ? വ്യഭിചാരിണിയേ? ഇല്ല. തീർച്ചയായുമില്ല" അവൾ പൊട്ടിക്കരഞ്ഞു.

ആ വീർത്ത വയർ പൂർവ്വകാലസ്മരണകളെ തട്ടിയുണർത്തിക്കൊണ്ടു് അങ്ങനെ ഉന്തിനിന്നു.....പാവം ഗൗരി!!

ഒന്നാംതരം റിസ്റ്റ് വാച്ചുകൾ

എല്ലാ വാച്ചുകളും സ്പിസ്സ് മേക്ക്. കൃത്യസമയം കുറിക്കുന്നതു്. ഓരോന്നിനും 5 കൊല്ലത്തെ ഗാറന്റി. ചതുരമോ വൃത്തമോ ആകൃതി. ക്രോമിയം കേസ് 13 ക. 8 ണ. മേൽത്തരം 16 ക. 8 ണ. പരന്നാകൃതി 5 കല്ലുകൾ പതിച്ചതു (ഒന്നാന്തരം) 22 ക. 15 കല്ലുകൾ ഉയർന്തരം 32 ക. ഒന്നാന്തരം 36 ക. റെക്ടാങ്കുലർ, കർവ്, ടണ്ണോ ആകൃതി 7 കല്ലുകൾ ക്രോമിയം കേസ് 30 ക. ഒന്നാന്തരം 35 ക. 15 കല്ലുകൾ 55 ക. റോൾഡ് ഗോൾഡ് 7 കല്ലുകൾ പതിച്ചതു് 10 കൊല്ലത്തെ ഗാറന്റി 38 ക ഒന്നാന്തരം 45 ക. 15 കല്ലുകൾ പതിച്ചതു് റോൾഡ് ഗോൾഡ് 72 ക. ഒന്നാന്തരം 80 ക. പോസ്റ്റേജ് അണ 12 മാത്രം.

രണ്ടുവാച്ചുകൾ ഒന്നിച്ചുവാങ്ങുന്നവർക്ക് പോസ്റ്റേജും ഒരു യു. എസ്. എ. ഫൊണ്ടൻപേനയും ഇനാം. എഴുത്തുകുത്തുകൾ ഇംഗ്ലീഷിലായിരിക്കണം.

JUBILEE WATCH Co., (K. L. 5)

Post Box No. 12213. CALCUTTA (5)

പാരിതോഷികം

അയണിയറ.

I

നിർമ്മലസ്നേഹമാരിവില്ലൊളി
നിർഗ്ഗളിക്കുവോളാണവൾ.
സച്ഛമാനസസൗന്ദര്യലോലയാം
കൊച്ചുകോരകമാണവൾ.
മഞ്ജുമംഗളസൗഹാസത്തിൻ
മുഗ്ധിയാണവൾ—'മാധുരി'.
മാമകമനോവേദിയിൽ മിന്നും
മാണിക്യജ്യോതിയാണവൾ.
ബാല്യകാലസുഷമയേലുന്നാ-
രാലവാലപ്പൊലിമയിൽ,
ഒന്നുമൊന്നുമറിയാത്തോർഞങ്ങ-
ളൊന്നിനൊന്നൊട്ടിച്ചുന്നുപോയ്.
ഭിന്നതയേലാതാത്മബന്ധത്തിൻ
പൊന്നണിഞ്ഞന്നാജീവിതാ
നിഷ്ക്കളങ്കമാം നിർത്ഥരിപോലെ
നിർഗ്ഗമിച്ചതിസുഭഗം.
എന്തൊരാനന്ദമാൻ ഞങ്ങളു-
ടന്തരാത്മാവിൻ ബന്ധനാൽ.

II

പൂർണ്ണലാവണ്യസ്നേഹമായ് മധു-
വൂറിടും നവ്യസുനമായ,
മിന്നിടും നവയൗവനം ചേർന്ന
സന്നതാംഗിയായിന്നവൾ.
അപ്പൊഴീ സ്നേഹവാഹിനിസഹ-
മുൾപ്പുകുന്നൊരാശമായ്
പൊന്നലകളുതിർത്തംഗുരം
സുന്ദരമീ ശമിക്കയാം.
അന്നുനാകീയനിർവൃതിക്കുള്ളിൽ
ചെന്നുചേരുന്നുഞാൻ ചേതന.
അന്നു ഞങ്ങൾതൻ പ്രാണവീണയിൽ
പൊങ്ങിരാഗത്തിൻ ഗീതികം
ഭാവനയിലൂടന്നു കണ്ട നാ-
ല്പോമനസപ്പരാജിയാൽ,
ജീവിതത്തിന്റെ സിദ്ധികൾക്കെല്ലാം
ഭാവുകം നേരുന്നു തങ്ങളിൽ.

ജീവിതംപ്രണപ്പെട്ടുപോകിലും
കാമിതം നിറവേറുവാൻ,
ഞങ്ങൾ തൻ ചിത്തബന്ധസൗഹൃദം
മംഗളം വാഴ്ചവാഴുമോ?
എങ്ങുമേ കാണുകില്ലിതേവിധം
ധന്യയൗവനജീവിതം
എന്നുറച്ചഭിമാനിപ്പൂ ഹാ!
യൗവനത്തിരത്തള്ളലിൽ.

III

കാലമേറുവാൻ പിന്നെയും
ചേലിൽ നാലഞ്ചുതാരുകൾ.
ഞങ്ങൾതൻ രാഗവായ്പിലും പൊങ്ങി
മങ്ങലാന്മരീചികൾ.
അച്ഛിദം പ്രേമനാടകത്തിന്റെ
മഞ്ജുരംഗത്തിൽ കാറൊളി
വീശിടുകയാൽ വേർപിരിഞ്ഞവൾ
വാർമഴവില്ലുപോലെ.

IV

വാന്കണ്ണീർകണികകൾ രക്ത-
ലേഖനം ചെയ്തുമാതിരി,
വന്നുചേർന്നൈവാഹികക്ഷണ-
മോതി, ശ്രുശ്രൂഞാൻ 'മാധുരി'.
അച്ഛിദമമുഹൂർത്തമെന്നെയും
കർമ്മസാക്ഷിയായ് തീർത്തു ഹാ!

V

ഞങ്ങൾ വേർപെട്ടോരാണ്ടിനമവൾ
തിങ്ങുംശോകവനസ്ഥയായ്
ഏകിയചിത്രമൊന്നുതാനവൾ—
ക്കേകിപ്രേമസമ്മാനമായ്.
അത്തരുണമവളൊഴുക്കിയ
തപ്തബാഷ്പകണികകൾ
തൃക്തമാം മമ രംഗജീവിത-
മുകുരിയാം—പാരിതോഷികം.

പകർപ്പവകാശം കവിക്ക്.

ജലം

പി. എൻ. മൂസ്സതു് ബി. ഏ. എൽ. ടി.

പഞ്ചഭ്രതങ്ങളിൽ ഒന്നായ ജലം മറ്റു നാലു ഭ്രതങ്ങളെപ്പോലെത്തന്നെ മനുഷ്യനു് അനുപേക്ഷ്യവും ജീവസന്ധാരണത്തിനത്യാവശ്യവുമായ ഒരു വസ്തുവാണല്ലൊ. ജലം ആവിഭ്വിച്ചതെങ്ങനെ? എന്ന ചോദ്യം ചിലരെങ്കിലും തങ്ങളോടുതന്നെ ചോദിച്ചിരിക്കും. പൌരാണിക ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരുടെ പക്ഷത്തിൽ ജലത്തിന്റെ ആഗമം താഴെ പറയുന്ന വിധമാണു്.

"ആകാശാദ്വായുഃ വായോരഗ്നിഃ അഗ്നേരാപഃ, അദ്ഭ്യഃ പൃഥിവീ, പൃഥിവ്യാ: ഓഷധയഃ ഓഷധിഭ്യോ അന്നം, അന്നാൽ ഭവന്തി ഭ്രതാനി."

ആകാശത്തിൽ നിന്നു വായുവും വായുവിൽ നിന്നു് അഗ്നിയും അഗ്നിയിൽ നിന്നു ജലവും ഉണ്ടായി എന്നതെ ഇതിൽനിന്നു ഗ്രാഹ്യമാകുന്നതു്. മനുസ്മൃതിയിൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതു്. "അപ ഏവ സസർജ്ജാദൌ" (ബ്രഹ്മാവു് ആദ്യം ജലം സൃഷ്ടിച്ചു) എന്നാണു്. ഇതു ശാസ്ത്രവിരുദ്ധമായിത്തോന്നാം. എന്തെന്നാൽ ജലം ഒരു ദ്രവപദാർത്ഥമാകയാൽ അതിനു് ഒരു പൂർവ്വരൂപം ഉണ്ടാകാതെ തരമില്ല. ആ പൂർവ്വരൂപം ബാഷ്പാവസ്ഥയാണെന്നു വിശദമാണു്. എന്നാൽ ആദ്യം ഉണ്ടായതു ജലമോ ബാഷ്പമോ എന്നു ചോദിക്കുന്ന പക്ഷം വൃക്ഷമോ ബീജമോ ആദ്യം ഉണ്ടായതെന്ന ചോദ്യം പോലെ അതു അവസാനിക്കാത്ത വഴക്കിനു കാരണമായേക്കും. സൂക്ഷ്മത്തിൽ നിന്നാണു സ്ഥൂലം ഉണ്ടാവുന്നതെന്നു സങ്കല്പിച്ചാൽ ബാഷ്പത്തിൽ നിന്നു ജലമുണ്ടാവുന്നുവെന്നു സമർത്ഥിയ്ക്കാം. ശാസ്ത്രീയ ദൃഷ്ട്യാ ജലത്തെ ഒന്നു നിരീക്ഷിയ്ക്കുവാനാണീയുപന്യാസം കൊണ്ടുദ്ദേശിയ്ക്കുന്നതു്.

ബാഷ്പത്തിൽ നിന്നാണു ജലം ഉണ്ടാവുന്നതെന്നാണെങ്കിൽ ആ ബാഷ്പം ഏതാണെന്നറിയണമല്ലൊ. ജലജനകമായ ആ ബാഷ്പം ഹൈഡ്രുജനാണു്. ഹൈഡ്രുജൻ എന്ന പദത്തിന്റെ ധാതുവർത്ഥം പരിശോധിച്ചാൽ ഇതു വിശദമാവും. ഗ്രീക്കു ഭാഷയിലെ 'ഹൈഡർ' എന്ന ധാതുവിനു് ജലം ഏന്നർത്ഥമാണു്. ആ ഭാഷയിൽ തന്നെ 'ജെന്നാവോ' എന്നതിനു 'ഞാൻ ഉണ്ടാക്കുന്നു' എന്നാണു താൽപര്യം. അപ്പോൾ 'ഹൈഡ്രുജൻ' എന്ന പദത്തിന്റെ ധാതുവർത്ഥം ഞാൻ വെള്ളമുണ്ടാക്കുന്നുവെന്നാണു്. ഹൈഡ്രുജനിൽ നിന്നുവെള്ളമുണ്ടാകുന്നുവെന്നു കേട്ടാൽ ഹൈഡ്രുജൻ എങ്ങിനെയുണ്ടാവുന്നുവെന്നായിരിക്കും ജിജ്ഞാസുക്കൾ പിന്നെ ചോദിക്കുക. അവരോടു ഒന്നു പറയാം. "എങ്ങിനെയുണ്ടാവുന്നു" വെന്ന ചോദ്യം തുടർന്നു കൊണ്ടേപോയാൽ അനവസ്ഥാ ദോഷം വന്നുചേരുമെന്നു് അറിയണം. ഒടുവിൽ, സർവ്വവും ഉണ്ടാക്കിയിട്ടുള്ള ഈശ്വരൻ എങ്ങിനെയുണ്ടായി എന്ന ചോദ്യം ആവിഭ്വിയ്ക്കും. അതിനു കിട്ടുന്ന ഉത്തരം ഈശ്വരൻ തനിയെ ഉണ്ടായി എന്നായിരിക്കും. എന്നാൽ അതുപോലെ ജലവും മറ്റും തനിയെ ഉണ്ടായി എന്നു വ്യവഹരിയ്ക്കുന്നതേ എന്നാണെങ്കിൽ, ജലവും മറ്റും ഇതര

വസ്തുക്കളിൽ നിന്നുണ്ടായിക്കാണുന്നുണ്ട്, എന്നും ഈശ്വരൻ മറ്റൊരു വസ്തുവിൽ നിന്നും ഉണ്ടായതായിക്കണ്ടിട്ടോ കേട്ടിട്ടോ ഇല്ല എന്നും മാത്രമേ സമാധാനം പറവാനുള്ളൂ. ജലം, ഹൈഡ്രജനിൽ നിന്നും ഹൈഡ്രജൻ മറ്റു പദാർത്ഥങ്ങളിൽ നിന്നും ഉണ്ടാവുന്നു. ഹൈഡ്രജൻ എങ്ങിനെയാണുണ്ടാവുന്നത്? പരീക്ഷണശാലകളിൽ ഹൈഡ്രജൻ ഉണ്ടാക്കുന്നതു് തുത്തനാകത്തിന്റെ ശകലങ്ങളിൽ സൽഫ്യൂരിക്ക് ആസിഡ് എന്ന പദാർത്ഥം ഒഴിച്ചിട്ടാണു്. ഈ ആസിഡ്, തുത്തനാകക്ഷണങ്ങളിൽ തട്ടിയാലുടൻ അവ തിളയ്ക്കുകയും (ചൂടു് ഉണ്ടാവുന്നില്ല) ഹൈഡ്രജൻ ഉത്സൃജിക്കപ്പെടുകയുംചെയ്യുന്നു. ഈ ബാഷ്പം സ്റ്റടികബ്ഭരണികളിൽ ശേഖരിച്ചു പരീക്ഷണം നടത്താം. കൊള്ളുത്തിയ ഒരു തിരി, ഭരണിയുടെ മുഖത്തു കാണിച്ചാൽ ഉടനെ അതിലെ ബാഷ്പം കത്തുന്നതു കാണാം. സാധാരണ ഒരുപൊട്ടലും ഉണ്ടാവും. ഇതു ഹൈഡ്രജൻ, ഭരണിയുടെ മുഖത്തുള്ള വായുവിനോടു മിശ്രീഭവിച്ചിരിക്കനിമിത്തമാണു്. ഹൈഡ്രജൻ, വായുവിനോടോ ഓക്സിജനോടോ ചേർന്നാൽ പൊട്ടൽ ഉണ്ടാവുമെന്നും ഗ്രാഹ്യമാണു്. ഹൈഡ്രജന്റെ ദഹനം നിമിത്തം ജലമുണ്ടാവുന്നുവെന്നു പരീക്ഷണശാലകളിൽ തെളിയിക്കാം. അതു കത്തുമ്പോൾ വല്ല തണുത്ത വസ്തുക്കളും നാളമുഖത്തു ചേർത്താൽ അതിൽ വെള്ളത്തുള്ളികൾ വീണുകൂട്ടുന്നതു കാണാം.

ഹൈഡ്രജൻ വായുവിനേക്കാൾ ഘനം കുറഞ്ഞതാണു്. വായുവിനു് അതിനെക്കാൾ 14½ മടങ്ങു ഘനം അധികമുണ്ടു്. ഈ ഘനക്കുറവു നിമിത്തമാണു് അതിനെ ആകാശ വിമാനങ്ങളിൽ ഉപയോഗിക്കുന്നതു്. പക്ഷേ അഗ്നിസംസ്പർശത്തിൽ പൊട്ടിത്തെറിക്കുന്ന സ്വഭാവം നിമിത്തം ഇപ്പോൾ ഹൈഡ്രജനു പകരം 'ഹീലിയം' 'കല്ക്കരിബാഷ്പം" എന്നിവ ഉപയോഗിച്ചു വരുന്നു. എന്നാൽ വമ്പിച്ചതോതിൽ ഹൈഡ്രജൻ ഉണ്ടാക്കുന്നതിനു തുത്തനാകവും ആസിഡും ഉപയോഗിക്കുന്നില്ല. 'കോസ്റ്റിക്ക് സോഡ" എന്നു പദാർത്ഥം ഉണ്ടാക്കുമ്പോൾ ആവിർഭവിക്കുന്ന ഒരു അവാന്തരോല്പന്നം ആണു് ഇപ്പോൾ ഹൈഡ്രജൻ. ഇതുപോലെത്തന്നെ 'ക്ലോറീൻ" എന്ന ബാഷ്പവും കിട്ടുന്നു. ഇവയെ ഉറപ്പുള്ള വലിയ ഉരുക്കുഭരണികളിൽ സംഭരിച്ചുവരുന്നു. ജലത്തിന്റെ ജനയിതാവായ ഈ ബാഷ്പം മറ്റു പല ആവശ്യങ്ങൾക്കും പ്രയോജകീഭവിക്കുന്നു.

"പാനീയം പ്രാണിനാം പ്രാണഃ" എന്ന ചൊല്ലില്ലാവരും കേട്ടിരിക്കും. ഭൂലോകത്തിലുള്ള സമസ്തപ്രാണികൾക്കും ജലം ജീവനത്തിനത്യാവശ്യമാണു്. ലോകത്തിൽ മുക്കാൽഭാഗവും ജലമയമാണു്. ജലത്തിൽ ജീവിക്കുന്ന ജന്തുക്കൾക്കു സംഖ്യയില്ല. പല ജഡപദാർത്ഥങ്ങളിൽമുഖ്യം ജലമാണു്. സോപ്പിനോടുകൂടിചേർന്നാൽ ജലം മെഴുകും ചളിയും ദൂരീകരിക്കുന്നു. ആവിശക്തി, വിദ്യുച്ഛക്തി എന്നിവയുടെ ഉല്പാദനത്തിനും ജലം ഉപകരിക്കുന്നു.

ഹൈഡ്രജനിൽനിന്നു ജലംഉണ്ടാവുന്നുവെന്നു പറഞ്ഞുവല്ലോ? ഈ കാരണത്താൽ വെള്ളത്തെ ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ ഹൈഡ്രജന്റെ ഒരു 'ഓക്സൈഡ്" എന്നു പറയുന്നു. ശുദ്ധമായ വെള്ളത്തെ വിശകലനം ചെയ്താൽ ഓക്സിജനും ഹൈഡ്രജനും കിട്ടും. അശുദ്ധജലത്തിൽ മറ്റു വസ്തുക്കളും കലർന്നിരിക്കും. സോഡിയം എന്നു ലോഹത്തിന്റെ ഒരു കഷണം ഒരു

പാത്രത്തിലെ ജലത്തിന്റെമീതെ വച്ചാൽ ഉടനെ അതു ബാഷ്പീവിച്ചു തുടങ്ങുകയും ജലോപരി, വേഗത്തിൽ അങ്ങുമിങ്ങും ചലിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതുകാണാം. അതിൽനിന്നു പുറപ്പെടുന്ന ബാഷ്പം ഹൈഡ്രജനാണെന്നു പരീക്ഷിച്ചാലറിയാം. ബാഷ്പീവിയ്ക്കാത്ത സോഡിയം ജലത്തോടു ചേർന്ന് 'കോസ്റ്റിക്ക് സോഡ'യായിത്തീരുന്നു.

ജലത്തിലുള്ള ഹൈഡ്രജനും ഓക്സിജനും എത്രയാണെന്നു അളക്കുന്നതിനു "വോൾട്ടാമീറർ" എന്ന ഒരു യന്ത്രം ഉപയോഗിക്കുന്നു. ജലത്തെ ഓക്സിജനും ഹൈഡ്രജനുമായി വേർതിരിക്കുന്നതിനു് ഇലക്ടോലിസിസ്സ് എന്നു പറയുന്നു. ഇതിൽ നിന്നു് ജലത്തിൽ ഈ രണ്ടു ബാഷ്പങ്ങളുടേയും പരിമാണം എത്രയാണെന്നു് തെളിഞ്ഞിട്ടുണ്ടു്. ഹൈഡ്രജന്റെ പരിമാണം ഓക്സിജന്റെ ഇരട്ടിയാണെന്നു കണ്ടുപിടിച്ചിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ ഘനം താരതമ്യപ്പെടുത്തിയാൽ ഹൈഡ്രജന്റെ 16 ഇരട്ടി ഘനം ഓക്സിജനുണ്ടു. ഇതു പരീക്ഷിച്ചസ്ഥാപിച്ചതു് 19-ാം നൂറാണ്ടിൽ ജീവിച്ചിരുന്ന ഡ്യൂമാസ് എന്ന ഒരു ഫ്രഞ്ചു് രസതന്ത്രജ്ഞനാണു്. ഈ രണ്ടു ബാഷ്പങ്ങളെയും ചേർത്തു ജലം ഉണ്ടാക്കിയതും ഡ്യൂമാസ് തന്നെ. 17.96 ഗ്രാം (ഏകദേശം 18 ഗ്രാം) ശുദ്ധജലത്തിൽ 2 ഗ്രാം ഹൈഡ്രജനും 15.96 ഗ്രാം (ഏകദേശം 16 ഗ്രാം) ഓക്സിജനും ഉണ്ടെന്നദ്ദേഹം പരീക്ഷിച്ചുകഴിഞ്ഞു. വെള്ളത്തിന്റെ ഘനത്തിൽ $\frac{8}{9}$ ഭാഗം ഘനം ഉണ്ടാകുന്നതു ഓക്സിജൻ കൊണ്ടാണെന്നിതിൽനിന്നു ഗ്രഹിയ്ക്കാം.

വെള്ളത്തിൽ വളരെ അധികം പദാർത്ഥങ്ങളും അലിഞ്ഞുചേരുന്നു. പഞ്ചസാര ഉപ്പു്, ചാരമണ്ണു്, ചീനിക്കാരം വെടിയുപ്പു്, ബോറക്സ് മുതലായവ അവയിൽ ചിലതാണു്. ജലത്തിന്റെ മൂലകലകൾക്കിടയിലുള്ള ഭാഗങ്ങളിലാണു് ഇവ ലയിക്കുന്നതു്. തിളപ്പിച്ച ജലത്തെ ആവിയാക്കിയാൽ അതിൽ ലയിച്ച വസ്തുക്കളെ വേർതിരിക്കാം. കടൽവെള്ളത്തെ തിളപ്പിച്ച ഉപ്പു് വേർതിരിക്കുന്നുണ്ടല്ലോ. എന്നാൽ ഉപ്പിനു പുറമേ മറ്റു പല സാധനങ്ങളും കടൽവെള്ളത്തിൽ ലയിച്ചിരിക്കും.

ലോകത്തിൽവെച്ചു് ഏറ്റവും അധികം ഉപ്പുള്ളതു മധ്യധരണ്യാഴിലും, ചെങ്കടലിലും ഉള്ള വെള്ളത്തിലാണു്. ഉഷ്ണം അധികം തട്ടുന്ന കടലുകളിൽ ഉപ്പുരസം അധികമായിരിക്കും. സാധാരണയായി കടൽവെള്ളത്തെ രാസവിധിപ്രകാരം പരിശോധിച്ചാൽ 78 ശതമാനം ഉപ്പു് അതിലുള്ളതായിക്കാണാം. മറ്റു പദാർത്ഥങ്ങളിൽ പത്തുശതമാനം 'മാഗ്നീഷ്യം ക്ലോറൈഡ്' ആയിരിക്കും. ഇവയ്ക്കു പുറമേ 'മാഗ്നീഷ്യം സൽഫേറ്', കാൽസിയംസൽഫേറ്, പൊട്ടാസിയം സൽഫേറ്, മാഗ്നീഷ്യം കാർബനേറ്, കാൽസിയം കാർബനേറ്, എന്നിവയും ബാക്കിഭാഗങ്ങളിൽ കാണപ്പെടും.

നദികളിലും തടാകങ്ങളിലുമുള്ള ജലത്തിൽ കടൽ വെള്ളത്തിലെപ്പോലെ അത്രയധികം പദാർത്ഥങ്ങൾ ലയിച്ചു കാണാറില്ല. അതിൽ ലാവണ്യം കുറഞ്ഞിരിക്കയും ചെയ്യും.

നദീജലത്തിന്റെ മാലിന്യവും വിശുദ്ധിയും അതൊഴുകുന്ന പ്രദേശങ്ങളുടെ സ്ഥിതിയ്ക്കനുസരിച്ചിരിക്കും. ക്ഷണത്തിൽ അലിഞ്ഞു ചേരാത്ത പാറകളിൽ കൂടി ഒഴുകുന്ന ജലം ശുദ്ധമായി

രിക്കും. മണലിൽക്കൂടി ഒഴുകുന്ന നദീജലത്തിനു മൃദുലജലം എന്നു പറയുന്നു. ഇതിൽ സോപ്പു് എളുപ്പത്തിൽ പതയുന്നു. എന്നാൽ കൽച്ചുണ്ണാമ്പുള്ള പ്രദേശങ്ങളിൽ കൂടി ഒഴുകുന്ന നദീജലത്തിൽ അതിന്റെ അംശങ്ങൾ കലന്നിരിക്കും. അങ്ങനെയുള്ള ജലത്തെ കഠിനജലം എന്നു പറയുന്നു. അതിൽ സോപ്പു് എളുപ്പം പതയുന്നതല്ല. കാൽസിയം ബൈകാർബനേറും, കാർബൺ ഡയോക്സൈഡു് എന്നിവ കലന്ന ജലമാണു കഠിനജലമെന്നു സാമാന്യമായിപ്പറയാം. കാൽസിയത്തിന്റെ അംശങ്ങളെ നീക്കം ചെയ്താൽ കഠിനജലം മൃദുലമായിത്തീരും. ജലം തിളപ്പിക്കുന്നതുകൊണ്ടു് ഇതു കുറച്ചൊക്കെ സാധിക്കാം. എല്ലാവിധം കഠിനജലങ്ങളെയും തിളപ്പിച്ചു മൃദുലമാക്കാൻ സാധിക്കയില്ല. ചിലതിനു് രസതന്ത്രവിധിപ്രകാരമുള്ള ശുദ്ധികര പദാർത്ഥങ്ങൾ ചേർക്കേണ്ടിവരും.

ജലത്തിൽ ധാതുപദാർത്ഥങ്ങൾ ലയിച്ചിരിക്കുന്നതു തീരെ അനാശാസ്യമാണെന്നു കരുതരുതു്. കുടിക്കുന്ന ജലത്തിൽ കാൽസിയത്തിന്റെ സാന്നിദ്ധ്യാംശങ്ങൾ ചേന്നിരിക്കുന്നതു് എല്ലിന്റെ വളർച്ചയ്ക്കും പുഷ്ടിക്കും സഹായമാണു്. ചില ഉറവുകളിലെ ജലത്തിൽ പലമാതിരി ധാതുക്കളും ചേന്നിരിക്കും. അവയ്ക്കു ഔഷധവീര്യം ഉള്ളതായി അനുഭവമുണ്ടു്. ചിലതിൽ അയേൺ—കാർബനേറും, മറു ചിലതിൽ ഗന്ധകാംശങ്ങളും കലന്നുകാണാം. ആദ്യത്തേതു ധാതുപുഷ്ടിക്കും, രണ്ടാമത്തേതു പിത്താശയാരോഗ്യത്തിനും നല്ലതാകുന്നു. ഇങ്ങനെയുള്ള ഉറവുകൾ ഉള്ള സ്ഥലങ്ങളിൽ സുഖവാസത്തിനായി രോഗികളെ കൊണ്ടുപോകാറുണ്ടു്. ബെൽജിയത്തിലെ 'സ്പാ' എന്ന സ്ഥലം ഇത്തരം ഉറവകൾക്കു പ്രസിദ്ധമാണു്. ഈ കാരണത്താൽ 'സ്പാ' എന്നതു ഒരു സാമാന്യപ്പേരായിത്തീന്നിരിക്കുന്നു. ഇത്തരം ആരോഗ്യകേന്ദ്രങ്ങളിൽ ജലചികിത്സ നടത്തിവരുന്നു. രോഗികൾക്കു കുളിക്കുന്നതിനും കുടിക്കുന്നതിനും ഈ ജലം തന്നെ നല്കുന്നു.

പരിശുദ്ധജലം എന്നതു പ്രകൃതിയിലില്ല. ഭൂമിയിലും വായുവിലും ഉള്ള പലവസ്തുക്കളും ജലത്തിൽ ലയിച്ചിരിക്കും. എല്ലാറ്റിലും വെച്ചു ശുദ്ധമായതു മഴവെള്ളമാണു്. എന്നാൽ മഴവെള്ളത്തിലും കാർബൺ ഡയോക്സൈഡും വായുവിലെ ചില പദാർത്ഥങ്ങളും കലന്നിരിക്കും. അതുകൊണ്ടു ഔഷധങ്ങളുണ്ടാക്കുന്നതിനു വേണ്ട ശുദ്ധജലം ബാഷ്പീകരണംകൊണ്ടുണ്ടാകുന്നു. ശുദ്ധജലത്തെ തിളപ്പിച്ചു് അതിൽനിന്നു വരുന്ന ബാഷ്പത്തെ ഘനീഭവിപ്പിച്ചു വീണ്ടും ജലമാക്കുന്നു. ബാഷ്പത്തിൽക്കൂടി മലിനപദാർത്ഥങ്ങളൊന്നും കടന്നുവരുന്നതല്ല. ഇതിനു ഇംഗ്ലീഷിൽ 'ഡിസ്റ്റിലേഷൺ' (ബാഷ്പീകരണം) എന്നു പറയുന്നു. എന്നാൽ വെള്ളത്തിൽ ലയിച്ചിരിക്കുന്ന അശുദ്ധിയെ നീക്കം ചെയ്യാനാണു് ബാഷ്പീകരണത്തെ ആശ്രയിക്കുന്നതു്. ജലത്തിൽ ലയിക്കാതെ മിശ്രീഭവിച്ചിരിക്കുന്ന അശുദ്ധവസ്തുക്കളുമുണ്ടാവും. ഇവ അലിഞ്ഞു ചേരാതെ ജലത്തിൽ ഇടകലന്നു പാറിക്കൊണ്ടിരിക്കും. ഇവയെ നീക്കംചെയ്യുന്നതിനു ജലത്തെ അരിച്ചാൽമതിയാവും. ഇതിനു ഫിൽട്രേഷൻ എന്നാണു ശാസ്ത്രീയസംജ്ഞ. അരിപ്പയന്ത്രങ്ങൾ പലമാതിരിയുണ്ടു്. ഏറ്റവും സൂക്ഷ്മമായ പദാർത്ഥങ്ങളെക്കൂടി തടഞ്ഞുനിത്തുന്ന അരിപ്പയന്ത്രങ്ങളിൽവെച്ചു് 'പാസ്ചർ ഫിൽടർ" ആകുന്നു.

എന്നാൽ വളരെ അധികം ജലം ശുദ്ധീകരിക്കേണ്ടിവരുമ്പോൾ അരിപ്പകൾക്കുപകരം ചില രാസവിധികൾ പ്രയോഗിക്കുന്നു. ചീനക്കാരം, മുണ്ടാമ്പു് എന്നിവ ജലത്തിൽ ചേക്കുകയും ഇവനിമിത്തം വഴുപ്പുള്ള ഒരുമാതിരി ഊറൽ ഉണ്ടായിത്തീരുകയും അതിൽ പറ്റിച്ചേർന്നു് അശുദ്ധവസ്തുക്കൾ അടിയിൽ താഴുകയുംചെയ്യുന്നു. ഇതിനു് ഇംഗ്ലീഷിൽ "കൊയാഗുലേഷൺ ടീറ്റുമെൻറു്" എന്നുപറയുന്നു.

ഭൂലോകത്തിൽ സ്ഥലത്തെക്കാളും അധികം ജലമാണെന്നു പറഞ്ഞുവല്ലൊ ഈ വമ്പിച്ച ജലഭാഗത്തിൽനിന്നു മനുഷ്യർക്കു സിദ്ധിക്കുന്ന ഉപഭോഗ്യപദാർത്ഥങ്ങൾക്കു കണക്കില്ല മത്സ്യം മുതലായ ആഹാരപദാർത്ഥങ്ങൾ, ഉപ്പു മുതലായ ധാതുക്കൾ, മുത്തു മുതലായ രത്നങ്ങൾ, ശംഖു് മുതലായ പദാർത്ഥങ്ങൾ എന്നിങ്ങനെ നിരവധി വസ്തുക്കൾ ജലത്തിൽ നിന്നു സിദ്ധിക്കുന്നു. ചില രാജ്യക്കാർ ഉപജീവനത്തിനായി കടലിനെത്തന്നെ ആശ്രയിച്ചിരിക്കുന്നു. ഉദാഹരണത്തിനു്, ജപ്പാൻകാർ, കന്നുകാലികളും മാംസവും അവരുടെ രാജ്യത്തിൽ കുറവാകയാൽ, മുഖ്യമായി മത്സ്യം ഭക്ഷിച്ചുപജീവിക്കുന്നു.

ജലത്തിനൌഷധവീര്യമുണ്ടെന്നു് ഗ്രഹിച്ചുവല്ലൊ. ധാതുക്കളൊന്നും അലിഞ്ഞു ചേരാത്ത ജലംകൊണ്ടും ചികിത്സ നടത്താമെന്നു് ചില ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ ഇപ്പോൾ പറയുന്നു. ഇവരാണു് ജലചികിത്സകന്മാർ. ജലചികിത്സയ്ക്കു് ഇംഗ്ലീഷിൽ ഹൈഡ്രാപ്പതി എന്നാണുസംജ്ഞ. നമ്മുടെ ആഹാരത്തിൽ അധികഭാഗവും ജലരൂപത്തിലുള്ളതാണെന്നും സുവ്യക്തമാണു്. ഇങ്ങനെ നോക്കിയാൽ "സ്രഷ്ടാവാദൌചമച്ചോരുദകം" അതി മാഹാത്മ്യമുള്ള ഒന്നാണെന്നു ബോധ്യപ്പെട്ടും. സാക്ഷാൽ കൈലാസവാസിയായ ഭഗവാൻ ശ്രീപരമേശ്വരൻതന്നെ ഗംഗയെ എപ്പോഴും ശിരസാ വഹിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതിൽ മീതെ ജലത്തിൻെറ മേന്മയ്ക്കു മറെറാരു തെളിവും വേണമെന്നു തോന്നുന്നില്ല!

വളരെ കുറഞ്ഞ വിലയ്ക്കു്

ഡ്രായിംഗു് ബുക്കുകൾ, ഇൻസ്ട്രുമെൻറു് ബാക്സു് മുതലായവയും
സ്പാൻ, വാട്ടർമെൻസ്, കപ്പു്, മുതലായ മഷികളും
മൊത്തമായും ചില്ലറയായും വില്ക്കപ്പെടും.

റെഡ്യാർ പ്രസ്സു് & ബുക്കുഡിപ്പോ, തിരുവനന്തപുരം.

ഫോൺ നമ്പർ 554.

മാളവി

(ഒരു ഖണ്ഡകാവ്യം)

ഉള്ളൂർ, എ. വേലായുധൻപിള്ള.

2917

ഉരുകുന്ന ചിന്തകൾ ബഹിർഗ്ഗമിച്ചിട്ടും
പരിതപ്തബാഷ്പമിവം വാർത്തിരിക്കവേ,
അരികിൽ അരുൺ തലപൊക്കി നോക്കിയാ-
ഹരിണീ മനോഹരി തെളിച്ചസഹ്യഭാ.

മണമാൻ വന്നൊരു സമീരനപ്പൊഴാ-
വനലക്ഷ്മിയിൽ പ്പുളകമൊട്ടു ചേർക്കവേ,
വനിതാമതല്ലികയുണർന്നു വീണ്ടുമ-
ങ്ങനകാധിയോതി പിടമാനിനോടുടൻ

അപഭത്തിലാക്കിയിതനാഥയെക്കൃപാ-
കൃപണൻ പ്രിയൻ സഖി മൃഗീ മനോരമേ!
അപരാധ ഘോരശരമാരി തൂകി നി
ഷ്കൃപനായ്പ്പരം വിധി വിരോധവിഹചലൻ.

പക ചെല്ലുമാറവരെരിക്കുമുള്ളിനാൽ
പ്പുക പൊങ്ങുമെൻ മിഴിയിലന്ധ തൂരെയായ്
അകളങ്കരാഗി മരുവുന്നതൊട്ട കാ-
ണ്മകലത്തു നിന്നനുഭവിച്ച ഞാൻ സുഖം

ചിലനാൾ കഴിഞ്ഞു സഖി! ദുഃഖവാർത്തയൊ-
ന്നലകിൽപ്പരന്ന നവഭാവകോലജ്വലം.
തെളിവാൽ പ്രിയൻ പരയെ വേൾക്കുവാൻമുതി
ന്നിളകിക്കഴിഞ്ഞിതി മഹാഭയങ്കരം!

പരമാർത്ഥവാർത്ത പുരിയിൽപ്പരന്ന ഹാ!
പരമാർത്തയായ് ക്ഷിതിയിൽ വീണെഴിച്ചുടൻ
തിരയുന്ന ഞാൻ പ്രിയനെ; ലക്ഷണങ്ങൾ ഭീ-
കരമായ്ത്തകർന്ന ഹൃദയം നിരാശയിൽ.

അമിതാകുലശ്രുതിയിലാർത്തി പൊങ്ങുമ-
ക്ഷമയോടെ പാഞ്ഞു പലടത്തുമെത്തിനോൻ
ഭ്രമമോഹനാംഗനെ മുറയ്ക്കുനോക്കവേ
ഭ്രമമാർന്നയന്നിരുളിലാണ്ട സർവ്വം.

മതി തേടുമാശയൊടുമെന്തിനോക്കിലീ-
ക്ഷിതി കുത്തിരുന്ന നെടുവീർപ്പുവിട്ട ഞാൻ?
വിധി, മോഹമെന്തിനിനി ഹന്ത! താണുപോ-
യിതു കപ്പലോടതിലിരുന്ന ലോകരും.

പരനെൻവിവാഹവചനം കഥിക്കിലും
കരയാനൊരുങ്ങിയരികത്തിരിപ്പവൻ
ഒരുവാക്കുപോലുമുരചെയ്തിടാതെ പോ-
യൊരു ദുഃഖമെങ്ങനെ സഹിപ്പതെപ്പൊഴും?

കരുതും സ്വതന്ത്രത ബഹിഃപ്രകാശമോ-
ത്തരുതന്ധകൂപമഴകെന്നബാന്ധവർ
പരമോതിവിട്ട നെടുവീർപ്പിനപ്പൊഴാ-
ണറിയുന്നതത്മപദത്തിലാത്മയായ്

ഭയമാൻമേറുമവമാനശല്യമേ-
റുയരും വിധം വലയുമെന്നെയിങ്ങനെ
ഭയവെന്നിയേ പതിവെടിഞ്ഞു പോയൊരാ-
നയവഞ്ചനയ്ക്കു ജയമില്ലനിശ്ചയം.

അണുതൊട്ടനേക ജനനം കഴിഞ്ഞു പോ-
ന്നനഘാത്മമാണു നരജന്മമെങ്കിലും
അന്നരുഗലോലുപന ശർദ്ദനത്തിലും
ഗുണപാഠമുണ്ടു പലതും പഠിക്കുവാൻ

പ്രണയത്തിലാണവനി നിലീപു, ദൈവവും
ഗുണയെന്നതായിഹ പുരാണകാലമായ്
ഗുണകൃജിതാൽ കവികൾ കാവ്യകാണ്ഡമാ-
ണ്ണരാൻ വിളിപ്പുലകറക്കമിപ്പൊഴും

വഴിതെറ്റി മോഹവലയിൽപ്പതിച്ച ഞാ-
നഴകിൽക്കൊതിച്ചനുഭവിച്ച സങ്കടം
ഒഴിയുന്ന കാന്തിയിൽ വിളക്കിൽ വീണ ഹാ
പുഴുപോൽപ്പിടയ്ക്കുമളിചൊല്കിലുണ്ടു താൻ

മധുരാംഗി മാലിനി വിരാമമില്ലൊരാ-
സ്ഥിതി മനുമുദ്രയിൽ വിയത്തിരിക്കവേ
പുതുമന്ദവായുവവിടെത്തുടൻതടൻ
മൃദുമർമ്മരാരവമുരംഗവായനാ

ക്ഷമമാൻ വല്ലികളകം തകർന്നുപോൽ
കുസുമങ്ങൾ തൂകിയരികത്തു കോമളം;
സമമാണു ദുഃഖമഖിലർക്കുമെന്നതാൽ
സുമമാല വാർത്തു ഹിമബാഷ്പധാരകൾ

മണമാൻ പൂമണവറയ്ക്കകത്തുടൻ
പ്രണയാർദ്രരായ് ക്ഷണമുണർന്ന വണ്ടുകൾ
വനജാക്ഷി തൻ മുഖസരോജകാന്തിക-
ണ്ടണയുന്നതൻപൊട തട്ടിത്തു ചൊല്ലിനാൾ

അനിയന്ത്രിതൻ പ്രിയനകന്നദൃശ്യനായ്
മനനാബ്ധിതൻ മരുകരയ്ക്കിരിക്കിലും
അനഘോപയം നവവധൂടിപേക്ഷിലൻ
വിനപോലെ താനകലെയല്ല തൽമനം

വേനാന്തികത്തിലമരും വധൂഗൃഹം
ക്ഷവിപൂണ്ടു പൂവൊളി പരന്നപന്തലാൽ
ശിവനേ! വിഷാദവിവിധാംഗി പൊങ്ങിയെ-
ന്നവിയാദമേത്തിവരം വിവാഹവൈഭവം.

പുകൾപൊങ്ങുമപ്പരിണയോദ്യമങ്ങളെ
പുകപൊങ്ങുമുള്ളൊട്ട തൂതൻ കേൾക്കവേ
അകലത്തു കണ്ട ചിലനാൾപ്പരിഷ്കൃതാ-
നുകകാന്തി ചെമ്മുകിൽ തിളങ്ങുമന്തിപോൽ.

കൊതിയെസചയം ഭയമതിൽപ്പൊതിഞ്ഞു ഞാൻ
മതിതാരിൽവച്ച നിധികാത്തഭൂതമായ്
വിധിയെപ്പഴിച്ച്/വിധവാന്ധ ഹന്ത! വേ-
പഥുപൂണ്ടു നെറിയിലടിച്ച കൈത്തലം

പുതുമങ്കയാൾക്കുമ വിവാഹഭ്രഷണോ-
ന്മൃതനായൊരാ ഹൃദയകളേബരം താഡനം
ഹതഭാഗ്യയാത്തു മുസലം കിളത്തി ഹാ!
വിധി നെഞ്ഞിലൂക്കെടുമടിച്ചിടുന്നതുപോൽ.

ഹസിതാഞ്ചിതം മുഖസരോരുഹം കര-
പ്രസരാൽ മറച്ചുരികലാളനം നിലയ്ക്കവേ
വിശദാന്തരംഗഗതി മൂഢമേതുമാ-
രസമോത്തുനിന്ന നെടുവീർപ്പുയിർത്ത ഞാൻ

മരുഭൂവിനൊത്ത പുതു ജീവിതത്തിലായ്
വിരഹാതപാലുഴറിയോടിയാത്തയായ്
പരിഭ്രതരാഗമൃഗതൃഷ്ണ കണ്ട സ-
ത്വരമെത്തിയപ്പരിണയോഗ്ര വഹ്നിയിൽ

കളതാളമേളമൊടു വാദ്യഘോഷമാ-
ന്നിളകും വിമോഹന മുഹൂർത്തമെത്തി ഹാ!
ബലഹീന രംഗഗതിയേത്തു ക്ലുപ്തകൈയ്
തലയിൽക്കരേറിയുലകിൽപ്പതിച്ച ഞാൻ.

വിനയാന്ന പാഴിരുളൊഴിഞ്ഞു വിണ്ടലം
തനിയേ തെളിഞ്ഞുഴറി ഞാനെഴിച്ചുടൻ
ധനമാത്തു തസ്കരകരസ്ഥമായപോ-
തുണരും ഗൃഹസ്ഥനൊരു തോഴിതന്നെയായ്

വരവാണിയാൽ കണവനെന്നെ വിസ്മൃതി-
ച്ചുരു മോഹമാന്ന കഥയെന്തുകൊണ്ടു താൻ
നിരുപിച്ചുടങ്ങിടുവതെന്റെ വസ്തുവിൽ
പ്പരനാക്രമിക്കുമൊരസഹ്യമെപ്പൊഴും

ചിലകാലമിങ്ങനെ കഴിഞ്ഞു മാവു പൂ-
ത്തുലകിൽപ്പരന്ന മണമന്ന കേട്ടു ഞാൻ
അലസാക്ഷിയാൽ പ്രണയിയെന്നുനോട്ടപു-
ക്കലിവാൽ വസിപ്പൊരു വിശേഷസംഭവം

അനിമിത്ത ദുഃഖമിതകറിവയ്യുവാ-
നനുകമ്പയുള്ളവർ പണിപ്പെട്ടുഴൊഴും
അനുരാഗവിഭ്രമവിചാരമോടു താ-
നുണരുന്നതും സചയമുറങ്ങിടുന്നതും.

ചിലനാളും കഴിഞ്ഞിതു മറക്കുമെന്ന ദുർ-
ബലരോതി ലഘുകിക വിലാസമംകലാൽ
കുലനാരി വജ്രമണി രണ്ടിനും വൃഥാ
വിലവച്ചിടുന്ന ബധിരാന്ധരെന്തിനോ!

മതി, വിഭ്രമം സുമുഖി നിൻറെ വല്ലഭൻ
ചതിചെയ്തതിൻ ഫലമറിഞ്ഞുവെന്നുടൻ
പുതുദുഃഖവാർത്ത ച്ചലരോതി ദുസ്സഹ-
സ്ഥിതികേട്ടു ഞാൻ കമലകോമളാലയേ

ക്ഷണനേരമല്ലൊടു നിന്നുണർന്നുടൻ
പ്രണയോദ്ഭണഭ്രമമകന്ന മാറുവാൻ
മനമോത്തു നന്മകം, സുഖം തിരഞ്ഞുപോ-
മനുരാഗമാണു നരനുഗ്ര സങ്കടം.

കുലബന്ധനം ധനവിചാരമാഗതൻ
നിലകാലഭേദധർമമാഭിയാം
പലലോകനീതിയെ വിടാൻമടിച്ചുതൻ
വിലവിറ്റതിനു വിലപിച്ച നാരിമാർ

ഹതരാഗമേ! ത്വടിതിയെന്നെ വിട്ടുപോ!
മതി,യെൻ മഹാനസപതംഗജീവിതം
വധുവിൽ സ്വതന്ത്രത പുമാനതുല്യമായ്
വിധിനല്കിടാത്തതു തിരക്കിടട്ടെ ഞാൻ.

ക്ഷിതി, ശാന്തി തേടിടുവതേതു മാർഗ്ഗമെ-
ന്നതിചിന്തയാൽ പരിസരത്തിൽ നോക്കവേ
മതിരംഗുമന്നൊരു മനോജ്ഞസന്ധ്യയിൽ
യതിയൊരുത്തമനെയങ്ങു കണ്ടിവർ

മുനിയെത്തുടർന്നടനെ ഞാൻ നടന്നുവൻ
മനനാന്ധമാനധനമോഹനാശയിൽ
വനമൊന്നിലെത്തി, മുനിനിന്നു, മോനമാ-
നണയാനൊരുങ്ങുമൊരു കാന്തി ചിന്തവേ.

മതി, വന്നതെന്നുടനെ പിന്തിരിഞ്ഞു സൻ-
മുഹാസമാന്ന യമി ചൊല്ലിയത്ര താൻ
മതിമങ്ങിനിന്നു, നയനംതുറന്നു കു-
ണ്ടിതു പാപ ഞാൻ സുഭഗനോസ്സരോഭയം.

മുനിയെ പ്രമോദമതിൽ നോക്കവേമന-
സ്വിനിയാം തപസ്വിനിയെയന്ന കണ്ടിവർ
അനുകമ്പയാലവരൊടെത്തിയിത്തപോ-
വനഭൂവിൽ വാഴ്വു, സുഖമഞ്ഞു കൊല്ലമായ്.

(തുടരും)

ആശാലത

അദ്ധ്യായം ഏഴു.

ആശയുടെ മോചനവാർത്ത കാട്ടുതീ പോലെ നാലു ദിക്കിലും ബഹുശീഘ്രം പരക്കുവാൻ തുടങ്ങി. പ്രതിദിനപത്രങ്ങളും അതിനെ വെണ്ടക്കാഅക്ഷരത്തിലുള്ള തലക്കെട്ടുകളോടുകൂടിപ്രസിദ്ധീകരിച്ചു. ബോംബേയിൽ അവൾ നടത്തിവന്ന പാല്ക്കടങ്ങു് ഇപ്പോൾ വളരെ പ്രബലാവസ്ഥയിൽ എത്തിയിരുന്നു. അതിരാവിലേമുതല്ക്കു രാത്രി പത്തുമണിവരെ അവിടെ കല്യാണവീട്ടിലെ തിക്കും തിരക്കും കാണാം. വന്നും പോയും ഇരിക്കുന്ന ആളുകളുടെ കോലാഹലം തന്നെ എവിടെയും. അടുത്തു താമസിക്കുന്ന പാവങ്ങളുടെ അനുതാപത്തെ ആശ ബഹുദൂരം സമ്പാദിച്ചു കഴിഞ്ഞു. ഏഴകളുടെ തോഴിയെന്നമട്ടിൽ അവരുടെ ഇടയ്ക്കു, യാതൊരുവ്യത്യാസബുദ്ധിയും കൂടാതെ ഇടപഴകി വന്നതിനാലും, അവരിൽ പലർക്കും തന്നാലാവുന്നത്ര സഹായങ്ങളും ചെയ്തു കൊണ്ടിരുന്നതിനാലും അശയുടെ വാക്കിനെ അവർ വേദവാക്യംപോലെ ആദരിച്ചുപോന്നു. നമ്മുടെ നാട്ടിൻറെഇപ്പോഴത്തെ കേവലമായ നിലയേ എടുത്തു കാണിച്ചും, ഇന്ത്യൻസമുദായം സ്വാതന്ത്ര്യം അടയുന്നതിനു് ഏഴകളുടെസഹായസഹകരണങ്ങളും അത്യന്താപേക്ഷിതമാണെന്നു ധരിപ്പിച്ചും അവൾ അവരെ ഉത്സാഹപ്പെടുത്തി.

"നമ്മുടെ മഹാലക്ഷ്മി തിരിച്ചു വന്നിരിക്കുന്നു." എന്നു് അവർ പരസ്പരം പറഞ്ഞു. ആശയുടെ പിതാവു അന്തരിച്ചുപോയി എന്ന വാർത്ത കേട്ടമാത്രയിൽ ആ പ്രാന്തത്തിലുള്ള ജനങ്ങളും എല്ലാം അഹമഹമികയാ ചെന്നു് ആശയോടു സഹതാപം പ്രകാശിപ്പിച്ചു. സുന്ദരന്മാരായ യുവാക്കന്മാർ അവളോടൊന്നു സംസാരിക്കാനുള്ള ആഗ്രഹത്താൽ മാത്രം ദുഃഖമനേപഷിച്ചു അവളുടെ ഗൃഹത്തിൽചെന്നു. രാഷ്ട്രീയകാര്യങ്ങളിൽ സഡൈയ്യും ഏപ്പെട്ടുകൊണ്ടിരുന്ന യുവാക്കന്മാരാകട്ടെ, ആശയോടു വാദപ്രതിവാദം നടത്തി അവളുടെ മനോഭാവം അറിവാനായും തിങ്ങിക്കൂടി. മുമ്പൊക്കെ തീവ്രമായ അഹിംസാനിഷ്ഠയോടു കൂടി അവൾ ഇരുന്നകാലത്തു അവളുടെ മിത്രങ്ങളുമായിരുന്ന പലരും, ഇപ്പോൾ അവൾ അഹിംസയെ തെല്ലളവു കൈവിട്ടകളഞ്ഞു എന്നു വിചാരിച്ചു്, സപക്ഷിയിലേക്കു അവളേ വീണ്ടെടുക്കണമെന്നുള്ള നോട്ടത്തോടു കൂടി അവളുമായി തത്സംബന്ധമായ ചർച്ചകൾ നടത്തി. സത്യാഗ്രഹമൊഴിച്ചു വേറെ ഏതെങ്കിലും മാർഗ്ഗത്തിലൂടെയേ സ്വാതന്ത്ര്യലബ്ധിയുണ്ടാവുകയുള്ളൂ എന്ന മതക്കാർ, ആശയുടെ സത്യാഗ്രഹത്തിലുള്ള വിശ്വാസം ഉടഞ്ഞുപോയി. എന്നുകണ്ടു, സന്തുഷ്ടരായിട്ടു് അവളെ സപക്ഷത്തിൽ ചേർക്കാൻ വേണ്ടിയും വാദവിവാദങ്ങൾ നടത്തി.

ഇങ്ങനെ ആ പാൽ കിടങ്ങു തേരോട്ടമഹോത്സവകാലത്തെ ആൾത്തിരക്കിനിടയ്ക്കുന്നപോലെ ഗംഭീരഭാവം കൈകൊണ്ടു.

ഇപ്രകാരമുള്ള വാദവിവാദങ്ങൾ നടക്കുന്ന സമയത്തു ശരച്ചന്ദ്രനും പങ്കുകൊള്ളുന്നതു പതിവാണു്. എന്നാൽ വിലാസനോ? ശാപ്പാടു സമയം ഒഴിച്ചുള്ള മറെറല്ലാ അവസരങ്ങളിലും അദ്ദേഹം അവളോടുകൂടെ ഉണ്ടായിരിക്കും. ചർച്ചകളിൽ വിലാസന്റെ അഭിപ്രായങ്ങളെ അവൾ കൂടെക്കൂടെ ആരാഞ്ഞുകൊണ്ടുമിരുന്നു. ആ അഭിപ്രായങ്ങളോടു യോജിച്ചു് അവൾ സംസാരിച്ചു വന്നതു്, അവിടെ കൂടിയിരുന്നവരുടെ എല്ലാം ശ്രദ്ധയുടെ വിഷയമാകാതെയും ഇരുന്നില്ല.

അഹിംസയിൽ വിശ്വാസം നശിച്ചുപോയാലും, ആ സിദ്ധാന്തത്തെ പ്രചരിപ്പിച്ചു വരുന്ന വലിയ ദേശീയ സ്ഥാപനങ്ങൾക്കു പ്രതികൂലമായി യാതൊന്നും പ്രവർത്തിച്ചു കൂടെന്നായിരുന്നു വിലാസന്റെ മതം. നാഷണൽ കാൺഗ്രസ്സെന്ന മഹാസഭയാണു് അഖില ഹിന്ദുസ്ഥാനത്തിലേയും ഏറവും വലിയരാഷ്ട്രീയകക്ഷി. അതൊന്നു മാത്രമാണു്, ജാതിമതഭേദം കൂടാതെയും, പണക്കാരനെന്നും പാവപ്പെട്ടവനെന്നും ഉള്ള വ്യത്യാസം വകവയ്ക്കാതെയും, സകലരേയും ഉൾക്കൊള്ളുന്ന വലിയ ദേശീയ സ്ഥാപനം. സത്യാഗ്രഹത്തിൽനിന്നു വിട്ടുനിന്നാലും കാൺഗ്രസ്സിനു വിരുദ്ധമായ നില കൈകൊള്ളുന്നതു ശരിയല്ലെന്നു അവർ രണ്ടുപേരും ദൃഢമായി വിശ്വസിച്ചു.

ബോംബേ പട്ടണത്തിൽ നടന്ന തൊഴിലാളി വേലമുടക്കിനു് നേതൃത്വം വഹിച്ചവരും, ആ സമയത്തു് അവിടെ ചെന്നിരുന്നു. വേലമുടക്കുകൊണ്ടു വിപ്ലവം ഉണ്ടാകും എന്നും, വിപ്ലവം കൂടാതെ സ്വാതന്ത്ര്യലബ്ധി ഉണ്ടാകാവുന്നതല്ലെന്നും, ആയിരുന്നു അവരുടെ വിശ്വാസം. ആശ, വിലാസൻ, ശരച്ചന്ദ്രൻ, ഇവർ ചേർന്നു ആ മുപ്പിരി നേതൃത്വത്തെ തങ്ങളുടെ കക്ഷിക്കു സാധകമാക്കിത്തീർക്കാൻ അവർ വളരെ പണിപ്പെട്ടുനോക്കി. മിൽത്തൊഴിലാളിയൂണിയൻ, ടേഡ് യൂണിയൻ, ചെങ്കൊടിയൂണിയൻ മുതലായ പല പല സംഘങ്ങളുടെ തലവന്മാർ ആശയേയും കൂട്ടരേയും തങ്ങളുടെ കക്ഷിയിലേക്കു് ആകർഷിക്കാൻ ശ്രമിച്ചു. ഈ കക്ഷിക്കാർ, തങ്ങളുടെ കക്ഷികൾക്കുള്ള നല്ല അംശങ്ങളെ ഒന്നിനു പത്തായി എടുത്തു കാണിച്ചു പുകഴ്ത്തുന്നതിനെ ആർക്കും തടുക്കാൻ സാധ്യമല്ല; എന്നാൽ അവർ അതുകൊണ്ടുമാത്രം തൃപ്തരാകുന്നില്ല. മറെറ കക്ഷികൾക്കുള്ള കുറവുകളെ പർവതാകാരമാക്കി വർണ്ണിക്കുന്നതിനോ, അവയുടെ തലവന്മാരെ വായിൽ തോന്നും പോലെ ചീത്തപറയുന്നതിനോ, അവർക്കൊരു സങ്കോചവുമില്ല ഇതൊക്കെ ആശയുടെ തീരെ പിടിക്കാത്ത കാര്യങ്ങളാണു്. "നിങ്ങൾ ഇങ്ങനെ മട്ടും മര്യാദയും വിട്ടു സംസാരിക്കുന്നതു കേൾപ്പാൻ എനിഷ്ടമില്ല വാസ്തവത്തിൽ ഞാൻ അതിനെ നിശ്ശേഷം വെറുക്കുന്നു. നിങ്ങൾക്കു ശരിയല്ലെന്നു തോന്നുന്ന കക്ഷിയിലെ തലവന്മാർക്കും തങ്ങളുടെ അഭിപ്രായങ്ങളെ പ്രചരിപ്പിക്കുന്നതിനുള്ള അവകാശമുണ്ടെന്നുള്ള സംഗതി നിങ്ങൾ വിസ്മരിച്ചുകളയുന്നു. രാഷ്ട്രീയ മീമാംസയുടെ അ ആ ഇ ഈ പോലും നിങ്ങൾ ഇനിയും പഠിച്ചിട്ടില്ലെന്നു തോന്നുന്നു. മറെറതെല്ലാം സംഗതികളിൽ മഹാത്മാഗാന്ധിയുടെ അഭിപ്രായങ്ങൾ പ്രായോഗികമല്ലെന്നിരുന്നാലും, ഈ ഒരു കാര്യത്തിൽ എല്ലാവരും അദ്ദേഹത്തിനെ അനുകരിക്കേണ്ടതാണു്." നിങ്ങൾ ഒന്നു ആലോചിച്ചു നോക്കൂ. ഈ ബോംബേ നഗരത്തിൽ, എത്രയെത്ര യൂണിയനുകൾ ഇരിക്കുന്നു. അവയെല്ലാം തൊഴിലാളികളെ

സംഘടിപ്പിക്കാനുള്ള വയാണ്. അവയെ എന്തുകൊണ്ട് സംയോജിപ്പിച്ച് ഒരു കേന്ദ്രസ്ഥാപനമാക്കിക്കൂടെ? ഓരോരോ യൂണിയനിലും തനിക്കുള്ള കടമകളെ മറന്നിട്ട് മറ്റു യൂണിയനുകളേയും കക്ഷികളേയും എന്തിനു ദുഷിക്കണം? നിങ്ങൾ, ചെങ്കൊടിയൂണിയൻകാർ തന്നെ, മറ്റൊരു കക്ഷിയുമായി ഐക്യം യോജിക്കട്ടെ. അതെന്തുകൊണ്ട് നിങ്ങൾ ചെയ്യുന്നില്ല?"

ഈ ചോദ്യം അശ അയാളെ നോക്കിച്ചോദിച്ചുവോ അ യുവാവു ചെങ്കൊടിയൂണിയന്റെ ഒരു പ്രബല സ്തൂണമാണ്. അയാൾ കാഴ്ചയിൽ വളരെ എളിയവനായിരുന്നു എന്നു മാത്രമല്ല; രക്തക്ഷയംപിടിപെട്ടവനെപ്പോലെ വിളറി ബലഹീനനായും കാണപ്പെട്ട. കണ്ണുകൾ കുഴിഞ്ഞും വിരിഞ്ഞടങ്ങൾ ചുക്കിച്ചുളിഞ്ഞും ഇരുന്നു. മുഖത്തിന്റെ അളവിനു യോജിക്കാത്തവിധത്തിലുള്ള വലിയ മൂക്കു ഇനിയും വളരാൻ ഭാവമുള്ളപോലെ തോന്നി. മുടി വെട്ടിച്ചിട്ട് ദിവസങ്ങൾ പലതും കഴിഞ്ഞിരിക്കണം. രോമങ്ങൾ വളർന്നു കാതുകളുടെ പാർശ്വങ്ങളിലും, പിടലിയിലും നീണ്ടു കിടന്നിരുന്നു. തല ചീകാറില്ലാത്തതിനാൽ മുടികൾ വിപ്ലവകാരികളെപ്പോലെ, പറഞ്ഞാൽ കേൾക്കാത്ത മട്ടിൽ, താറുമാറായിക്കിടന്നു അയാൾ ശിരസ്സിൽ തൊപ്പിധരിക്കാറേ ഇല്ലെങ്കിലും, നീണ്ടു അഴുക്കടഞ്ഞ ഒരു തൊപ്പി മടക്കി എപ്പോഴും കൈയിൽ വച്ചിരിക്കുന്നതെന്തിനാണോ എന്തോ? സംഭാഷണം വളരെ രസകരമായി തോന്നിയതുകൊണ്ടായിരിക്കാം, അപ്പോഴൊക്കെ അയാൾ വലത്തുകയ്യിൽ തൊപ്പി മടക്കിപ്പിടിച്ച് ഇടത്തേകൈയിലെ ഉള്ളംകൈയിൽ അതുകൊണ്ട് താളം പിടിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നതു.

അശ അയാളെ നോക്കി ഈ ചോദ്യം ചോദിച്ച ഉടനേ യദ്ദച്ഛയാ കൂടുക്കിൽ അകപ്പെട്ട ഒരുവനെപ്പോലെ അയാൾ മിഴിച്ചുനോക്കിക്കൊണ്ട്,—"നിങ്ങൾ ഈ ചോദ്യം ചോദിച്ചതിൽ എനിക്കു സന്തോഷം—ഞാൻ അതിനെപ്പറ്റി വിവരിച്ചു പറയാം..... ....." എന്നിങ്ങനെ തുടങ്ങിയിട്ട് അല്പം മിണ്ടാതിരുന്നശേഷം വീണ്ടുംതാളംപിടിക്കാൻ ആരംഭിച്ചു. സംഭാഷണത്തിന്റെ വേഗം ക്രമേണ കുറഞ്ഞുവരുന്തോറും താളവും മുറുകിക്കൊണ്ടിരുന്നു. നീണ്ട ഒരു പ്രസംഗം തട്ടിവിട്ടുവെന്നല്ലാതെ എടുത്തുപറയത്തക്ക കഷ്ണങ്ങളൊന്നും അതിലുണ്ടായിരുന്നില്ല—അതിന്റെ സാരാംശം ഇത്രമാത്രം. തൊഴിലാളികളെ സംഘടിപ്പിക്കുന്നതിനും അവരെക്കൊണ്ട് വേലമുടക്കു പ്രയോഗിപ്പിക്കുന്നതിനും ശ്രമിക്കുന്ന ഓരോരുത്തനും കാറൽമാർക്സിന്റെഗ്രന്ഥങ്ങൾ മനസ്സിരുത്തി പഠിക്കണം. കാറൽമാർക്സിന്റെ പുസ്തകങ്ങളാണ് ഞങ്ങളുടെ വേദപുസ്തകങ്ങൾ. കാറൽമാർക്സിന്റെസിദ്ധാന്തങ്ങളെല്ലാം അറിയാത്തവർക്കു തൊഴിലാളികളെ സംഘടിപ്പിക്കാൻ അധികാരമില്ല. റഷ്യയിൽ വിപ്ലവം മൂലമാണു പൊതുഉടമയിൽ പട്ടുത്തിരിക്കുന്ന ഭരണക്രമം ഉണ്ടായതു്. ഇൻഡ്യയിലും പൊതുഉടമസമ്പ്രദായം വരണമെങ്കിൽ റഷ്യയിൽനടന്നതുപോലുള്ള വിപ്ലവം ഇവിടെയും നടന്നേ മതിയാവൂ. എങ്കിലേ നാട്ടിനു മോചനം സിദ്ധിക്കൂ."

വിലാസൻ ഇടയ്ക്കു കേറി ചോദിച്ചു:—"ഓഹോ! വിപ്ലവംമൂലം അവിടെ സംഭവിച്ച കാര്യങ്ങൾ എല്ലാം ഇവിടെയും നടക്കേണ്ടേ?"

തൊപ്പിയാലുള്ള താളത്തെ ഒന്നുകൂടി മുറുക്കിക്കൊണ്ട് ആ ചെങ്കൊടിവീരൻ

പറഞ്ഞു:—"അതേ എല്ലാം ഇവിടെയും ഉണ്ടായിരുന്നാലേ വിപ്ലവം ആവൂ."

"കൊലയും രക്തക്കളവും ഒക്കെ?"

"ഞങ്ങളുടെ കൊടിയുടെ ചുവപ്പുനിറം തന്നെ നിങ്ങളുടെ ചോദ്യത്തിനു മറുപടിയാകും."

"റഷ്യർ തുടങ്ങിയ വിപ്ലവമയമായ സമാരംഭങ്ങളോട് നിങ്ങൾക്ക് എന്താണ് അത്ര പിടിത്തം? റഷ്യയിൽ നടന്ന രാഷ്ട്രീയ സമര മുറകളാൽ മാത്രമേ നമുക്ക് സ്വാതന്ത്ര്യം ലഭിക്കുകയുള്ളോ? എനിക്ക് ഇതു മനസ്സിലാവുന്നില്ല. റഷ്യൻ നടപടികളെ കണ്ണുമൂടിക്കൊണ്ട് പിന്തുടരുക ഈ നാട്ടിൽ സാദ്ധ്യമേ അല്ല. ശീതോഷ്ണസ്ഥിതിയും പരമ്പരാഗതമായുള്ള സ്വഭാവഗതികളും, പരിതഃസ്ഥിതികളും, മതത്തിന്റെപേരിൽ നടന്ന കൊടുമകളും റഷ്യൻ വിപ്ലവത്തിനു വഴിതെളിച്ചു. നമ്മുടെ നാട്ടിന് അതൊന്നും പറ്റുന്നതേ അല്ല. എന്തുകൊണ്ട് നമുക്കു നമ്മുടെ നാട്ടിനു പറ്റിയ വിധത്തിൽ സ്വരാജ്യലബ്ധിക്കായി ശ്രമിച്ചുകൂടാ? തൊഴിലാളികളെ സംഘടിപ്പിക്കുന്നതിനു റഷ്യരുടേതുപോലെയുള്ള വിപ്ലവത്തിനേ സാധിക്കൂ, എന്നുണ്ടോ? നാം നമ്മുടെ സ്വന്തംകൊടിക്കുകീഴിൽത്തന്നെ സമരം നടത്തണം—റഷ്യൻകൊടിയാൽമാത്രമേ സ്വാതന്ത്ര്യം ലഭിക്കയുള്ളോ?"

തൊപ്പിത്താളം മുകിമുകിവന്ന എന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലൊ. പിന്നീട് ഉത്തരം ലഭിച്ചു.

"നിങ്ങൾ ദേശീയക്കൊടിയുടെ പിന്നണിയിൽ മുതലാളിത്ത മനോഭാവം അവലംബിച്ചു നിലകൊള്ളുന്നു. പാവപ്പെട്ട തൊഴിലാളികളെ സംഘടിപ്പിക്കുന്നതിനു മുതലാളിത്തത്തെക്കുറിക്കുന്ന ഒരു കൊടിക്ക് എങ്ങനെ സാധ്യമാകും? നിങ്ങളുടെ ദേശീയപതാക കേവലം ഭാരതഭൂമിക്കു മാത്രമായുള്ളതാണ്. വിശേഷിച്ചു് പണക്കാരും ബൂർഷ്വാസിയും ആദരിക്കുന്ന ഒരു കക്ഷിയ്ക്കായി മാത്രം അതു പാറിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. നമ്മുടെ നാടുമാത്രം അഭിവൃദ്ധിയെ പ്രാപിക്കണം, മറു നാടുകൾ ക്ഷയിക്കണം എന്ന ഇടുങ്ങിയ മനോഭാവം ഞങ്ങൾക്കു പിടിക്കുന്നില്ല."

"ഭേഷായിരിക്കുന്നു! നിങ്ങളുടെ വീക്ഷണഗതി വിചിത്രം തന്നെ! സ്വന്തവീട്ടിനു ഉതകാത്തവൻ എങ്ങനെ സമുദായ സേവചെയ്യും? താനുണ്ണാത്തവനാണോ വിരുന്നൂട്ടാൻ പോണതു? സ്വന്തനാടു് അഭിവൃദ്ധിയെ പ്രാപിക്കാതിരുന്നാൽ, ലോകസേവനം എങ്ങനെ സാധിക്കും? അഖിലേന്ത്യയ്ക്കും പൊതുവായി പ്രവർത്തിക്കുന്ന ആ മഹത്തായ ദേശീയസഭയെ നിങ്ങൾ ദൂഷിക്കുന്നതു വെറും മുട്ടാളത്തമെന്നു തന്നെ പറയണം."

"അതേ, മുട്ടാളത്തമുള്ളവർക്കു ബുദ്ധിശാലികളേപ്പറ്റി അങ്ങനെ തോന്നാനേ ഇടയുള്ളൂ. നിങ്ങളുടെ കാൺഗ്രസ്സ് മുതലാളികളുടെ ഒരുസ്ഥാപനമാണ്. ഒളിവിൽ ഏകാധിപത്യത്തിനായി നിലകൊള്ളുന്ന സഭ. അതിനെ ലക്ഷ്യമായി ക്കരുതാൻ ഞങ്ങൾക്കു കഴിയുകയില്ല. ഈ ലോകത്തിലുള്ള തൊഴിലാളികളെ എല്ലാം ഒന്നിച്ചുചേർത്തു് ഒരു തൊഴിലാളിസാമ്രാജ്യം സ്ഥാപിക്കുക എന്നതാണു ഞങ്ങളുടെ ലക്ഷ്യം. 'ലോകത്തൊഴിലാളികളേ! ഒന്നു ചേരുവിൻ' എന്നാണു ഞങ്ങളുടെ ഗുരുദേവന്റെ സന്ദേശം.

"ദയവു ചെയ്തു എന്റെ ഒരു സന്ദേഹത്തെ നിവർത്തിച്ചു തരുമോ?"

"തീർച്ചയായും! കേൾക്കട്ടെ, എന്താണു സന്ദേഹം?"

"ലോകത്തിലെ എല്ലാത്തൊഴിലാളികളേയും ചേർത്ത് ഒരു സാമ്രാജ്യം സ്ഥാപിക്കണമെന്നു നിങ്ങൾ പറഞ്ഞുവല്ലോ. എന്നാൽ എത്ര ആലോചിച്ചിട്ടും ഇതു തീരെ നടക്കാത്ത കാര്യമായി എനിക്കു തോന്നുന്നു. തൊഴിലാളികളിൽത്തന്നെയും പല പിരിവുകൾ ഉണ്ടല്ലോ. അതിനെ എങ്ങനെ പരിഹരിക്കും?"

"അതിനു് എന്തു ചെയ്യണം?"

"ഇംഗ്ലണ്ടിലേ തൊഴിലാളികൾ, ജർമ്മൻ തൊഴിലാളികൾ, ജാപ് തൊഴിലാളികൾ, ഇന്ത്യൻ തൊഴിലാളികൾ— ഇവക്കെല്ലാം ഇടക്കു മൌലികമായ വ്യത്യാസങ്ങളും അഭിപ്രായഭേദങ്ങളും ഇല്ലേ? ഈ നാടുകളിലെ മുതലാളികൾ പരസ്പരം മത്സരിച്ചു കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ആ മത്സരത്തിനു തുണയായി തൊഴിലാളികളും നില്ക്കുന്നു. അതൊരു വശത്തു് അങ്ങനെ നില്ക്കട്ടെ. നാളെ തൊഴിലാളികൾ തമ്മിൽ തന്നെ ഒരു യുദ്ധം ഉണ്ടാവുകയില്ലെന്നും എങ്ങനെ ഖണ്ഡിച്ചു പറയും? സാമ്രാജ്യം സ്ഥാപിക്കുന്നതു മുതലാളിയായാലെന്തു്? തൊഴിലാളിയായാലെന്തു്? അതു ഒരു മാതിരി ഏകാധിപത്യത്തിൽ തന്നെ ചെന്നു നില്ക്കും"

"ആ ഹാ! അവിടെയാണു നിങ്ങൾക്കു തെറ്റിപ്പോയതു്." തൊപ്പിത്താളം മുറുക്കിക്കൊണ്ടു് ആ വറ്റൽ മനുഷ്യൻ പറയാൻ തുടങ്ങി:—"സർ, തൊഴിലാളികൾ ഏർപ്പെടുത്താൻ പോകുന്ന സാമ്രാജ്യം മുതലാളികളുടെ ഏകാധിപത്യം പോലാകയില്ല. ആ സാമ്രാജ്യത്തിൽ തനി സ്വത്തുടമ ഉണ്ടായിരിക്കയില്ല. പണക്കാരനെന്നും ഏഴയെന്നും ഉള്ള വ്യത്യാസം ഇല്ലാതാകും. ആർക്കും പണം കുട്ടിവെയ്ക്കാൻ സാധിക്കയില്ല. പണക്കാരനാവണമെന്നുള്ള ആശയേ ഒഴിഞ്ഞു പോകും. പിന്നെ എന്തിനു യുദ്ധം? പരസ്പരവിരോധത്തിനു വഴിയേതു്? ദയവുചെയ്തു് ആലോചിച്ചു നോക്കണം"

"നിങ്ങൾ എളുപ്പത്തിൽ പറഞ്ഞു തീർത്തു. എന്നാൽ അതു എത്രപ്രായോഗികമാണെന്നു് എനിക്കു മനസ്സിലാവുന്നില്ല."

"ഓ ഹോ! മനസ്സിലാകുന്നില്ലേ?"

"ചെങ്കൊടിക്കാരനു മാത്രമേ ബുദ്ധിയുള്ളൂ. ഞങ്ങൾക്കാർക്കും ബുദ്ധിയില്ലെന്നാണോ അർത്ഥം? ദരിദ്രരായതൊഴിലാളികൾക്കായി റഷ്യ പാടുപെടുന്നതിനാൽ ആ ദേശത്തിനോടു് ഞങ്ങൾക്കു് ആദരവുണ്ടു്. അതിനു സന്ദേഹമേഇല്ല. എന്നാൽ റഷ്യൻ ആദർശത്തെ ലോകം മുഴുവനും കൈക്കൊള്ളണമെന്നു നിർബന്ധം പിടിക്കുന്നതും അതിനായി ശ്രമിക്കുന്നതും വീൺ വേലയാണു്. നാം റഷ്യയുടെ കീഴടങ്ങിക്കൊള്ളണമെന്നോ? പരസ്പരം ഭിന്നിച്ചു നില്ക്കുന്ന തൊഴിലാളികളുടെ ഇടയിൽ സഹോദരത്വം സ്ഥാപിക്കുക എന്നുള്ളതു കേവലമായ ഒരു കാര്യമാണെന്നു് ആരുപറയും? കഴിയുമെങ്കിൽ അതിനായി ഉറച്ചു ശ്രമിക്കുവിൻ! എന്നാൽ ആ സഹോദരത്വത്തിനായി ഇന്ത്യൻ തൊഴിലാളികളും മേദിനം കൊണ്ടാടി ഉറുചുറ്റണമെന്നുണ്ടോ? തലയ്ക്കുമേൽ ചെങ്കൊടി പറപ്പിച്ചുകൊണ്ടു് 'ഇൻകിലാബ് സിന്ദാബാദ്' എന്നു ക്രുകി വിളിക്കുന്നതെന്തിനു്? അതു ദുരാഗ്രഹം തന്നെയാണു്."

ഇതു കേട്ടപ്പോൾ ആശയ്ക്കു ചിരി അടക്കാൻ കഴിയാതെ വന്നു. അവളുടെ ചിരി കണ്ടപ്പോൾ, ആ മാങ്ങയണ്ടിമുഖക്കാരനായ ചെങ്കൊടി വീരന്റെ മുഖം അവന്റെ ആശാകേന്ദ്രമായ റഷ്യൻ കൊടിയെക്കാളും ചുവന്നു് എണീറ്റു പോയ

അവസരത്തിൽ അയാൾ പറഞ്ഞു:—"നിങ്ങൾക്കു് ആലോചിപ്പാനുള്ള ശക്തിയേ ഇല്ല. നിങ്ങൾ ശുദ്ധാമയപ്പരിഷകൾ! നിങ്ങളാൽ ദേശസേവനം എങ്ങനെ സാധ്യമാകും?"

വാദവിവാദം മുഴുത്തു ശണ്ഠയിലും ശകാരത്തിലും അവസാനിച്ചതു കണ്ടു് ആശയുടെ ഹൃദയം വേദനപൂണ്ടു. അതിനുശേഷം വളരെനേരത്തേക്കു് അവൾ ദുഃഖിതഭാവത്തിൽ എന്തിനേപ്പറ്റിയോ ചിന്തിച്ചുകൊണ്ടു് ഇരുന്ന ഇടത്തിൽ തന്നെ ഇരുന്നു.

അതു കണ്ടിട്ടു് വിലാസൻ അവളെ നോക്കി. "എന്താണു വിഷാദമഗ്നയായിരിക്കുന്നതു്?" എന്നു ചോദിച്ചു

"കളിച്ചു കളിച്ചു കായ്മായി. എനിക്കു് ഇതിനാൽ മനോവേദനയേ ഉണ്ടാകുന്നുള്ളൂ. അഭിപ്രായഭേദങ്ങൾ എത്രയോ ഉണ്ടാവാം. എന്നാൽ ഏതിനെക്കുണ്ടാലും വെറും മൂഢത്തനമായി എതിൎക്കുക, സ്വമതസ്ഥാപനത്തിനായി മുട്ടാപ്പോക്കു പറയുക, ബലാൽക്കാരപ്രയോഗം അവശ്യം വേണ്ടതാണെന്നു് ഘോഷിച്ചിട്ടു് സമയകാലത്തു ക്രുവി വിളിച്ചുകൊണ്ടു് ഓടി മറയുക, ദുരാഗ്രഹത്താൽ പ്രേരിതരായി സ്വാൎത്ഥലാഭത്തിനുവേണ്ടി എത്തു കടുംകൈയും പ്രവൎത്തിക്കുക, ഈ മാതിരി ദുർഗ്ഗുണങ്ങളിൽ നിന്നു് എന്റെ നാടു് എന്നു വിമുക്തമാകുമോ എന്തോ? ഇതെല്ലാം കാണുമ്പോൾ നമ്മുടെ അദ്വിതീയനതാവായ മഹാത്മാഗാന്ധി പറയുമ്പോലെ രാഷ്ട്രീയ കായ്ങ്ങളെ വിട്ടിട്ടു്, തീണ്ടൽതൊടീൽ നിവാരണം, മദ്യവൎജ്ജനം, വയോജനവിദ്യാഭ്യാസം, അന്ധവിശ്വാസദൂരീകരണം, വിധവാവിവാഹം, കുടിത്തൊഴിലുകൾ മുതലായ സാമൂഹ്യവിഷയങ്ങളിൽ കൂടുതൽ ശ്രദ്ധ പതിപ്പിക്കുകയല്ലേ വേണ്ടതെന്നു എനിക്കു തോന്നുന്നു."

വിലാസൻ മറുപടി ഒന്നും പറയാതെ ഒന്നു രണ്ടു കുറി പൊട്ടിച്ചിരിച്ചു. അതു കണ്ടു് ആശ ചോദിച്ചു:—

"എന്താണു ചിരിക്കുന്നതു്?"

"ഇല്ല. സമുദായ സേവചെയ്താൽ കൊള്ളാമെന്നു പറഞ്ഞുവല്ലോ. അതിലും നിങ്ങൾ മുൻപറഞ്ഞ എതിപ്പുകളും സ്വാൎത്ഥചിന്തകളും മുട്ടാളത്തനങ്ങളും ഒക്കെ എതിരിടേണ്ടതായി വരില്ലേ?"

ആശ മറുപടി ഒന്നും പറഞ്ഞില്ല. എന്നാൽ അവളുടെ വളഞ്ഞ പുരികക്കൊടിയിൽ നിന്നും, കോവപ്പഴം പോലുള്ള അധരങ്ങളുടെ പ്രസ്ഫുരണത്തിൽ നിന്നും തന്റെ അഭിപ്രായങ്ങളെ അവൾ അനുകൂലിക്കുന്നുവെന്നു് അദ്ദേഹം ഊഹിച്ചു. അദ്ദേഹം തുടൎന്നു:—

"കുഴഞ്ഞ രാഷ്ട്രീയ പ്രശ്നങ്ങളേയും അവയോടു കൂടിപ്പിണഞ്ഞിരിക്കുന്ന സാമുദായിക കായ്ങ്ങളേയും വേർതിരിച്ചു്, സാമുദായിക പുരോഗതിക്കായി മാത്രം പ്രയത്നിച്ചാലും, അതിൽ രാഷ്ട്രീയം ഏറക്കുറെ വലിഞ്ഞു കയറാതിരിക്കയില്ല. സമുദായ സേവനകൎമ്മങ്ങൾ ഒടുവിൽ രാഷ്ട്രീയ പ്രശ്നങ്ങളിൽതന്നെ ചെന്നവസാനിക്കുമെന്നു ഞാൻ പറഞ്ഞിട്ടുവേണോ നിങ്ങൾക്കറിയാൻ?. പാവങ്ങൾക്കു വേണ്ട ഉതവികൾ ചെയ്തു് അവരെ ദാരിദ്ര്യകൂപത്തിൽ നിന്നു കരയേറ്റി, എന്നേയ്ക്കും സുഖജീവികളാക്കിത്തീൎക്കുക എന്നതാണു് നിങ്ങളുടെ ഇച്ഛയെങ്കിൽ അതു എങ്ങനെ രാഷ്ട്രീയത്തോടു സംബന്ധപ്പെടാതെ ഇരിക്കും? എനിക്കു തോന്നുന്നതിനെ ഞാൻ മറച്ചുവയ്ക്കാതെ പറഞ്ഞു. നിങ്ങളുടെ അഭിപ്രായം എന്താണാവോ?"

"നിങ്ങൾ പറയുന്നതെല്ലാം എന്റെ മനസ്സിൽനിന്നു വരുമ്പോലെ ഇരിക്കുന്നു— നിങ്ങളുടെ ചാതുര്യപൂർവ്വമായ വാക്കുകൾ കേട്ടുകൊണ്ടിരുന്നാൽ തന്നെ മതി."

ഇപ്രകാരം പറയവേ അവളുടെ അധരങ്ങൾ തെല്ല വിടർന്നു; ഒരു പുഞ്ചിരി അവിടെ കളിയാടി. ഭംഗിയേറിയ ഇരുവരിപ്പല്ലുകളും വെളിയിൽ വന്നു. നീണ്ട മൂക്കിന്റെ അടിയിൽ പവിഴനിറത്തിൽ ശോഭിച്ച അവളുടെ മേൽച്ചുണ്ടു ചെറു ചുരുങ്ങി അല്പം തടിച്ചിരുന്ന കീഴ്ച്ചുണ്ടു് അല്പം കവിഞ്ഞു മുന്നോട്ടുവന്നു. വാസ്തവത്തിൽ അവ വിലാസന്റെ കണ്ണുകൾക്കു കോവപ്പഴംപോലെ തോന്നി.

ആശ പറഞ്ഞതിനെ "അതെ" എന്നു സമ്മതിക്കുന്ന മട്ടിൽ തലയാട്ടിക്കൊണ്ടു് പറഞ്ഞു:—

"വെറുതേ പുകഴ്ത്തുന്നതായിരിക്കുമോ സ്ത്രീജനങ്ങളുടെ പതിവു്."

"ഓഹോ, അങ്ങനെ ആണെങ്കിൽ, തങ്ങൾക്കു പിടിക്കുന്ന വസ്തുക്കളെ അനാവശ്യമായി പുകഴ്ത്തുക സ്ത്രീധർമ്മമായിരിക്കണം—അല്ലേ?

"അങ്ങനെ അല്ല—എന്നാൽ സ്ത്രീകൾക്കു ഒരു കാര്യം മനസ്സിനു പിടിച്ചാൽ, അതിനെപ്പറ്റി ഒന്നിനു നാലായി പുകഴ്ത്തുന്നതിനു് അവർക്കു വലിയ സന്തോഷമാണെന്നു തോന്നുന്നു."

"അപ്പോൾ, പുരുഷന്മാർക്കു ഒരു വിഷയവും, പിടിക്കാതെ വരുമോ എന്തോ?"

ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞുകൊണ്ടു ആശ വിലാസന്റെ മുഖത്തേക്കു് അല്പമൊന്നു ഉറ്റുനോക്കി. ആ നോട്ടത്തോടു വിലാസന്റെ ദൃഷ്ടി ഇടഞ്ഞപ്പോൾ, അവൾ ലജ്ജിച്ചു അവൾ തന്റെ നീണ്ട പിന്നലിനെ വലിച്ചു മുന്നോട്ടിട്ടുകൊണ്ടു് അതിനെ കൈവിരലുകളാൽ കോതാൻ തുടങ്ങി.

ആശയുടെ വികടമായ വാക്കുകളും അവരുടെ നേത്രങ്ങൾ തമ്മിൽ യാദൃച്ഛികമായുണ്ടായ ഇടച്ചലും, അവളുടെ തലകുനിച്ചു ലജ്ജിച്ചുള്ള ഇരിപ്പും—എല്ലാം കണ്ടു വിലാസന്റെ തലക്കുമീതെ അനുരാഗവായു് അല അടിച്ചു. ആ അനുരാഗലഹരിയിൽ അദ്ദേഹം വല്ലതും ഉഴറിപ്പോയെങ്കിൽ തന്നെയും, അതിൽ, ആശ്ചര്യപ്പെടാനില്ല. എന്നാൽ അദ്ദേഹം മനസ്സിനെ അടക്കിക്കളഞ്ഞതിനാൽ, മനസ്സിൽ തോന്നിയ വാക്കുകൾ നാവററംവന്നതേയുള്ളൂ. മുഖം നന്നേ തുടുത്തു. എന്തുതന്നെയായാലും ആശാഗതമായ തന്റെ പ്രേമത്തെ വെളിപ്പെടുത്തിക്കുടെന്നു നേരത്തെ ഉറപ്പിച്ചുവെച്ചിരുന്ന തന്റെ നിശ്ചയത്തെ അദ്ദേഹം പെട്ടെന്നോർത്തു. അതിനാൽ അദ്ദേഹം മൌനമവലംബിച്ചു.

ഈ വിധമായ വാക്കുകൾ എപ്പോഴും അപായകരമാണെന്നു് അദ്ദേഹം വിചാരിച്ചു. പ്രേമവായ്പിനു വശപ്പെട്ടു്, ആശയുടേനേക്കു പാഞ്ഞുചെന്നു് അവളെ ബലപൂർവ്വകം തന്റെ ഭുജപാശങ്ങളാൽ വരിഞ്ഞിറുക്കി, അധരങ്ങളിൽ തെരുതെരെ ചുംബിച്ചാൽഎന്തു ? എന്നു് അദ്ദേഹത്തിനു തോന്നാതിരുന്നില്ല. എന്നാൽ വിവേകപാശത്താൽ ആ ആശകളെ എല്ലാം കെട്ടിനിർത്തിയശേഷം, ഇനി അവിടെ ഇരിക്കുന്നതു ഭംഗിയല്ല, എന്നു റച്ചുകൊണ്ടു് അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു:—"ഞാൻ പോയിട്ടുവരാം" അദ്ദേഹം ഉടനേ എണീറ്റുപോവാൻ ആരംഭിച്ചതുകണ്ടു് ആശ ചോദിച്ചു:—"ഇതെന്തു്! ഇരുന്നിരുന്നു് പെട്ടെന്നെണീറ്റു ഓടാൻ തുടങ്ങുന്നതു്?"

"ഞാൻ വന്നിട്ടു വളരെനേരം ആയില്ലേ? മൂന്നു മണിക്കൂറിലധികം ആയിക്കാണണം."

"നോട്ടമെല്ലാം ഘടികാരത്തിൽ വച്ചുകൊണ്ടാണോ നിങ്ങൾ സംസാരിക്കുന്നതു്?"

"അങ്ങനെ ആയിരുന്നെങ്കിൽ മൂന്നുമണിക്കൂർ കഴിഞ്ഞതുപോലും അറിയാതെ സംസാരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുമായിരുന്നോ?"

"ഓ! പണത്തിലുള്ളതിലും ക്രൂടതൽ ശ്രദ്ധ നിങ്ങൾക്കു സമയത്തിന്റെ വ്യയത്തിലാണോ? കാലം കൈയിലിരിക്കുന്ന പണത്തേക്കാൾ ഉൽകൃഷ്ടമാണെന്നു് ഒരു കവി പാടിയിട്ടുണ്ടല്ലോ"

"ഒരു പക്ഷേ, ആ കവി നിങ്ങളുടെ വിലയേറിയ നേരത്തെപ്പറ്റിയായിരിക്കണം അങ്ങിനെ പാടിയിട്ടുള്ളതു്—നിങ്ങളുടെ ജീവിതത്തിലെ ഒരോ നിമിഷവും വളരെ വിലയേറിയതുതന്നെ."

"അങ്ങനെ ആണെങ്കിൽ നിങ്ങൾ ഇപ്പോൾ എണീറ്റോടേണ്ട കാര്യമേ ഇല്ല. എന്റെ സമയത്തിന്റെ വില എനിക്കറിയാം. എങ്ങനെ കഴിച്ചാൽ അതു നിരർത്ഥക വ്യയമാകും; ആരോടുക്രൂടി കഴിച്ചാൽ അതു പ്രയോജനകരമായിത്തീരും-എന്നീസംഗതികൾ എനിക്കു നല്ലപോലറിയാം. 'പോവുക' എന്നു ഞാൻ എപ്പോൾ പറയുന്നോ അപ്പോൾ എണീറ്റു പോയാൽ മതി. എന്നാൽ ആ വാക്കു് എന്റെ നാവിൽനിന്നു ഒരിക്കലും വീഴുകയില്ല."

അവളുടെ വാക്കുകളിൽ ധ്വനിച്ച പ്രകടമായ ഹാസ്യരസത്തിനു വിപരീതാർത്ഥകല്പനം ചെയ്യുക്രൂടെന്നു് ഉറച്ച വിലാസൻ് തന്റെ മനോദുഃഖത്തെ മാറുക ശ്രമസാധ്യമായിത്തീർന്നു. എന്നിട്ടു് അദ്ദേഹം വിഷയത്തെ മാറ്റിക്കളഞ്ഞു.

"എൻറപ്പാ! ഇപ്പോഴല്ലേ മനസ്സിലായതു്? ഇനിമേലാൽ ഇവിടെ വരുന്നെങ്കിൽ അതു നേരത്തേക്രൂട്ടി ആലോചിച്ചുവേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ശരി, ഇപ്പോൾ പോകാൻ സമയമായിരിക്കുന്നു."

വിലാസൻ ഇനി അവിടെ തങ്ങുകയില്ലെന്നു കണ്ടു് ആശ ഇരുന്നിടത്തുനിന്നു് എണീറ്റു തത്സമീപം ചെന്നു നിന്നു.

"നാളെ തീർച്ചയായും വരും, ഇല്ലേ? നിങ്ങളെ നോക്കിനോക്കി കാത്തിരിക്കേണ്ടിവരുമോ?"

"നാളെ വളരെ ശീഘ്രത്തിൽ വന്നുചേരും."

കാറിൽ കേറിയ ഉടനേ, അതിനെ അതിവേഗത്തിൽ വിട്ടു—എന്നാൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ മുഖത്തിനു എന്തുപറ്റി? ആവോ

ആശയെ ഒന്നു തിരിഞ്ഞുനോക്കണമോ? അദ്ദേഹത്തിന്റെ നിയന്ത്രണത്തിനു വഴങ്ങാതെ നേത്രങ്ങൾ അവളുടെ നേർക്കു തിരിഞ്ഞു. ആശ തന്നെത്തന്നെ നോക്കി നില്ക്കുന്നതു് ആ കണ്ണുകൾ ദർശിച്ചു. ഇരുനേത്രയുഗ്മങ്ങളും ഇടഞ്ഞതുനിമിത്തം വിലാസനെന്നപോലെ ആശയ്ക്കും ലജ്ജയുണ്ടായി.

വണ്ടി പായുന്നതിനിടക്കു വിലാസന്റെ മനസ്സിൽ പലവിചാരങ്ങളുദിച്ചുപൊങ്ങി. ആശ തന്നോടുപറഞ്ഞ വാക്കുകൾ വെറും നേരംപോക്കെന്നല്ലാതെ അവയ്ക്കു വേറെ അർത്ഥമൊന്നും കല്പിക്കാവുന്നതല്ല. താൻ അവളോടുപറഞ്ഞ വാക്കുകളിൽ വല്ലതെറ്റും പറ്റിപ്പോയിട്ടുണ്ടോ? ഛേ! എന്തബദ്ധമാണു് ചെയ്തതു്! അദ്ദേഹം

തന്നെ കുറച്ചെട്ടുത്തി. നി ഇങ്ങവളോട കണ്ടമാനം സംസാരിച്ചുക്കുടാ.

* * * * *

അന്ന രാത്രി ചന്ദ്രൻ പൂർണ്ണശോഭയോടെ പ്രകാശിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു.

വിളക്കുകൾ അണച്ച ഉടനേ ആശ ഒരു ചാരുകസാല ജന്നലിന്നരികിൽ പിടിച്ചിട്ടിട്ട്, അതിൽകിടന്നു വിചാരപരമ്പരയിൽ ആകണ്ഠം മുഴുകി. ക്ഷണനേരത്തേക്കു വെളിയിൽ സർവ്വത്ര നിശ്ശബ്ദത. എതിരേയുള്ള കെട്ടിടങ്ങളുടെ നിഴലുകൾ തെരുവീഥിയിൽ വീണിരുന്നു. മുക്കുവലയ്ക്കൽ ഒരു ടീഷാപ്പുണ്ടായിരുന്നു. അവിടെ ടീ കുടിക്കാൻ ചെന്ന ആളുകളുടെ സംസാരങ്ങളും, കോപ്പയിൽ കരണ്ടിയിട്ടിട്ടുണ്ടാകുന്ന കടകടശ്ശബ്ദവും പതുക്കെ കാറ്റിൽ പരന്നുകൊണ്ടിരുന്നു. രാജവീഥിയിൽക്കൂടെ പോകുന്ന ട്രാംവണ്ടിയുടെ മുഴക്കം ബഹുദൂരംവരെ കേട്ടു. ഇടയ്ക്കിടയ്ക്കു മണിയടിക്കുന്ന ശബ്ദവും കേൾക്കാതിരുന്നില്ല. ട്രാംവണ്ടികളിൽ നീട്ടിയിട്ടിരിക്കുന്ന കമ്പി വൈദ്യുതക്കമ്പികളിൽ ഉരഞ്ഞു ചെല്ലുമ്പോൾ, ഉണ്ടാകുന്ന മിന്നൽപൊരികൾ പോലും ആശയ്ക്കു കാണാൻ കഴിഞ്ഞു. ഇടയ്ക്കിടയ്ക്കു പോലീസ്സുകാർ 'ജാഗ്രത' എന്നു ആജ്ഞാസ്വരത്തിൽപറയുന്നതും അവൾ കേട്ടു.

ഇതിനിടയ്ക്ക് ശരച്ചന്ദ്രൻ വന്നു കയറിയതു് അവൾ കണ്ടതേഇല്ല. അവൾ വീണ്ടും ജന്നലിൻകീഴിൽ ചെന്നുനിന്നു് അവളെ വിളിച്ചപ്പോൾ മാത്രമാണു് ആ വിവരം അവൾ ഗ്രഹിച്ചതു്. ഉടൻതന്നെ അവൾ എണീറ്റു വിളക്കിന്റെ സ്വിച്ചു് ഇട്ടു. അതിനുശേഷം കതകുതുറന്നുകൊണ്ടിപ്പുടിക്കുമേലുള്ള തന്റെ അറയിലേക്കു നടന്നു. ശരച്ചന്ദ്രനും അനുഗമിക്കുന്നതുകണ്ടിട്ട് അവൾ "ഇതെന്തു്? ഈ രാത്രികാലത്തു് നിങ്ങൾ എവിടെ വന്നിരിക്കുന്നു?"

"നിന്നെ തേടിവന്നിരിക്കുന്നു എന്നു് അറിഞ്ഞിരുന്നിട്ടും നീ ചോദ്യം ചോദിച്ചു എന്നെ മടക്കാൻ നോക്കുന്നോ?"

"നിങ്ങൾക്കു മറാത്തിഭാഷാശൈലി വശമില്ലെന്നു തോന്നുന്നല്ലോ? ഈ ദിക്കിൽ എവിടെ എന്നാൽ എന്തിനു് എന്നാണർത്ഥം."

"അതിനെ ഞാൻ പറഞ്ഞിട്ടു വേണമോ നിനക്കറിയാൻ? നിന്നെക്കാണതെ അരനിമിഷം പോലും ഇരിക്കാൻ കഴിവില്ലാതെ ഞാൻ ഓടിപ്പോന്നതാണു്."

"ഇതു പരമാർത്ഥമാണെന്നു ഞാൻ എത്ര ശ്രമിച്ചു നോക്കിയിട്ടും എനിക്കു കാണ്മാൻ കഴിയുന്നില്ല. ഇവിടെ വരുന്നതു തന്നെ നിങ്ങൾക്കു കുറെ നാളായി നീരസജനകമായിരിക്കുന്നു."

"എനിക്കുണ്ടായിട്ടുള്ള വെറുപ്പിനെപ്പറ്റി നിനക്കറിയാമല്ലോ?"

"എതിനോടുള്ള വെറുപ്പു? ദേശസേവയെപ്പറ്റിയോ?"

"ഛേ! ഛേ! അതൊന്നുമല്ല."

"പിന്നെ എതിനോടു? എന്നോടാണോ?"

"ഉവ്വുവ്വും!"

"പിന്നെ?"

"നീ എന്നോടു പെരുമാറുന്ന വിധത്തിനോടാണു് എനിക്കു വെറുപ്പു. നീ ഈ വിധം ഒളിഞ്ഞും മറഞ്ഞും എന്നോടു പെരുമാറുന്നതു് എത്ര നാളത്തേക്കു്"?

"ഏതു വിഷയത്തിലാണു് ഞാൻ ഒളിഞ്ഞും മറഞ്ഞും പെരുമാറുന്നതു? എനിക്കു് ഒന്നും മനസ്സിലാകുന്നതേ ഇല്ല.

"അറിഞ്ഞിട്ടും അറിയാത്തവളെപ്പോലെ എത്രനാൾ ഇങ്ങനെ കഴിച്ചു കൂട്ടാൻ പോകുന്നു?"

ഈ വാക്കുകൾ കേട്ട മാത്രയിൽ ആശയുടെ ശരീരം വിറപൂണ്ടു. തന്റെ ഉള്ളിലുണ്ടായ ക്ഷോഭത്തെ മുഖത്തു പ്രകാശിപ്പിക്കാതെ അവൾ മൌനം ഭജിച്ചു.

അവൾ എന്തെങ്കിലും പറയുമോ? എന്നു ചെറുതു കാത്തിരുന്നിട്ടു പ്രയോജനം മില്ലെന്നു കണ്ടിട്ടു ശരച്ചന്ദ്രൻ പറഞ്ഞു:—

"ആശേ! ഞാൻ നിന്നിൽ അനുരക്തനാണെന്നു് എന്റെ പ്രവൃത്തികളിൽ നിന്നു നീ അറിഞ്ഞിരിക്കും. നീ എന്റെ പ്രേമത്തെ ഇതേവരെ സഫലീകരിച്ചില്ല. അതുപോലെ തന്നെ നിനക്കു് എന്നോടു ഇഷ്ടമില്ലെന്നും നീ വെളിക്കു കാട്ടിയിട്ടില്ല. നിന്നോടുള്ള പ്രേമാധിക്യം കൊണ്ടാണു ഞാൻ സത്യാഗ്രഹാഭികാംക്ഷികളിൽ നിനക്കു തുണയായി നിന്നതു്. ഇതെല്ലാം നീ അറിഞ്ഞിട്ടുള്ളതുമാണു്. ഒരു വേള, എന്റെ പ്രേമം അഴമേറിയതൊ താൽകാലികമായുള്ളതോ എന്നു് ഉറപ്പുവരാതെ നീ ഇതുയും നാൾ ഉദാസീനഭാവത്തിൽ ഇരുന്നതാണോ എന്തോ?. എന്തു കൊണ്ടോ നിന്നിലുള്ള എന്റെ പ്രേമം നാൾക്കുനാൾ വർദ്ധിച്ചു കൊണ്ടേ ഇരിക്കുന്നു. അപ്രത്യാഹൃതമായ പ്രേമം മനുഷ്യഹൃദയത്തെ പിളർക്കും. അതു കൊണ്ടു തന്നെയാണു ഞാൻ നിന്നിലുപ്പിച്ചിട്ടുള്ള പ്രേമം നാൾക്കുനാൾ വളർന്നു പോരുന്നതു്. എത്ര തന്നെ ശ്രമിച്ചിട്ടും അതിനെ അടക്കിനിർത്തുന്നതിനു് എനിക്കു സാധിച്ചിട്ടില്ല. ക്രൂരം കത്തിമറയുന്ന പ്രവാഹം പോലെ എന്റെ അനുരാഗം ഇപ്പോൾ അപ്രതിരോധ്യമായിരിക്കുന്നു. അതിനാൽ അതിനെ പൂർത്തിയാക്കുന്നതിനാണു് ഇവിടെ വന്നിരിക്കുന്നതു. നീ എന്നിൽ കനിയുമോ? ഒരു പക്ഷേ നീ വിചാരിച്ചേക്കാം:— 'ഇയ്യാൾ എന്തു കാരണത്താൽ എന്നോടു സഹകരിച്ചു കൊണ്ടിരിക്കുന്നു' അതു കാരണം അവസാനം വരെ നിലനില്ക്കുമോ എന്നു്. അതിനു ഞാൻ പറയുന്നു. പ്രേമം എത്ര പവിത്രമാണോ അത്രയുള്ള ദഹന ശക്തിയും അതിനുണ്ടു്— അതു എത്ര ത്യാഗശക്തിയോടു കൂടിയാതാണോ, അത്ര വിശുദ്ധിയുള്ളതുമാകുന്നു. ഞാൻ ഇതിലധികം പറയേണ്ടതുണ്ടോ? പ്രേമതിരസ്കാരം മനുഷ്യനെ മൃഗപ്രായത്തിൽ കൊണ്ടുചെന്നുവിടുന്നു. അതു സഫലമായാൽ അവനെ ദേവലോകത്തിലുള്ള ഗന്ധർവനാക്കിയും തീർക്കുന്നു.

"എനിക്കു ദേശസേവനത്തിൽ താൽപര്യം ജനിച്ചിരിക്കുന്നു. ഒരു ദേശസേവിക എന്ന നിലയിൽ ആണു് നിന്നിൽ ആദ്യകാലത്തു് എനിക്കു അഭിനിവേശം ഉണ്ടായതു്. ക്രമേണ ആ അഭിനിവേശം പ്രേമമായി മാറി. മനോഭാവങ്ങൾക്കു തമ്മിൽ വ്യത്യാസം വന്നു കൂടെന്നു വിചാരിച്ചു്, ഞാൻ നിന്റെ മനോഭാവത്തോടു ഒട്ടിനില്ക്കുന്നു. നിന്നെ ലഭിക്കുന്നതിനുള്ള ആഗ്രഹം ഒന്നുകൊണ്ടുമാത്രമാണു് ഞാൻ എനിക്കു ശരിയായിതോന്നുന്ന അഭിപ്രായഗതികളെപ്പോലും തിരസ്കരിച്ചുവരുന്നതു്. ഞാൻ അങ്ങനെചെയ്തതുകൊണ്ടു് നിനക്കു ലാഭമോനഷ്ടമോ ഉണ്ടായിട്ടില്ലെന്നുള്ളതു് എനിക്കറിയാം. എന്നാലും പ്രേമത്തിനു വേണ്ടി ഞാൻ എന്റെ ഹൃദയത്തെ ബലിയായി അർപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു എന്നെടുത്തു കാണിച്ചു് എന്റെ ആ പ്രേമം അത്യന്തം പവിത്രമാണെന്നു ഞാൻ ഉറപ്പിച്ചു പറഞ്ഞുകൊള്ളുന്നു. ഈവിധമൊക്കെ ചെയ്താലും ഒരു സ്ത്രീയുടെ ഹൃദയസാമ്രാജ്യത്തിന്റെ ചെങ്കോലു വഹിക്കുന്നതിനുള്ള അവകാശം സിദ്ധിക്കുന്നില്ലെന്നു് ഇ

പ്പോൾ മാത്രമേ എനിക്കു മനസ്സിലായുള്ളൂ. നീ ഒരുപക്ഷേ എന്നെ സ്നേഹിക്കുന്നുണ്ടായിരിക്കാം എന്നു സംശയംകൊണ്ടുമാത്രം ഞാൻ ഇത്രയുംനാൾ സുഖം അനുഭവിച്ചു. എന്നാൽ ഇനി അതു നടക്കയില്ല. ഞാൻ ഇപ്പോൾ നേരിട്ടു നിന്നോടു അപേക്ഷിക്കുന്നതു നിന്റെ നിഷ്കളങ്കപ്രേമമാണു്. നീയാണു് എനിക്കു് വേണ്ടവൾ. നിന്റെ അനർഘമായ പ്രേമത്തിനുവേണ്ടി ഞാൻ യാചിക്കുന്നു. നീയല്ലാതെ ഈ ലോകത്തിൽ എനിക്കു പിടിക്കുന്നതായി മറെറാന്നുമില്ല...” അയാളുടെ നേത്രങ്ങളെ സന്ധിച്ചു സംസാരിപ്പാൻ ആശയ്ക്കു ധൈര്യമുണ്ടായില്ല. അവൾ അധോമുഖിയായി ശൂന്യദൃഷ്ട്യാ നിലത്തുനോക്കിക്കൊണ്ടിരുന്നു. ഒരുവശത്തു ശരച്ചന്ദ്രനിൽ തനിക്കുണ്ടായിട്ടുള്ള സഹോദരസ്നേഹം—മറെറാരുവശത്തു അയാൾക്കു തന്റെപേരിൽ തഴച്ചുവളർന്നിരിക്കുന്ന അളവററ പ്രേമം—ഇവരണ്ടിനേയും പററി അവൾ ഗാഢമായി ചിന്തിച്ചു; അഹാ! ആ പവിത്രമായ പ്രേമത്തിനു് അണുമാത്രമായ പ്രതിഫലംപോലും ലഭിക്കയില്ലല്ലോ എന്നു വിചാരിച്ചുമാത്രയിൽ ആശയുടെ ഹൃദയം തുടുതുടെത്തുടിച്ചു. എന്നാൽ അയാളുടെപേരിൽ അനുതാപമല്ലാതെ പ്രേമഗ്ഗിയുടെ ഒരു പൊടിപോലും അവളുടെ ഹൃദയത്തിൽ സ്ഫുരിച്ചില്ല.

തന്റെ പ്രേമപ്രാർത്ഥനകൾ ആശയുടെ ഹൃദയത്തിൽ അനുകൂലമായ യാതൊരുഭാവവും അംകുരിപ്പിച്ചില്ലെന്നു അയാൾ ഗ്രഹിച്ചോ എന്തോ! എന്നാൽശരച്ചന്ദ്രനു തന്റെപേരിൽ അളവററ അനുരാഗം ഉണ്ടെന്നുള്ള സംഗതി അവൾ നേരത്തെ അറിഞ്ഞിരുന്നതാണു്. പക്ഷേ എന്തുകൊണ്ടോ, ആർക്കറിയാം?—ആ സംഗതി താൻ അറിഞ്ഞിരിക്കുന്നു എന്നുള്ള വസ്തുതയെ ഒരുവിധത്തിലും അവൾ വെളിയിൽകാണിച്ചിട്ടില്ല. ഒരുപക്ഷേ, തന്റെ മൗനത്തെ പ്രതിഷേധചിഹ്നമായിക്കരുതി, ശരച്ചന്ദ്രൻ തന്നിലുള്ള പ്രേമത്തെ മറന്നുകളയുമെന്നു് അവൾവിചാരിച്ചിരിക്കാം. മൗനമെന്നതു അഭിസമ്മതത്തിന്റെ ലക്ഷണമാണെന്നുള്ള ലോകോക്തി, പാവം അറിഞ്ഞിരുന്നില്ല. അതിനാലാണു് ശരച്ചന്ദ്രൻ തന്നോടുള്ള പ്രേമത്തെപ്പററി പ്രഖ്യാപനം ചെയ്യുതുടങ്ങിയപ്പോൾ, അവളുടെ ഉള്ളുംഞെട്ടുങ്ങിപ്പോയതു്. എന്തു മറുപടിപറയേണ്ടു എന്നറിയാതെ അവൾ കുഴങ്ങി. ഭാഷയിലെ പദങ്ങളെയെല്ലാം ഒരടിക്കു മറന്നുകളഞ്ഞോ എന്തോ? നാവിന്റെ ഭാഷണശക്തി അസ്തമിച്ചുപോലെ തോന്നി. ഭൂമിയിൽ പതിപ്പിച്ചിരുന്ന നേത്രങ്ങളെ അവിടെനിന്നും പ്രതിനിവർത്തിപ്പിച്ചു ശരച്ചന്ദ്രനിലേയ്ക്കു തന്നെ തിരിച്ചുവിടാൻ അവൾക്കു മനസ്സുവന്നില്ല. ഈ വിധത്തിലുള്ള കുഴങ്ങിയ പ്രശ്നങ്ങളിൽ അകപ്പെട്ടുപോകുന്ന ഒരു സ്ത്രീ സാധാരണ എന്തു ചെയ്യുമോ അതുതന്നെ ആശയും ചെയ്തു.

അവൾ തേങ്ങിത്തേങ്ങി കരഞ്ഞു.

അന്നു അലന്ന് മൂടലുപുഷ്പത്തെ എന്നപോലെ ശരച്ചന്ദ്രൻ അവളുടെ കരത്തെ ഗ്രഹിച്ചുകൊണ്ടു പറഞ്ഞു.—

“ആശേ! ഇതെന്തു! എന്നെ ഒന്നു തിരിഞ്ഞുനോക്കു”

ആശ ശിരസ്സുയർത്തി നോക്കി. അവളുടെ നേത്രങ്ങൾ ഇരുകൈയടഞ്ഞിരുന്നു. കീഴ്ചുണ്ടിനെ പല്ലുകളാൽ കടിച്ചിരുന്നു.

അവൾ കരത്തെ അല്പം പിൻവലിച്ചു ശരച്ചന്ദ്രൻ പറഞ്ഞു:—

“പറയൂ! എന്നോടു നിനക്കു പ്രേമം ഇല്ലേ?”

പെരുകിവന്ന കണ്ണീരുകളെ തുടയ്ക്കാനായി ആശ കണ്ണു തുറന്നു.

ശരച്ചന്ദ്രൻ വീണ്ടും പറഞ്ഞു:-"ആശേ പറയൂ:—നിന്റെ മറുപടി ആശ്രയിച്ചാണ് എന്റെ ഭാവി ഇരിക്കുന്നതു്.—എന്റെ വാഴ്ചയും താഴ്ചയും നിന്റെ മറുപടിയിൽ തന്നെ ഇരിക്കുന്നു."

"ശരത്"

"സാധ്യമല്ല." എന്ന അർത്ഥത്തിൽ ആശ തല ആട്ടി. അനന്തരം അവൾ തന്റെ കരത്തെ അയാളുടെ പിടിയിൽ നിന്നു വിടത്തി.

ശരച്ചന്ദ്രൻ ആശയുടെ ഗൃഹംവിട്ടു വെളിയിൽ വന്നപ്പോൾ അയാൾക്കു ലോകമേ ശൂന്യമായിതോന്നി 'ചന്ദ്ര'ൻ പശ്ചിമദിക്കിലെ അടിവാരത്തിൽ ചെന്നുചേർന്നിരുന്നു. എങ്ങും ഇരുൾ വ്യാപിച്ചുകഴിഞ്ഞു. ആകാശത്തുനിന്നും മഞ്ഞു പെയ്തുകൊണ്ടിരുന്നു! വസന്തത്തു കഴിഞ്ഞു ഗ്രീഷ്മം ആരംഭിക്കുന്ന കാലമായിരുന്നു അതു. ആഹാ! ശരച്ചന്ദ്രന്റെ അനുഭൂതികളെ എഴുതിയറിപ്പാൻ പ്രയാസം:—ഇരുപതു കാലമായി വിശ്വാസപൂർവ്വം അയാൾ കെട്ടിപ്പൊക്കിയിരുന്ന അരമന ഇടിഞ്ഞുതവിടുപൊടിയായി. ഇനി ലോകത്തിൽ അയാൾക്കു എന്തു ജോലി.....

"എല്ലാം തീർന്നു—പ്രേമത്തിന്റെ സുഖസ്വപ്നത്തിൽ നിന്നുണർന്നു. ഇന്നു് എന്റെ ബലാൽക്കാരപ്രവണതകളെ തടഞ്ഞുനിർത്തിയിരുന്ന പ്രേമപാശം അറുപോയി. ഇനി ഞാൻ ഒരു സ്വതന്ത്രമനുഷ്യൻ—എനിക്കു എന്റെ ഇച്ഛാനുസരണം പ്രവർത്തിക്കാം. ഒരു തടസ്സവുമില്ല." എന്നു അയാൾ വിചാരിച്ചു.

എതിരെ ഒരു ഒഴിഞ്ഞ ടാംവണ്ടി ഓടിപ്പോയി. അതാ അതിനുള്ള ഷെഡ്ഡ്. വണ്ടി ഷെഡ്ഡിൽ പ്രവേശിക്കുംമുമ്പേ അതിൽ ബന്ധിച്ചിരുന്ന കമ്പി വൈദ്യുതബന്ധത്തെ വിട്ടു കീഴെ പതിച്ചു. 'വണ്ടി കടകട' ധ്വനിയോടുകൂടി ഒരിടത്തുചെന്നു നിലകൊണ്ടു.

ശരച്ചന്ദ്രൻ അതു കണ്ടിട്ടു് ഒരു നിർജ്ജീവച്ചിരി ചിരിച്ചു.

വിദ്യാർത്ഥികൾക്കു ആവശ്യമുള്ള

എല്ലാവിധ സ്കൂൾടെക്സ്റ്റ്ബുക്കുകളും, നോട്ടുബുക്കുകളും, പൌണ്ടൻപെൻ, പെൻസിൽ, മഷി, റബ്ബർ, സ്ലേയിൽ, ഇൻസ്ട്രുമെൻറുബാക്സ് മുതലായ എല്ലാവിധ ഉപകരണങ്ങളും ന്യായമായ വിലക്കു ഇവിടെ കിട്ടുന്നതാണു്.

റെഡ്യാർപ്രസ് & ബുക്ക്ഡിപ്പോ—തിരുവനന്തപുരം.

ഫോൺ നമ്പർ 554.

ഭടന്റെ കത്ത്.

ഉമയനല്ലൂർ, എസ്. ശിവശങ്കരപ്പിള്ള.

(മലയായിൽവച്ചു രാ. എൻ. എ. യിൽ ചേർന്ന ഒരു ഇൻഡ്യാക്കാരൻ തന്റെ ഭാര്യക്കെഴുതുന്ന ഒരുകത്ത്.)

നിൻപ്രിയൻമലയായിൽ ജീവനംതേടിപ്പോ-
രെൻവിശേഷങ്ങളൊന്നുമറിയുന്നില്ലല്ലോ നീ!
ഞാനല്ലകറകാരൻ; ഭാരമാംയുദ്ധം നാട്ടിൽ;
രാമനേ, കത്തയയ്പ്പാനാൾക്കുമൊക്കാതായ് തീർന്നു.
രണ്ടാനാൾ കൊടുത്തായ പട്ടിണി കിടന്നങ്ങു-
മിണ്ടുവാൻപോലും ശക്തിയില്ലാതെൻ സമീപത്തിൽ
യാത്രയാക്കീടാൻനല്ലസാന്ത്വനവചനങ്ങ-
ളോതിനിന്നനിൻ ചിത്രമോർത്തിട്ടന്നെന്തെന്നും ഞാൻ
നാട്ടിലെ 'ലക്ഷപ്രഭു' താതന്റെ തടസ്സങ്ങ-
ളൊന്നുമേ കൂട്ടാക്കാതീസാധുചാംമരിദ്രനിൽ
അർപ്പിച്ചുപ്രേമംമാത്രം ശാശ്വതമാക്കീടാനായ്
സർവ്വംത്യജിച്ചനിൻരൂപം ഞാൻമറന്നെന്നോ!

അംബരംചുംബിക്കുന്ന മേടയിൽ പനിനീർപ്പൂ-
രച്ചുമ്പകം വിരിച്ചുള്ള പൂമെത്തയേക്കാളിഷ്ടം
നിസ്വാർത്ഥപ്രണയത്തിൻകേന്ദ്രമാം കുടിലിലെ-
മൺതറയെന്നോതിയ നിന്നെഞാൻ മറന്നെന്നോ!
പട്ടിണിമാറാൻ നാടുവിട്ട നിൻതാതന്റെ
ചരിത്രം കേട്ടുചൊന്ന കേട്ടുകൊണ്ടീടെൻപ്രിയേ.
രാമരാമായണം ബാംബുപൊട്ടുന്ന, തീയെങ്കര-
മായ്വെടിയന്തരീക്ഷംഭേദിച്ച പാഞ്ഞീടുന്നു.
എണ്ണമില്ലാതാളുകൾ മരിച്ചുമറിയുന്നു;
പുകയും,വെടിയുമല്ലാതൊന്നുമില്ലാതായി;
ഈകൊടുംവിപത്തിന്റെ നടുവിൽ മരിക്കാതെ
കഷ്ടിച്ചുകഴിച്ചുഞാനഞ്ചാമദിനരാത്രം.
പൂഷണംനടത്തുന്ന ബ്രിട്ടനെത്തുരത്തിയാ-
സ്ഥാനത്തുജപ്പാൻകാരൻ വന്നൊരുപ്രഭാതത്തിൽ.
ഈശരാ മയങ്കരൻ! ഏവരെക്കണ്ടെന്നാലു-
മൊന്നുംപറഞ്ഞീടാതെ വെട്ടീടുംതലയവൻ!
ആഹാരംകഴിക്കാതെ വെള്ളവും കിട്ടീടാതെ
സ്ത്രീകളുംപൈതങ്ങളുമെത്രപേർ മൃതിപ്പെട്ടു!
വന്നെത്തി രക്ഷിച്ചീടാൻ പുണ്യഭാരതമ്മേവിൻ
പുത്രനാമധീരൻ ശ്രീ. സുഭാഷ്ചാംബൂസിങ്കപ്പൂരിൽ.
കീഴ്പ്പെട്ടജപ്പാൻ, മാതൃഭൂമിതൻസ്വാതന്ത്ര്യത്തെ
വാങ്ങുവാൻ സമരത്തിനിന്ത്യാക്കാർ തയാറായി.
"ആർഷഭാരതത്തിലെ ധീരരാംയുവാക്കളെ!
സ്വാതന്ത്ര്യംതരാം; നിങ്ങൾരക്തം തന്നീടുമെങ്കിൽ,
ഇപ്രകാരംസുഭാഷ്ചാബു, നേതാജിയുദ്ഘോഷിച്ച,
ഏവരുംരക്തംചിന്താൻ സന്നദ്ധരേന്മാരായ്.
ആയിരക്കണക്കിനങ്ങാളകളിന്ത്യൻദേശ-
സേനയിൽ ചേർന്ന യുദ്ധരംഗത്തേക്കിറങ്ങി ഹാ!
ഹിന്ദുവും മുസൽമാനും ക്രിസ്ത്യാനും നേതാജിതൻ
ശക്തമാം നേതൃത്വത്തിൻ കീഴിലായ് നിരന്നു ഹാ!

ഭാരതസ്ത്രീത്തിൽനിന്നും ഭാരതംരക്ഷിച്ചീടാൻ
ധീരനായ് പടച്ചട്ട ഞാനുമൊന്നണിഞ്ഞയേ!
നേതാവിൽ വിശ്വാസത്തെയർപ്പിച്ച ഞങ്ങളെല്ലാ
ദേശത്തുംസുധീരമായ് യുദ്ധരംഗം ചെയ്തീടുന്നു,
ജപ്പാന്റെപ്രതിജ്ഞപോലൊന്നുമേ സഹായങ്ങ-
ളുത്തിക്കാനവർക്കിന്നു സാധ്യമല്ലാതായ്വന്നു.
ആഹാരമില്ലെന്നാലും, തോക്കുകൾകുറഞ്ഞാലും,
ധീരമാംദേശസ്നേഹമാണുഞങ്ങൾക്കെന്നും.
ആയിരം ബ്രിട്ടീഷ്കാരെത്തോല്പിച്ചുതുരത്തുവാൻ
ഏഴെട്ടുപേർ ഞങ്ങൾക്കു സാധ്യമായ്ത്തീർന്നീടുന്നു.

രാമാലേ, ക്ഷമിക്ക ഞാനിക്കത്തു പുരുഷനു
പോകണമിപ്പോൾത്തന്നെപോർക്കളത്തിങ്കൽ വേഗം.
നീണ്ടവേർപാടിൻശേഷംകാന്തനെക്കാണാൻകൊതി
പൂണ്ടകണ്ണുകളോടേ മേവുമെൻ പ്രാണപ്രിയേ,
ബ്രിട്ടന്റെസാമ്രാജ്യത്വച്ചങ്ങലകളിടിച്ചുതിൻ
മുകളിൽ സ്വാതന്ത്ര്യപ്പതാകപാറിക്കാനായ്,
പാരതന്ത്ര്യത്തിൽനിന്നും ഭാരതംരക്ഷിച്ചുള്ള
സുധീസോദരരുടെ പട്ടിണിനീക്കീടാനായ്,
നിർഭയംരക്തംചിന്തി, നിണത്തിൽമുങ്ങിപ്പൊങ്ങി
'ദില്ലിയിൽ'പ്പാറ്റിക്കും ഞങ്ങൾതൻ കൊടിക്കൂറ.
രാമാലേ, വരുന്നുണ്ടതിന്നായി ഞങ്ങൾനിത്യ-
മീശ്വരനെ പ്രാർത്ഥിക്കു ഞങ്ങൾതൻ രക്ഷയ്ക്കായി.

ചരിത്രപരമായ വീക്ഷണം.

വിദ്വാൻ, താ. വി. പരമേശ്വരയ്യർ, ബി. ഒ. എൽ; ബി. റ്റി.

[ഇതിലെ ചില ഭാഗങ്ങൾ All India Radio മുഖേന പ്രകടീകരിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്]

രണ്ടായിരത്തിലധികം കൊല്ലങ്ങളിലെ സംസ്കാരപാരമ്പര്യവും ചരിത്രപശ്ചാത്തലവുമുള്ള വിപുലമായ തമിഴ് സാഹിത്യത്തെപ്പറ്റി യഥാർത്ഥമായി പ്രതിപാദിക്കുവാൻ ഈ ചുരുങ്ങിയ സമയംകൊണ്ട് സാധ്യമാകുന്നതല്ല. എങ്കിലും ആ ഭാഷാസാഹിത്യത്തിലെ കലവറയിൽ നീണ്ട കാലവുമായി സംഭരിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന രത്നങ്ങളുടെ ഒരു ക്ഷണ കാവലോകനം ചെയ്യുവാൻ നമുക്കു യത്നിക്കാം.

ചരിത്രാതീതകാലം മുതൽക്കു തുടങ്ങി ഇന്നുവരെ തമിഴ് സാഹിത്യം ആറു പ്രധാന കാലഘട്ടങ്ങൾ തരണംചെയ്തിരിക്കുന്നതായിട്ടാണാം.

ഒന്ന്—"സംഘകാലം" അതായത് ആദ്യകാലം മുതൽ ക്രിസ്തുവർഷം ഒന്നാം ശതകത്തിന്റെ അവസാനംവരെ.

രണ്ട്—ബൌദ്ധ ജൈനപ്രഭാവകാലം ഒന്നാം ശതകം മുതൽ ആറാം ശതകംവരെ.

മൂന്ന്—ശൈവ വൈഷ്ണവ പ്രഭാവകാലം. ആറാം ശതകം മുതൽ പന്ത്രാം ശതകംവരെ.

നാല്—സാഹിത്യ പുനരുദ്ധാരണകാലം. പന്ത്രണ്ടാം ശതകം മുതൽ പതിനാലാം ശതകംവരെ.

അഞ്ച്-മാധ്യപ്രഭാവകാലം. 14-ാം ശതകം മുതൽ 17-ാം ശതകംവരെ.

ആറ്—പാശ്ചാത്യ പ്രഭാവകാലം 17 മുതൽ 19 വരെ.

ഈ കാലഘട്ടങ്ങൾക്കു പുറമെ 20-ാംശതകത്തിലെ ഈ ആദ്യഘട്ടത്തെ ദേശീയ പുനരുദ്ധാരണകാലം എന്നു വിളിച്ചു ഇക്കാലത്തുണ്ടായ സർവ്വതോമുഖമായ സാഹിത്യാഭിവൃദ്ധിയെ പ്രത്യേകിച്ചു് ഒടുവിൽ പ്രതിപാദിക്കാം.

സംഘകാലം. ഈ കാലത്തിലെ പ്രധാന കൃതികൾ "തൊല് കാപ്പിയം, പത്തുപ്പാട്ട്, എട്ടുത്തൊകൈ, തിരുക്കുറൾ എന്നിവയാണ്. * തമിഴ് സാഹിത്യചരിത്രത്തിലെ സുവർണ്ണകാലമെന്നും ഈ ഘട്ടത്തെ വിളിക്കാറുണ്ട്.

തൊല്ക്കാപ്പിയം. പേരിനു യോഗ്യവിധത്തിൽ ഇന്നു കരഗതങ്ങളായിരിക്കുന്ന തമിഴ് ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ ഏറ്റവും പഴക്കംചെന്ന കൃതി ഇതാണ്. വ്യാകരണമാണു പ്രധാന പ്രതിപാദ്യമെങ്കിലും അലങ്കാരങ്ങളെയും വൃത്തങ്ങളെയും കുറിച്ചും ഇതിൽ പ്രതിപാദിക്കുന്നുണ്ട്. ഈ ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ ആവിർഭാവത്തിനു് എത്രയോ മുമ്പുതന്നെ തമിഴ് സാഹിത്യകൃതികൾ പ്രചാരത്തിൽ വന്നിരിക്കണമെന്നു് ഊഹിക്കുവാൻ വേണ്ട തെളിവുകളുണ്ടെങ്കിലും നിർഭാഗ്യവശാൽ അവയിലൊന്നും

* മുത്തൊള്ളായിരവും സംഘകാലത്തുണ്ടായ കൃതികളാണെന്നു മനോരമക്കാർ പ്രസ്താവിക്കുന്നു (ക. പ.)

നമുക്കു കിട്ടീട്ടില്ലെന്നേയുള്ളൂ. തമിഴ് ഭാഷയിലെ ആദിമാചാര്യനെന്നു സുപ്രസിദ്ധനായ അഗസ്ത്യ മുനിയുടെ പന്ത്രണ്ടു ശിഷ്യന്മാരിൽ അഗ്രിമനാണ് ഇതിന്റെ കർത്താവ്.

* പത്തുപാട്ട്. നക്കീരർ തുടങ്ങിയ എട്ടുകവികളുടെ പ്രകൃതി വർണ്ണനാപരങ്ങളായ പത്തു കൃതികളാണ് പത്തുപ്പാട്ട് എന്ന പേരിൽ അറിയപ്പെടുന്നത്.

†† എട്ടത്തൊകൈ. പലവക കവിതകളുടെ എട്ടുസമാഹാരങ്ങളാണ് എട്ടത്തൊകൈ എന്ന പേരിൽ അറിയപ്പെടുന്നത്. ഇവയിൽ ശൃംഗാരരസപ്രധാനമായ ഐങ്കുറുനൂറു എന്ന കൃതിയും, വീരരസപ്രധാനമായ പതിറ്റുപ്പത്തു § എന്ന കൃതിയും വിശേഷപ്രസ്താവനയെ അർഹിക്കുന്നു.

തിരുക്കുറൾ. ദ്രാവിഡന്മാരുടെ വേദമെന്നു സുപ്രസിദ്ധമായ തിരുക്കുറൾ പല സഹൃദയന്മാർക്കും അജ്ഞാതമല്ല. നീതിബോധാത്മകങ്ങളും "പതിനെൺകീഴ്ക്കണക്ക്" എന്നു സുപ്രസിദ്ധങ്ങളുമായ പതിനെട്ടു കൃതികളിൽ ഒന്നാണ് ഇതു്.

ഒരീരടി മാത്രമുള്ള മുക്തകത്തെയാണ് കുറൾ എന്നു വിളിക്കുന്നതു്. അങ്ങിനെ പത്തു കുറളകം ചേർന്നതു് ഒരു അധികാരം അല്ലെങ്കിൽ അദ്ധ്യായം. അങ്ങിനെ 133 അധികാരങ്ങൾ അടങ്ങിയതാണ് തിരുക്കുറൾ. എന്നഗ്രന്ഥം ധർമ്മം, അർത്ഥം കാമം എന്ന മൂന്നു പുരുഷാർത്ഥങ്ങളെ ക്രമത്തിൽ 38-ം, 70-ം, 25-ം അധികാരങ്ങളെക്കൊണ്ടു് പ്രതിപാദിക്കുന്നു. ഇതിന്റെ കർത്താവായ തിരുവള്ളുവർ ഹിന്ദുവാണെന്നും ജൈനമതക്കാരനെന്നും പണ്ഡിതന്മാരുടെയിടയിൽ രണ്ടഭിപ്രായം ഉണ്ടു്. കർത്താവു് ഏതു മതക്കാരനായിരുന്നാലും ഈ കൃതിയിൽ സാർവ്വലൌകികങ്ങളായ നീതിതത്ത്വങ്ങളെമാത്രമാണ് പ്രതിപാദിക്കുന്നതു്. പരിമേൽ അഴകർ എന്ന മഹാൻ പില്ക്കാലത്തു് എഴുതിയ വ്യാഖ്യാനത്തിന്റെ സഹായം കൂടാതെ ഇതിന്റെ അർത്ഥഗാംഭീര്യവും ആശയപുഷ്കലതയും മനസ്സിലാക്കുവാൻ സാധിക്കുന്നതല്ല. ഈ സംഘകാലത്തു് ചില സുപ്രസിദ്ധ കവയിത്രികളും ഉണ്ടായിരുന്നു. അവരിൽ ഔവ്വ എന്നപേരായ തിരുവള്ളുവരുടെ സഹോദരി

---

* (1) തിരുമുരുകാറ്റുപടൈ. (2) പൊരുനരാറ്റുപടൈ. (3) ചിറുപാണാറ്റുപടൈ. (4) പെരുംപാണാറ്റുപടൈ. (5) മുല്ലൈപ്പാട്ടു. (6) മധുരൈക്കാഞ്ചി. (7) നെടുനൽവാടൈ. (8) കുറിഞ്ചിപ്പാട്ടു്. (9) പട്ടിനപ്പാലൈ. (10) മലൈപടുകടാം. ഇവയാണ് പത്തുപാട്ടുകൾ. ഇവയെല്ലാം കേവലം പ്രകൃതിവർണ്ണനകളെന്നു പറയാവുന്നതല്ല. (ക. പ.)

†† 'എട്ടത്തൊകൈ' എന്ന ഇനത്തിൽപ്പെട്ട മറ്റു കൃതികൾ നറ്റിണൈ, കുറുന്തൊകൈ, പരിപാടൽ, കലിത്തൊകൈ, അകനാനൂറ് പുറനാനൂറ് ഇവയാകുന്നു. (ക. പ.)

§ പതിറ്റുപ്പത്തിൽ വാനവരമ്പൻ (12 വർഷം) ഇമയവരമ്പൻ നെടുഞ്ചേരലാതൻ (58 വർഷം) പല്യാനൈ ചെൽകെഴും കുട്ടുവൻ (25 വർഷം) കണങ്കായ്ക്കണ്ണി നാർ നാർമുടിച്ചേരൽ (25വർഷം) കടൽപിറകോട്ടിയ ചെങ്കുട്ടുവൻ (55 വർഷം) ആനൈകെടുപാട്ടു ചേരലാതൻ (38 വർഷം) ചെൽവക്കടുങ്കോവാഴിയാതൻ (25 വർഷം) പെരുഞ്ചേരലിരുമ്പൊറൈ (17 വർഷം) കുട്ടുവഞ്ചേരലിരുമ്പൊറൈ (16 വർഷം) പാത്തുപ്പാട്ടു നമുക്കു ലഭിച്ചിട്ടില്ല. ഈ ചേരരാജാക്കന്മാരുടെ പരാക്രമങ്ങൾ വിവരിച്ചിരിക്കുന്നു. ഈ പത്തു കേരളോപമാക്കന്മാരിൽ ആദ്യനായ ഇരുമ്പൊറൈ ബി. സി 101-മാണ്ടു മരിച്ചു. അതിനാൽ പതിറ്റുപ്പത്തിലെ ഗാനങ്ങളെല്ലാം ക്രിസ്തുവും നൂറ്റാണ്ടുകത്തിനുമുമ്പു രചിക്കപ്പെട്ടതാണെന്നു വിചാരിക്കാമോ എന്നു സംശയമാണ്. (ക. പ.)

പ്രഥമഗണനീയയാണു്. അവരുടെ തൊത്തിരുടി, കൊൻറൈവേന്തൻ, മൂതുരൈ മുതലായ ലഘുകവനങ്ങളും തൊണ്ടൈമണ്ഡലവൃത്തം എല്ലാ തമിഴ്കും കണ്ടുസ്ഥങ്ങളാണു്.

2. ബൌദ്ധജൈനപ്രഭാവകാലം. പല്ലവരാജാക്കന്മാരുടെ കാലത്തു ബുദ്ധമതാനുയായികൾക്കും ജൈനമതാനുയായികൾക്കും ദക്ഷിണേന്ത്യയിൽ നല്ല സ്ഥാനമായിരുന്നു. മണിമേഖല, ചിലപ്പതികാരം, ജീവകചിന്താമണി, കുണ്ഡലകേശി, വളൈയാപതി എന്ന പഞ്ചമഹാകാവ്യങ്ങളും ഇക്കാലത്താണുണ്ടായതു്. ഇതിൽ മണിമേഖലയും ചിലപ്പതികാരവും മലയാളികൾക്കു പരിചിതങ്ങളാണല്ലൊ. ഇക്കാലത്തു് അനേകം ഖണ്ഡകൃതികളും ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടു്.

3. ശൈവവൈഷ്ണവകാലം. ബുദ്ധമതത്തിനും ജൈനമതത്തിനും ആദ്യകാലത്തുണ്ടായിരുന്ന പ്രചാരം ക്രമത്തിൽ കുറയുകയും ശങ്കരാചാര്യർ മുതലായ യതിവര്യന്മാരുടെ അശ്രാന്തപരിശ്രമംകാരണം അവ ഇന്ത്യയിൽ നാമാവശേഷങ്ങളായ്ത്തീരുകയും ചെയ്ത സംഗതി സുവിദിതമാണല്ലൊ. അക്കാലത്താണു കേതിമാറ്റ്പ്രവർത്തകന്മാരായ ശൈവവൈഷ്ണവാചാര്യന്മാരുടെ കൃതികളും നിർമ്മിക്കപ്പെട്ടതു്. മാണിക്കവാചകർ, അപ്പർ, തിരുജ്ഞാനസംബന്ധർ, സുന്ദരർ ഇവരാണു ശൈവാചാര്യന്മാരിൽ പ്രമുഖന്മാർ. അവർ നാടെങ്ങും യാത്രചെയ്ത തങ്ങളുടെ സ്തുതിഗീതങ്ങളാൽ ജനങ്ങളിൽ കേതിരസം വർദ്ധിപ്പിച്ചുവന്നു. അവരുടെ കൃതികളിലെ സാഹിത്യഗുണവും അനിതരസാധാരണമാണു്.

ആഴ്വാർ എന്ന അപരനാമത്താൽ അറിയപ്പെട്ടിരുന്ന പന്ത്രണ്ടു വൈഷ്ണവാചാര്യന്മാരുടെ കൃതികളുടെ സമാഹാരമാണു് നാലായിര പ്രബന്ധം. ഇവരിൽ പ്രമുഖന്മാർ നമ്മാഴ്വാർ, തിരുമങ്കൈ ആഴ്വാർ എന്ന രണ്ടുപേരാണു്. മറ്റൊരു ആഴ്വാർ ആയ കുലശേഖരവർമ്മ കേരളീയനും മുകുന്ദമാലയുടെ കർത്താവും ആണു്. അദ്ദേഹംതന്നെ മുകുന്ദമാല തമിഴിൽ തർജ്ജിമചെയ്ത നാലായിര പ്രബന്ധത്തിൽ ചേർത്തിരിക്കുന്നു.

4. സാഹിത്യ പുനരുദ്ധാരണ കാലം. ഈ കാലത്താണു് സുപ്രസിദ്ധ കവിയായ കമ്പർ ജീവിച്ചിരുന്നതു്. അദ്ദേഹത്തെയും അത്രതന്നെ പ്രശസ്തിയില്ലാത്ത ഒട്ടക്കൂത്തൻ, പുകളേന്തി എന്നിവരെയും ചേർത്തു തമിഴർ ബൃഹൽ കവിത്രയം എന്നു് വിളിക്കുന്നു.

നന്നൂൽ, വീരശോഴിയം മുതലായ ശാസ്ത്രഗ്രന്ഥങ്ങളും ഇക്കാലത്താണുണ്ടായതു്. ശൈവസിദ്ധാന്തം ഒരു പ്രത്യേക മതപ്രസ്ഥാനമായിത്തീർന്നതും ഇക്കാലത്തുതന്നെയാണു്.

5. മഠാധിപ പ്രഭാവകാലം. രാഷ്ട്രീയങ്ങളായ പല കലഹങ്ങളും യുദ്ധങ്ങളും നടക്കുകകാരണം ഈ കാലഘട്ടത്തിൽ ഉണ്ടായിരിക്കാവുന്ന പല കൃതികളും നമുക്കിന്നു നഷ്ടങ്ങളായ്ക്കഴിഞ്ഞു. വിദ്യാപ്രചാരത്തിനും ധാർമ്മികകാര്യങ്ങൾക്കുംവേണ്ടി സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ട ഈ മഠങ്ങളിൽ അനവധി മഹാഗ്രന്ഥങ്ങൾ സൂക്ഷിക്കപ്പെട്ടിരുന്നു. ദ്രുതകവിയായ കാളമേഘൻ, നൈഷധകർത്താവായ അതിവീരരാമപാണ്ഡ്യൻ, കൊക്കോകം എന്ന കാമശാസ്ത്രഗ്രന്ഥത്തിന്റെ കർത്താവായ വത്സ്യായനപാണ്ഡ്യൻ, ഭാരതകർത്താവായ വില്ലിപുത്തൂരാർ മുതലായവരാണു് ഇക്കാലത്തെ പ്രധാന സാഹിത്യകാരന്മാർ. തിരുവാട്ടുത

റൈ, ധമ്മാപുരം, തിരുവണ്ണാമലൈ, സുയ്യനാർകോവിൽ, തിരുമംഗലം എന്ന അഞ്ചു മഠങ്ങളാണു ഭാഷാപോഷണത്തിനും ധമ്മ പ്രചാരത്തിനും വിദ്യാവിതരണത്തിനും അശ്രാന്തം പരിശ്രമിച്ചിരിക്കുന്ന മഠങ്ങളിൽ വിശേഷാൽ പ്രസ്താവനയെ അർഹിക്കുന്നവ. ഓരോ മഠവും അനവധി കവികളെയും തത്വചിന്തകന്മാരെയും നിർമ്മിച്ചിട്ടുണ്ട്. തായുമാനവസ്വാമികൾ ഇക്കാലത്തു ജീവിച്ചിരുന്ന ഒരു തത്വചിന്തകനും കവിയും ആണു. *

മുഹമ്മദീയകവികൾ. ക്രിസ്താബ്ദം 14-ാം ശതകത്തിന്റെ ആരംഭഘട്ടത്തിലാണല്ലൊ മാലിക്കുഫർ ദക്ഷിണേന്ത്യ ആക്രമിച്ചതു. അക്കാലത്തിനുശേഷം ഒരു മൂന്നു നാലു ശതാബ്ദങ്ങൾക്കകം മുഹമ്മദീയർ വിദേശീയന്മാർ എന്ന നില വിട്ടു നാട്ടിലെ മക്കൾ എന്ന നിലയിൽ സ്ഥിരതാമസം തുടങ്ങിക്കഴിഞ്ഞു. അങ്ങിനെ സ്ഥിരതാമസം തുടങ്ങിയവരും മതം മാറിയ മറ്റു ജനങ്ങളും ക്രൂടിയതാണു ഇന്നത്തെ ദാക്ഷിണാത്യ മുസൽമാന്മാരുടെ സമുദായം. അവരിൽ പലരും തമിഴ സാഹത്യത്തിലും നല്ലപോലെ പരിശ്രമിച്ചു വന്നിട്ടുണ്ട്. അവരിൽ പ്രധാനികൾ മദീനാ അന്താദി എന്ന കാവ്യം നിർമ്മിച്ച ചക്കരൈപ്പുലവർ, മുഹൈദീൻ പുരാണം രചിച്ച മഹമ്മദു ഇബ്രാഹിം, പൊൺബുത്തിമാലൈ എന്ന കൃതിയുടെ കർത്താവായ മഹമ്മദു ഹുസേയിൻ, മഹമ്മദു നബിയുടെ ജീവിതചരിത്രം കാവ്യമായി രചിച്ച ഉമ്മർ പുലവർ എന്നിവരാണു.

6. പാശ്ചാത്യ പ്രഭാവകാലം. പതിനെട്ടാം ശതകത്തിന്റെ ആരംഭഘട്ടത്തിൽ ദക്ഷിണേന്ത്യയിൽ വന്നുചേർന്ന അനവധി പാതിരിമാർ തമിഴ നല്ലവണ്ണം പഠിക്കയും ചരിത്രപരമായ ഗവേഷണത്തിൽ വളരെയെല്ലാം പരിശ്രമിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. അവരിൽ പ്രധാനികൾ "Comparative Grammar of Dravidian Languages" എന്ന മഹനീയ ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ കർത്താവായ ഡാക്ടർ കാൽഡ്വൽ, ഒരു തമിഴ് ബൈബിൾ എഴുതിയ സീഗൻബാൽഗ്, തേംപാവണി എന്ന പേരിൽ 30 സർഗ്ഗങ്ങളിൽ ബൈബിളിലെ വിവിധകഥകൾ കാവ്യമായിരചിച്ച ബെസ്ച്ചി, പല നല്ല കഥകളും തെറ്റുതീർത്തു പ്രസാധനം ചെയ്യുകയും ചില കൃതികളെല്ലാം ഇംഗ്ലീഷിൽ തർജ്ജിമചെയ്യുകയും ചെയ്ത പോപ്പ് മുതലായവരാണു.

ഏകദേശം രണ്ടു രണ്ടര നൂറ്റാണ്ടുകളായി പാശ്ചാത്യന്മാർ രാഷ്ട്രീയ രംഗത്തിലും മറ്റും ഉള്ള വിജയംകൊണ്ടു ദക്ഷിണേന്ത്യയിൽ സപ്രഭാവം ചെലുത്തുകയുണ്ടായെങ്കിലും ഭാഷാസാഹിത്യരംഗത്തിൽ അവരുടേ പ്രഭാവം പ്രകടമായ്ത്തുടങ്ങിയതു പതൊമ്പതാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ അവസാനഘട്ടം മുതല്ക്കു മാത്രമാണു. ഇംഗ്ലീഷുപഠിച്ച തമിഴർ പല ആംഗ്ലേയ കൃതികളെയും അനുകരിച്ച ഗദ്യപദ്യഗ്രന്ഥ

* ജ്യോതിഷം, വൈദ്യം മുതലായ ശാസ്ത്രങ്ങളെ അധികരിച്ചു നിരവധി പ്രാമാണികഗ്രന്ഥങ്ങൾ തമിഴിലുണ്ട്. നന്തി, പുലസ്ത്യർ, മത്സ്യർ, അഗസ്ത്യർ, തേരയർ, മൂലർ, ഭോഗർ, രാമദേവർ ഇവരിൽ ചിലരെങ്കിലും തമിഴരാണെന്നു നിസ്സംശയം പറയാം. രാമദേവർ എന്ന തമിഴ വൈദ്യൻ 'മക്കാവിൻ തേശംതനിൽ പുകളുരിയ പതിനാറു പടിയിലേറി കോനാന നപിമാർകൾ മുത്തി' ചൊന്നതു കേട്ടു ഇസ്ലാം മതം സ്വീകരിച്ചു 'യാക്കോബ്" എന്ന പേരിൽ വൈദ്യചിന്താമണി എഴുതുവാൻ അതിന്റെ സംഗ്രഹമായ അറനൂറ് അതിന്റെയും സംഗ്രഹമായ 'അമ്പത്തഞ്ചു', രചയപാകം പതിനാറു, പഞ്ചമിത്രം മുന്നൂറു എന്നിങ്ങനെ നിരവധി വൈദ്യഗ്രന്ഥങ്ങൾ ചമച്ചിട്ടുണ്ട്.

ങ്ങളും തമിഴിൽ എഴുതിത്തുടങ്ങി. മറ്റു ഭാരതീയ ഭാഷകളിൽ എന്നപോലെ നോവൽ ചെറുകഥകളും മുതലായവ ഇദംപ്രഥമമായി തമിഴിൽ വന്നതു് ഇക്കാലത്താണു്.

പഴയരീതിയിലുള്ള പണ്ഡിതശിഖാമണികളും കുറഞ്ഞു വരികയും പക്ഷെ അതുപോലെ നിലനിൽക്കത്തക്കവണ്ണം ജനകീയഭാഷയിൽ മുറുമുറുക്കും ചുണയും ഉള്ള രീതിയിൽ എഴുതുവാൻ സാധിക്കുന്നവർ ക്രമത്തിൽ വർദ്ധിച്ചുവരികയും ചെയ്യുന്നതാണു് ഇക്കാലത്തിലെ പ്രത്യേകത. അങ്ങിനെയുള്ള പണ്ഡിതപ്രകാണ്ഡങ്ങളിൽ വിശേഷാൽ പ്രസ്താവ്യർ അറുമുഖനാവലർ, മീനാക്ഷിസുന്ദരംപിള്ള, രാമലിംഗസ്വാമികളും, മളവായ് മഹാലിംഗയ്യർ, സോമസുന്ദരനായകർ മുതലായവരാണു്.

പ്രസ്താവ്യങ്ങളായ കൃതികളിൽ മുഖ്യമായവ മീനാക്ഷിസുന്ദരം പിള്ളയുടെ പതിനാറു സ്ഥലപുരാണങ്ങളും, രാമലിംഗസ്വാമികളുടെ അരുട്പാ, എന്നകൃതിസമാഹാരം, മഹാലിംഗയ്യരുടെ ബോധവചനം, സോമസുന്ദരനായക്കരുടെ ശൈവസിദ്ധാന്തഗ്രന്ഥങ്ങളും എന്നിവയാണു്.

പഴയരീതിയിലുള്ള പാണ്ഡിത്യത്തോടുകൂടി ഇംഗ്ലീഷു ഭാഷാപരിചയവും നേടിയ ചില ഗ്രന്ഥകാരന്മാരും കഴിഞ്ഞ നൂറാണ്ടിന്റെ അന്ത്യഘട്ടത്തിലും ഈ നൂറാണ്ടിന്റെ ആരംഭകാലത്തുമായി ജീവിച്ചിരുന്നിട്ടുണ്ടു്. അവരിൽ പ്രമുഖന്മാർ മനോന്മണീയം എന്ന നാടകത്തിന്റെയും വേറെ ചില നല്ലകൃതികളുടെയും കർത്താവായ പ്രൊഫസ്സർ പി. സുന്ദരംപിള്ള, തമിഴ്ഭാഷയിലെ ആദ്യത്തെ നോവൽ എന്നു പറയാവുന്ന കമലാംബാൾ ചരിത്രം എഴുതിയ രാജാങ്കയ്യർ, തമിഴ്മൊഴിയിൻ വരലാറു എന്ന പേരിൽ തമിഴ് ഭാഷാചരിത്രവും പാവലർ വിരുന്തു എന്ന കവിതാസമാഹാരം, രൂപവതി, കലാവതി എന്നീ നാടകങ്ങളും, നാകഇയൽ എന്ന നാടക ശാസ്ത്രഗ്രന്ഥം മുതലായ കൃതികളും രചിച്ച വി. ജി. സൂര്യനാരായണശാസ്ത്രി, സുപ്രസിദ്ധഗാനരചയിതാവായ ടി. ലക്ഷ്മണപിള്ള, അനവധി അനർഘഗ്രന്ഥരത്നങ്ങളെ ചിതലിന്റെ മുതലായും പാറയുടെ തീറയായും പോകാതെ കാത്തു പ്രസാധനം ചെയ്ത പണ്ഡിതവരേണ്യൻ ഡോക്ടർ ഉ. വേ. സ്വാമിനാഥയ്യർ മുതലായവരാണു്. (തുടരും)

ഡിക്ഷ്ണറികൾ.

ചേമ്പേഴ്സ്, ബ്ളാക്കികൺസൈസ്, വെബ്സ്റ്റേഴ്സ് മുതലായ ഇംഗ്ലീഷ് ഡിക്ഷ്ണറികൾ കുറഞ്ഞവിലക്കു കിട്ടണമെന്നുള്ളവർ ഇവിടെ ആവശ്യപ്പെടുക.

റെഡ്യാർപ്രസ്സ്, & ബുക്ക് ഡിപ്പോ, മെയിൻറോഡ് തിരുവനന്തപുരം.
ഫോൺ നമ്പർ 554.

കവിത.

പറന്നുപോയ മണിത്തത്ത

ടി. എൻ. ആർ. വർമ്മ, ബി. എസ് സി.

എങ്ങു നീ പറന്നുപോയ്, എൻമണിത്തത്തക്കുഞ്ഞേ,
എന്നുടെ കൈവല്യത്തിൻ ക്രൂരനെക്കണ്ടോരുണ്ടോ?
അന്തിമേഘത്തിൻവക്ഷസ്സിങ്കലേറി നീ വിണ്ണിൻ
ചന്തമാസ്വദിപ്പാനോ യാനിലേക്കയന്നുപോയ്?
പാരിലേക്കണയൂ,നിൻവത്സലപിതാവല്ലോ
ശാരികക്കുഞ്ഞേ! നിന്നെക്കാണുവാൻവിളിക്കുന്നു!
സപ്തവർണ്ണപഞ്ജരം വെറുംശൂന്യമായ്; ക്കാണാമതി-
ലുണ്ണുവാൻ നിനക്കു ഞാൻ വച്ച പാൽപഴങ്ങളെ.
അരികത്തെത്തൂ, നിന്റെ മംഗളധ്വനികളെൻ
കരളിൽ കുളിർപ്പൂന്തേൻ തുള്ളികൾ തളിയ്ക്കൂട്ടേ;
ഏറെനാളായില്ലെന്നിയ്ക്കേകിയിട്ടീശൻ മമ
പൂർവ്വപുണ്യത്തിന്റെ പൂങ്കുലപ്പൊന്നുണ്ണിയെ.
നീറിടും നിരാശതൻ മരുമേഘത്തിൻമാല
കീറിടും വാർമിന്നലായ് വന്നു നീ മറഞ്ഞല്ലോ!
എവിടെത്തിരയേണ്ടൂ? നിന്നെഞാനുഴിയുന്നീ
മഹിയിൽവീണ്ടും നിന്റെ ജീവതേജസ്സിൻ ബിംബം?

മാമരങ്ങളേ! നിങ്ങളെൻ മണിത്തത്തക്കുഞ്ഞിൻ
തൂമരതകപ്പുവൽമേനിയെക്കണ്ടോ? ചൊല്ലു
പച്ചവിള്ളീസ്സംതോറവപോകുമെൻസുതനുള്ള
കൊച്ചിളംവപുസ്സിന്റെ സച്ഛ്മരംമൂടുചത്താൽ
പൊൽപ്രഭോഷ്ണം നേത്രരേഖയൊന്നുണ്ടുകൊല്ലു-
കണ്ണനാമുത്തിൻചുറ്റും-മമ്മനഃകിയമാല്യം.
തേനൊലിപ്പഴങ്ങളുംകരം ചൊഴുണ്ടിന്റേ-
യോമനത്വമേ വാക്കാൽ വർണ്ണിപ്പാനരുതാത്തം.
കസ്തൂരിക്കുട്ടന്റെയക്കണ്ണുകൾ—അഹാ! കാന്തി-
പ്രസരംവീശും രണ്ടു ചോപ്പുകല്ലുകളല്ലോ?.
പൊന്മണിക്കിലുക്കമോ പാഴ്പ്പൈതമ്പാടധ്വനി-
മെന്മണിക്കുട്ടൻതൂവും തേന്മൊഴിക്കൊഞ്ചൽ കേട്ടാൽ.
പിച്ചവച്ചുവന്നു കൊച്ചുപൊൽപ്പൂങ്കാലെന്റെ
സച്ഛ്മമാംമടിത്തട്ടിൽച്ചെരിനീർപുരട്ടുമ്പോൾ,
അല്പമൊന്നുഞാൻ കോപിച്ചോതിടും "വേണ്ടോരണ്ണ
കൊച്ചുവി?" യതുകേട്ടാൽപ്പൈതലിൻമാവംമാറും.
കണ്ണുനീർപ്പളുങ്കുകൾ പൂങ്കവിൾത്തട്ടിൽക്കൂടി
മണ്ണിലേയ്ക്കുരുളും,ഞാനാശ്വസിപ്പിയ്ക്കാൻചെയ്യും
അപതിച്ചല്ലോ ഘോരമൃത്യുവിന്നിടിവാളെ-
ന്നാശതൻതുമ്പിൽപൂത്ത പിഞ്ചുപൂമൊട്ടിൻതണ്ടി
കാർമുകിൽപ്പടപ്പിനാലെന്നേയ്ക്കുമായിട്ടയ്യോ ട്രൂ
ഹാ! മറച്ചല്ലോദൈവംവർതിക്കുകിടാവിനെ!!
എങ്ങുനീ പറന്നുപോയ്! എൻ മണിത്തത്തക്കുഞ്ഞേ-
രെന്നുടെസൗഭാഗ്യത്തിൻപുണ്ണിനെക്കണ്ടോരുണ്ടോ?

S.K.V. Malayalam

ചെറുകഥ

അനുജത്തി

പത്മസേനൻ, ചേലാട്ട്.

നാട്ടുമ്പുറത്തിന്റെ ഏകാന്തമായ മടിത്തട്ടിൽ സ്ഥിതി ചെയ്തിരുന്ന ആ കൊച്ചു ബംഗ്ലാവു് അന്തിച്ചുകപ്പിൽ മിന്നിത്തിളങ്ങി. അതിന്റെ തെക്കേ അറ്റത്തെ മുറിയിൽ ഒരരികിലായി ഒരു കട്ടിലും, അതിനടുത്തു ഒരു വട്ടമേശയും, രണ്ടു മൂന്നു കസേരകളും കാണാം. വെണ്മ പൂശിയ ഭിത്തിയിൽ അഹിംസാപ്രവാചകനായ മഹാത്മജിയുടെ ഒരു ചിത്രം അലങ്കരിച്ചു വച്ചിട്ടുണ്ടു. വട്ടമേശയുടെ പുറത്തു സുമുഖനായ ഒരു യുവാവിന്റെ ഫോട്ടോയും ഒരു ബിഗ് ബെൻ ടൈംപീസും ഇരിപ്പുണ്ടു്. ആ ഫോട്ടോയിൽ ചാർത്തിയിരുന്ന മുല്ലമാലയിൽ നിന്നു നേരിയ ഒരു സൌരഭ്യം ആ മുറിയിൽ വ്യാപിച്ചിരുന്നു. വെള്ളവിരിപ്പുകൾ വിരിച്ചിട്ടുള്ള ആ കട്ടിലിൽ ശുഭ്രവസ്ത്രധാരിണിയായ ഒരു യുവതി കിടക്കുന്നുണ്ടു്. നീലസിൽക്കു കർട്ടൻകൊണ്ടുമറച്ചിരുന്ന ജാലകപ്പഴുതിലൂടെ സായന്തനസമീരണൻ അകത്തുകടന്നു് അവളുടെ അളകങ്ങളെ ചലിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. കറുത്തുനീണ്ട ആ മിഴിയണയിൽ വ്യാഖ്യാനാതീതമായ ഒരു വിഷാദാത്മകതാപം അലഞ്ഞു ചേർന്നിട്ടുണ്ടു്. നീണ്ട രണ്ടു വർഷങ്ങളായി അവൾ അങ്ങനെ ജീവിതത്തിന്റെയും മരണത്തിന്റെയും ഇടയിൽ കിടന്നു വീർപ്പുമുട്ടുകയാണു്. മരണം സുനിശ്ചിതമായതിനു ശേഷം ആ അവസാനനിമിഷങ്ങളെ ചിന്തിച്ചും പ്രതീക്ഷിച്ചും കഴിയുക! അസഹനീയമായ ഒരാത്മവേദനയാണപ്പോൾ അനുഭവപ്പെടുക.....

അകലെയായി കേൾക്കുന്ന മരണത്തിന്റെ കാലൊച്ചിലമ്പൊലിയിൽ പതറിയ ചിത്തത്തോടെ ആ രോഗിണി പിടഞ്ഞു. അത്യാസന്നങ്ങളായ ആ അവസാനനിമിഷങ്ങളെ ഓർത്തവൾ നടുങ്ങി.....

ജീവിതാനന്ദത്തിന്റെ കളിർക്കാറ്റുതലോടും മുമ്പു്—മൃദുലമായ വികാരത്തിന്റെ മൂകമായ ആഹ്വാനം കേൾക്കുന്നതിനു മുമ്പു്—മധുവിധുവിന്റെ മാദകമായ രാത്രികൾ അവസാനിക്കുന്നതിനു മുമ്പു്, ചുംബനങ്ങളുടെ കോരിത്തരിപ്പുകവിളുകളിൽ നിന്നു മായുന്നതിനു മുമ്പു്, മന്ദിരിച്ചാറുപോലെ മധുരമായ ജീവിതത്തിൽ നിന്നു മരണത്തിന്റെ മണിയറയിലേക്കു അവൾ പോകണം. അതാണു നിയതിയുടെ വിധി.....

ആവേശത്തോടെ വികാരമൂകയായി അവൾ മേശപ്പുറത്തേക്കു നോക്കി. നിശ്ശബ്ദമായ കുറെനിമിഷങ്ങൾ അങ്ങനെ കഴിഞ്ഞു. അവളുടെ കപോലങ്ങളിൽക്കൂടി രണ്ടു നീർച്ചാലുകൾ കീഴ്പോട്ടൊഴുകി. കഴിഞ്ഞുപോയ സുവർണ്ണകാലങ്ങളുടെ സ്മരണമണ്ഡലത്തിലേക്കു ആ സ്ത്രീഹൃദയം ചിന്തയുടെ പൂഞ്ചിറകുകളിന്മേൽ ഉയർന്നുപോയി.....നന്ദനന്തനിലാവുള്ള ശരൽക്കാലരാത്രികൾ.....ആമ്പൽക്കുട്ടങ്ങൾ പൂത്തുനില്ക്കുന്ന പൊയ്ക.....രാപ്പാടികളുടെ സാന്ദ്രമധുരിമ തിളങ്ങുന്ന കൂജനങ്ങൾ.....പുളകം ചേർക്കുന്ന കരസ്പർശങ്ങൾ.....വികാരമൂകമായ അധരമുദ്രകൾ.....ഹൃദയം ഹൃദയത്തിൽ ചേർത്തുകൊണ്ടുള്ള

പ്രേമശപഥങ്ങളും.....അങ്ങനെ അനവധി രംഗങ്ങളും അവളുടെ ഹൃദയനേത്രങ്ങൾക്കു മുമ്പിൽ തെളിഞ്ഞു. ആ കാലങ്ങളും അതീതമായിപ്പോയെങ്കിലും അവൾ ജീവിയ്ക്കുവാൻ തന്നെ ആഗ്രഹിച്ചു. സ്നേഹം നിറഞ്ഞ ഒരു ഹൃദയമാണ് അവളുടെ തേജോവിനുള്ളതെന്നവൾക്കറിയാം. ആ സ്നേഹം അവൾക്കു മാത്രം അവകാശപ്പെട്ടതാണെന്നവൾ വിശ്വസിച്ചു.

ഭൂതകാലസ്മരണകളെ അയവിറക്കിക്കൊണ്ടു കിടന്ന ആ രോഗിണിയുടെ മുഴച്ചയന്ന മാറിടത്തെ ഉലച്ചു കൊണ്ട് ഒരു നിശ്വാസം ഉയർന്നു.

"രേണു!....." സുമുഖനായ ഒരു യുവാവു് മുറിയ്ക്കുള്ളിൽ പ്രവേശിച്ചു. അനന്യകരണീയമായ ഒരു പുഞ്ചിരി അവളുടെ ചൊരുവുവപ്പാൻ ചുണ്ടിൽ അങ്കുരിച്ചു. വിഷാദത്തിനു മറപിടിക്കുന്ന ഒരു മന്ദഹാസം. ആയുവാവു് ഒരു കസേര കട്ടിലിനരികിലേയ്ക്കു നീക്കിയിട്ട് ആസനസ്ഥനായി. അനന്തരം കടലാസുപൊതി നിവർത്തു് മൂന്നാലു 'ലോസഞ്ചസ്' എടുത്തു് രേണുകയുടെ വായിൽ ഇട്ടുകൊടുത്തു. ഒരു കൊച്ചുകുഞ്ഞിനെപ്പോലെ അതനുണച്ചിറക്കിക്കൊണ്ടു് അവൾ നിശ്ശബ്ദയായി കിടന്നു.

"ഇന്നു് ടെംപറേച്ചർ ഉണ്ടായിരുന്നോ?" ശശിധരൻ രേണുകയുടെ നെറ്റിയിൽ സ്പർശിച്ചുനോക്കി.

"ഒരു നേരിയ ചൂടു മാത്രമേയുള്ളൂ. പാലുകുടിച്ചോ?"

"ഉവ്വ്. നാലുമണിയോടുക്രടിയാണു് കുടിച്ചതു്. ആവൂ. ക്ഷീണത്തിനു പൊതുവേ ഒരാശ്വാസം തോന്നുന്നു...എന്നാലും ഒരു ശപ്തജീവിയാണു ഞാൻ, അല്ലേ?"

"എന്റെ രേണു! നീ ഒന്നു സമാധാനിക്കു! നിന്റെ മനസ്സിനു ഒരു നിമിഷമെങ്കിലും ഒരാശ്വാസം കിട്ടിക്കൊള്ളട്ടെ." സ്നേഹവും ശോകവും തുളുമ്പിനിന്ന ശശിധരന്റെ മുഖം രേണുകയുടെ ക്ഷീണിച്ചു കവിളിലമർന്നു.....സമയം സന്ധ്യ കഴിഞ്ഞു. കുന്നിൻപുറത്തെ ക്രൂരൻ വൃക്ഷങ്ങൾക്കിടയിലൂടെ പൂർണ്ണചന്ദ്രൻ ഉയർന്നുവന്നു. പച്ചിലച്ചാർത്തുകളിൽ ചന്ദ്രികച്ചാറു് ഒഴുകി വീണുകൊണ്ടിരുന്നു. ഒരു മേശവിളക്കു കത്തിച്ചുകൊണ്ടു് സുഭഗമായ ഒരു തരുണി തെക്കേ മുറിയിലേയ്ക്കു് കടന്നുചെന്നു. വിളക്കു മേശപ്പുറത്തുവച്ചിട്ട് അവൾ പുറത്തേയ്ക്കിറങ്ങി. രണ്ടു കപ്പു് കാപ്പിയുംകൊണ്ടു് വീണ്ടും അവൾ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു. "ചേട്ടനും ചേച്ചിയും കാപ്പികുടിക്കുന്നില്ലേ?" കാപ്പി മേശപ്പുറത്തുവച്ചുകൊണ്ടു് അവൾ ചോദിച്ചു. "കുടിക്കാമല്ലോ?" ശശിധരൻ പറഞ്ഞു.

രോഗിണി മെല്ലെ കിടക്കയിൽ എഴുന്നേറ്റിരുന്നു. ആ മങ്ങിയ പ്രകാശത്തിൽ ക്ഷീണിച്ചുതെങ്കിലും ആ മുഖം ആകർഷകമായി തോന്നിയിരുന്നു. ചേട്ടനും ചേച്ചിയും കാപ്പികുടി കഴിഞ്ഞു: പാത്രവും എടുത്തുകൊണ്ടു് യമുന അടുക്കളയിലേയ്ക്കു പോയി. യമുന! അവൾ രേണുകയുടെ അനുജത്തിയായിരുന്നു. വസന്തത്തിന്റെ തൈത്തെന്നൽ തലോടുന്നയൊരുവനാരാമത്തിൽ, മാദകസൌരഭ്യം ഒഴുകുന്ന ഒരു ചെമ്പനീർപൂവു്.....ആ നിശ്ശ്ലേഷനിശ്ശബ്ദതയുടെ നടുവിൽനിന്നു ഹൃദയഹാരിയായ ഒരു ഗീതം ഉയർന്നു. അതിന്റെ കുഞ്ഞലകൾ കാറിലണഞ്ഞലിഞ്ഞു മുറിയ്ക്കുള്ളിലേയ്ക്കു നടന്നു. "യമുന പാടുകയാണു്." രേണുക പറഞ്ഞു.

"അതേ."

"അവൾ സുന്ദരിയാണ്."

"ഉം" ശശിധരൻ ഒന്നു മൂളി.

"ഞാനും സുന്ദരിയല്ലേ?"

ശശിധരൻ ഒന്നും മിണ്ടിയില്ല.

"ഒരിക്കൽ ഞാനും സൌന്ദര്യവതിയായിരുന്നു" അവൾ തുടർന്നു. "എന്നാൽ... ഇന്നു എന്റെ സൌന്ദര്യം രോഗപിശാചു് കാർന്നുതിന്നുകളഞ്ഞു. ഞാൻ ഭാഗ്യഹീനയാണു്" അവളുടെ കൺപീലികൾ നനഞ്ഞു. "യമുന കാപട്യമേശാത്ത ഒരു കൊച്ചുകുഞ്ഞാണല്ലേ?"

"ആയിരിക്കാം." വിദൂരതയിൽ ദൃഷ്ടി ചേർത്തുകൊണ്ടു് ശശിധരൻ പറഞ്ഞു. അവൾ പാടുന്നതു് നമ്മെ ആനന്ദിപ്പിക്കുവാനാണു്. എന്നും ഈ പാട്ടു കേൾക്കുവാൻ എനിക്കു ഭാഗ്യമുണ്ടാകുമോ?"

"തീർച്ചയായും"

"ഞാൻ മരിച്ചുപോയാലോ?"

"മരിക്കുമെന്നാരു പറഞ്ഞു?"

"എനിക്കങ്ങനെയാണു തോന്നുക. അതിരിക്കട്ടെ. ഞാൻമരിച്ചാൽ അങ്ങു...? അവൾ അശ്രദ്ധയിൽ വിരമിച്ചു.

"എന്റെ രേണു! നീ എന്തെല്ലാം ഇട്ടുങ്ങിയ ചിന്തകളിലേയ്ക്കു് ഊർന്നിറങ്ങുന്നു?"

"ജീവിതത്തിന്റെ ഭാവി—ചലനാത്മകമാണു് അല്ലേ?"

"അതേ", ശശിധരൻ ഒരു നെടുവീർപ്പയച്ചുകൊണ്ടു ജനാലയിലൂടെ അകലെക്കാണുന്ന നരച്ച പാറക്കെട്ടുകളിലേയ്ക്കു ഉറ്റുനോക്കി.

"ജീവിതം കാറ്റിൽ ഇളകിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഒരു വിളക്കിന്റെ നാളമാണു്..." ഒരു നിശ്വാസത്തോടെ അവൾ ശശിധരന്റെ അടുക്കലേയ്ക്കു നീങ്ങിയിരുന്നു.

അയാളുടെ കണ്ണുകൾ നിറഞ്ഞു. "എന്തിനാണു് രേണു ഇതൊക്കെ ചോദിക്കുന്നതു്? പൊലിയാൻ തുടങ്ങുന്ന വെള്ളി നക്ഷത്രത്തിന്റെ ക്ഷണികമായ പ്രകാശമായിരിക്കുമോ?" അയാൾ ചിന്തിച്ചു.

നിമിഷങ്ങളങ്ങനെ ഇഴഞ്ഞു പോയി. അലിംഗനബദ്ധരായി രേണുകയും ശശിധരനും പുറത്തേക്കു നോക്കി. ആ ഗാനത്തിന്റെ അമൃതവീചികൾ അവരുടെ ഹൃദയത്തിന്റെ തന്ത്രികളെ ചലിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു.

* * * * *

പ്രകൃതിയുടെ പൂഞ്ചേലയിൽ വെള്ളിയലുക്കു പിടിപ്പിച്ചുകൊണ്ടു് ആറു പൌർണ്ണമികൾ അങ്ങനെ കഴിഞ്ഞു. രേണുകയുടെ ശരീരം അനുദിനം ക്ഷയിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. ആരോഗ്യത്തിന്റെ അമൃതം നിറഞ്ഞിരുന്ന ആ പാനപാത്രം അവസാനത്തെ തുള്ളിവരെ രോഗപിശാചു് കുടിച്ചുതീർത്തു. മരണത്തിന്റെ പാറക്കെട്ടിലേക്കു് അവൾ വലിച്ചെറിയപ്പെടാറായി..... പിന്നെയും അവൾ ജീവിക്കുവാൻ ആഗ്രഹിച്ചു. ഹാ! ജീവിതം ആസ്വദിച്ചാൽ മതിവരാത്ത ഒന്നുതന്നെയാണു്. രോഗശയ്യയിൽകിടന്നു കൊണ്ടു രേണുക ടൈംപീസിലേക്കു നോക്കി. "ടിക്കുടിക്കു ടിക്കുടിക്കു" അങ്ങനെ സെക്കൻഡുകൾ പാഞ്ഞുപോകുന്നു. അവൾ സാവധാനം എഴുന്നേറ്റിരുന്നു. ശശിധരന്റെ ആ പുഞ്ചിരിക്കുന്ന ഛായാചിത്രത്തിലേക്കു നോക്കി അവൾ വിങ്ങിക്കരഞ്ഞു. അതിനു പിന്നിൽ അസംതൃപ്തമായ ഒരു സ്ത്രീഹൃദയം ഇഞ്ചിഞ്ചായിനുരുങ്ങുന്നുണ്ടായിരുന്നു.....ഒരു കുപ്പി നിറയെ പാലുംകൊണ്ടു് യമുന മുറിക്കുള്ളിലേക്കു കടന്നു വന്നു. രേണുക കണ്ണുതുടച്ചുകൊണ്ടു് ആ വാങ്ങിക്കുടിച്ചു. യമു

നകട്ടിലിൽ ഇരുന്നു. "യമുനേ!" രേണുക വിളിച്ചു.

"ഞാൻ—മരിച്ചു പോകുമോ?" ഗദ്ഗദം അവൾ വാക്കുകൾക്കു രോധിനിയിട്ടു.

"എന്റെ ചേച്ചി മരിച്ചു പോകുമെന്നാരു പറഞ്ഞു? ദുർബ്ബലമായ മനസ്സിന്റെ വിഭ്രാന്തിയാണിതൊക്കെ. തീച്ചയായും എന്റെ ചേച്ചി മരിയ്ക്കുകയില്ല."

അജ്ഞാതമായ ഒരാത്മസംതൃപ്തിയോടെ രേണുക, യമുനയുടെ മുഖത്തേക്കു നോക്കിക്കൊണ്ടു് വിളർത്ത ചുണ്ടുകൾ വിടർത്തി ഒന്നു മന്ദഹസിച്ചു.

* * * * *

ദിവസങ്ങൾ ചിലതിഴഞ്ഞു നീങ്ങി. മരണത്തിന്റെ ഞെരുക്കത്തിൽ പെട്ട പ്രാണവേദനയോടെ അരോഗിണി പുളഞ്ഞും അവളുടെ ജീവിതത്തിന്റെ ഓരോ നിമിഷങ്ങളും മരണത്തിന്റെ മുഹൂർത്തങ്ങളാണെന്നു തികച്ചും അവൾക്കു ബോധ്യമായി. അങ്ങനെ അവൾ അത്യാസന്നങ്ങളായ ആ അന്ത്യനിമിഷങ്ങൾ എണ്ണിക്കൊണ്ടു കിടന്നു. ചലിക്കുന്ന ഒരസ്ഥിക്രൂടം പോലെ.....അതിനുള്ളിൽ നിന്നു് അസംതൃപ്തമായ ഒരു സ്ത്രീഹൃദയം എത്തിനോക്കുന്നുണ്ടു്. നിരാശയുടെ നീണ്ട ഞരക്കങ്ങളും, തേങ്ങലുകളും മാത്രമേ ആ നിശ്ശബ്ദതയെ ഭഞ്ജിച്ചിരുന്നുള്ളൂ.

വടക്കേ മുറിയിൽ നിന്നു ചില സംഭാഷണങ്ങളും അമർന്ന ചിരികളും അവ്യക്തമായി കേൾക്കാമായിരുന്നു. രേണുക ചെവിയോർത്തു കിടന്നു. അവൾക്കൊന്നും മനസ്സിലായില്ല. നിമിഷങ്ങൾ അങ്ങനെ പാഞ്ഞു കൊണ്ടിരുന്നു. അവളുടെ ഹൃദയസ്പന്ദനം വർദ്ധിച്ചു.....അടങ്ങാത്ത ഒരു ദാഹം.....യ—മു—നേ" അവൾ ശക്തോടെ അവൾ വിളിച്ചു. മറുപടി കേട്ടില്ല. വീണ്ടും ആ വിളി അവൾ പലതവണ ആവർത്തിച്ചു. നിശ്ശബ്ദതമാത്രം..... നിശ്ചലതമാത്രം "യ—മു—നേ! പാ—ൽ—എനിക്കു ദാ—ഹി—ക്കു.....ന്നു." അവൾ പ്രാണവേദനയോടെ വിളിച്ചു. പക്ഷേ ശബ്ദം പുറത്തു വന്നില്ല..... ഒരു തുള്ളി വെള്ളത്തിനു വരളുന്ന തൊണ്ടയോടെ രേണുക കട്ടിലിൽ നിന്നെഴുന്നേറ്റു് വേച്ചു വേച്ചു പുറത്തിക്കിറങ്ങി..... വടക്കേ മുറിക്കുള്ളിലേയ്ക്കു പ്രവേശിച്ചപ്പോൾ കണ്ടകാഴ്ച.....അവളുടെ ആത്മനാഥന്റെ—അവളുടേതു മാത്രമെന്നവൾ സ്വപ്നം കണ്ടിരുന്ന ശശിധരന്റെ ഉത്സംഗത്തിൽ പരിപാവനയെന്നവൾ വിശ്വസിച്ചിരുന്ന സ്വന്തം അനുജത്തി മലർന്നു കിടക്കുന്നു.....

പുകഞ്ഞു കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഒരഗ്നിപർവ്വതത്തിന്റെ കൊടുമുടിയിൽ നില്ക്കുന്നതുപോലെ രേണുകയ്ക്കു തോന്നി. ആ ശ്രുഷ്കിച്ചതലച്ചോറിലൂടെ എന്തൊക്കെയോ മൂളിക്കൊണ്ടു പറന്നു. അന്ധമായ ഒരു ഇരുൾപ്പരപ്പു് അവളുടെ കണ്ണുകൾക്കു മുമ്പിൽ വന്നു വീണു.

"എ—ന്റെ—അ—ന—ജ—ത്തി..." സ്വപ്നാടനത്തിലെന്നപോലെ രേണുകയുടെ ചുണ്ടുകൾ അനങ്ങി. നിമിഷങ്ങൾ .....ഒന്നു്.....രണ്ടു്.....അസഹനീയമായ ഒരാത്മരോദനത്തോടെ ആ അസ്ഥിക്രൂടം നിലം പതിച്ചു. അതു പിന്നീടൊരിക്കലും സ്പന്ദിച്ചിട്ടില്ല.....

ആ ശോകാന്ത്യനാടകം കണ്ടുകൊണ്ടു ഒരു സാന്ധ്യതാരം ചക്രവാളച്ചുവരിവിൽ കണ്ണു ചിമ്മി.

മാതൃപൂജ

ജഗദി, വേലായുധൻനായർ.

(മഞ്ജരി)

നിസ്സീമസുസ്നേഹമുൾക്കാമ്പിലി-
തതപസചൊരിയുമെൻറയമ്മ!
ചിന്തകൾക്കെന്നുമുണർച്ച തളിക്കുന്ന-
സുന്ദരകാവ്യമാണെൻറയമ്മ!
ത്യാഗത്തിൻനിർമ്മലകർമ്മങ്ങളാൽനിത്യ-
യാഗസംസ്തുതിയാണെൻറയമ്മ!
നിഷ്കളമഷങ്ങളാം കർമ്മകാണ്ഡങ്ങൾതൻ
നൃത്തനടിയാണെൻറയമ്മ!
ആശമസിദ്ധികൾക്കപ്പുറമുള്ളോരു-
യോഗസായുജ്യമാണെൻറയമ്മ!
തൻജീവരക്തം പകർന്നുനിർമ്മിക്കുമീ
മഞ്ജുസചിത്രപിണിയെൻറയമ്മ!
ഗീതകളോതുന്ന വേദോഗങ്ങൾതൻ-
ചേതനാബിന്ദുവാണെൻറയമ്മ!
ശാന്തിയും കാന്തിയുമാന്നിച്ചുകൈകോർത്തു
സന്ധിച്ചബന്ധമാണെൻറയമ്മ!
വേദാന്തചിന്തകൾ വേരോടി നില്ക്കുന്ന
വേദസാകേല്യമാണെൻറയമ്മ!
ഭാവിതൻ ഭാവനയേതുന്നിലുറവാ-
ർന്നീ ഭാവസുരഭിമാണെൻറയമ്മ!
കേവലാനന്ദത്തിലേറ്റുന്നതുഴുകുന്ന
പാവനദേവിയാണെൻറയമ്മ!
മാമകമാനസസ്പന്ദനമോരോന്നു-
മോതുന്നഗീതമാണെൻറയമ്മ!

പൂക്കളിലൂറുന്ന പുഞ്ചിരിച്ചാറിലും,
പൂത്തുതുടുത്ത ലതകളിലും,
സുന്ദരവർണ്ണാതുളുമ്പും തളിർക്കുട-
പൊന്തിയ കൊച്ചുമരങ്ങളിലും,
വാനത്തിലോടിക്കളിയ്ക്കുന്ന ത്രൈമ്യ-
ക്കാനത്തിൻമഞ്ജുജ്യോതികളിലും,
വാർമതിതന്നിലുമാദിത്യമണ്ഡല
കോമളിമാവിലുറങ്ങുമെങ്ങും,
ആംബരംപൊന്നിലുവർണ്ണവുമെന്നല്ല,
മുമ്പിലിക്കാണും സകലതിലും,
എന്നുഞാൻ കാണുന്നതെന്നമ്മതൻമിഴി
ധന്യത തുളുമ്പുന്ന രൂപമത്രേ!
അമ്മഹാ! വാത്സല്യവാരിധേ! സുരഭീ-
മമ്മതൻപാദം നമസ്കരിപ്പൂ.....!!!

ഓണംവരാൻ

സി. പി. രാമകൃഷ്ണപിള്ള, ബി. എ. റ്റി. സി. എസ്.

തിരുവോണംതോറും തൻ പ്രജകളെക്കാണുവാൻ
വരുമത്രേ "മഹാബലി" മലയാളത്തിൽ!
ഒരുകാലം മലയാളഭൂമിയിൽ മേവിച്ചു;
തിരുവോണമായിരുന്നെന്നുമപ്പോൾ.
യജമാനനില്ലെന്നിങ്ങടിമയുമില്ലാരു-
മസമത്വമാനന്ദം പുലർത്തിയില്ല.
ഒരുകയ്യിൽക്കാഞ്ഞിക്കായ് പടിവാതിൽ കാക്കുന്ന
പൊരിവയറിവിടെങ്ങും കണ്ടതില്ല.
ഏവിടെയുമാനന്ദലക്ഷ്മിതൻ നൃത്തത്തിൻ
കനകച്ചിലങ്ക പ്രതിധ്വനിച്ചു!

* * * * *

മലയാളംപലതായി; മലയാളി കലഹിച്ചി-
ങ്ങസമത്വം പലതരം വന്നുകേറി.
ഉടയോനുമടിയാനുമുണ്ടായിതിന്നാട്ടിൽ
കെടുതികൾ 'പടകേറി'ക്കുടിയിരുത്തി.
കലഹമെന്നും കരയെന്നാ പലതരംപിരിവുക-
ളിവിടെത്തിരിഞ്ഞു—തലതിരിഞ്ഞു.
ഒരുകാലത്തിവയെല്ലാമൊരുനൂലിൽ കോർത്തോ-
രരിയൊരു ഹാരം പോലായ്തന്നു!
അതുപോയി, ച്ഛിന്നിച്ഛിന്നരിയരോന്നായി-
ക്കലഹത്തിലാത്മനാശം വരിച്ചു.
പലനാളായ് സോദരരക്തപിപാസയാ-
ലൊരുതരം 'കോമരം'തുള്ളി നാട്ടാർ.
മറവിതൻ മണലിലാക്കെട്ടതിതൻകഥയെല്ലാം
മറുചെയ്തീടുവാനുണരണം നാം!
ഒരുമയാൽ മലനാട്ടിൻ മഹനീയചരിതത്തി-
ലൊരുനവാദ്ധ്യായം കുറിക്കണം നാം!
മലയാളം പണ്ടത്തെ മലയാളമാക്കുവാൻ,
പെരുമകളൊന്നൊന്നായ് വീണ്ടെടുക്കാൻ,
അടിമാനപുളകമിന്നമ്മയ്ക്കു ചാർത്തുവാ-
നണിചേരാം കൈരളീപുത്രർ നമ്മൾ.

ഉണരാം സഹജരെ!
ഒരുമിക്കാം നമ്മൾക്കീ-
മലയാളപ്പെരുമ-
യെത്തെണീക്കാൻ!

ശാപവും ശാപഫലവും

വക്കീൽ പി. മാധവൻ.

ഒരു പൂമാല സൂക്ഷിക്കുന്ന കാര്യത്തിൽ അശ്രദ്ധകാണിച്ച ദേവേന്ദ്രനെ ദ്രുതകോപിയായ ദുർവ്വാസാ മഹർഷി വംശമടക്കി ശപിച്ച ധർമ്മസങ്കടത്തിലാക്കിയ രസകരമായൊരു കഥ ഹിന്ദുപുരാണത്തിലുണ്ട്. ആദാംഹവ്വാമാരുടെ മധുവിധുകാലത്തു് ഏദേൻതോട്ടത്തിൽ ദൈവത്തിന്റെ പ്രത്യേക വകയായുണ്ടായിരുന്ന ജ്ഞാനവൃക്ഷത്തിൽനിന്നു് അനുവാദം ക്രൂടാതെ ഒരു ഫലം പറിച്ചു തിന്നതിനു ദൈവം മനുഷ്യരാശിയെ മുഴുവൻ അടക്കി ശപിച്ച പാപികളാക്കിയെന്നു വേറൊരു കഥ ക്രിസ്തീയ വേദപുസ്തകത്തിലും കാണുന്നു. തരക്കേട്ടുണ്ടോ? രണ്ടു ശാപങ്ങൾ! ഒന്നു ഫാരത്തിന്റെ പേരിൽ, മറെറാന്നു ആഹാരത്തിന്റെ പേരിൽ!! ഒരു മഹർഷിവര്യൻ, ഒരു സർവ്വശക്തനായ ദൈവവും ഇങ്ങനെ കോപം സഹിയാതെ ലോകമടക്കിശപിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ മൻഷ്യൻ മാത്രം ഈ സൽഗുണങ്ങളെല്ലാം ശീലിക്കുന്നതിൽ വല്ല അത്ഭുവുമുണ്ടോ? ഒരു കുറക്കാരന്റെ ദനക്കായിരുന്നാലും, അടങ്ങാത്ത അമർഷം ആത്മസംയമനശക്തിയുടെ അഭാവത്തെയാണു കാണിക്കുന്നതു്. ആ അമർഷം നിരപരാധിക്കുായലക്ഷ്യോപലക്ഷ്യത്തെ ക്രൂടി കഠിനമായി ശിക്ഷിക്കുന്നതിനു തക്കവിധം ജ്വലിച്ച പടരുന്നെങ്കിൽ, ശിക്ഷ നല്കുന്ന ആൾക്കു ഭ്രാന്തുണ്ടെന്നുക്രൂടി പറയേണ്ടിവരും.

ദൈവവും ദൈവത്തിന്റെ അവതാരമെന്നു വിശ്വസിക്കപ്പെടുന്ന മഹാത്മാക്കളും സർവ്വശക്തരാണെന്നു കാണിക്കുന്നതിനു മത വിശ്വാസികളായ ചിലർ ദൈവത്തെ വലിയ സംഹാരമൂർത്തിയായി ചിത്രീകരിക്കുന്നുണ്ടു്. ഭയപ്പെടുത്തി ഭരിക്കുന്നതായിരിക്കാം സുഗമം! ശിവൻ, കാളി, മാടൻ, മണികണ്ഠൻ, തുടങ്ങിയ ഹിന്ദുദേവന്മാർ ഉഗ്രമൂർത്തികളായിട്ടാണു് ഇന്നും കരുതപ്പെടുന്നതു്. ക്രിസ്തുമതക്കാരുടെ "യഹോവയായ ദൈവം ഒരു തീക്ഷ്ണതയേറിയ ദൈവമാണെന്നു" ആ ദൈവത്തിന്റെ സ്വഭാവം പ്രസ്താവനയായി പറയപ്പെടുന്ന പല കല്പനകളിൽ കാണുന്നു. ഈ തരം വിശ്വാസമാർഗ്ഗം, മനുഷ്യന്റെ യുക്തിബോധവും ശാസ്ത്രീയവിജ്ഞാനവും വളരെ വളർന്ന ഈ കാലഘട്ടത്തിൽ എങ്ങനെ നില നില്ക്കുന്നു എന്നു അത്ഭുതം തോന്നാനിടയുണ്ടു്. ഈശ്വരവിശ്വാസത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനം യുക്തിയല്ല, ഭക്തിയാണെന്നു മഹാത്മജി പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടു്. മനുഷ്യന്റെ യുക്തിബോധം ചിലപ്പോൾ വല്ലാതെ തലതിരിഞ്ഞു പോയേക്കാം. എന്നാലും സാമാന്യമായ ഒരു കാര്യകാരണബന്ധത്തെ അവലംബിച്ച തന്നെ നമ്മുടെ ഭക്തിയും വിശ്വാസവും നിലനില്ക്കണം. പ്രപഞ്ചം ഏറെറവും ശാസ്ത്രീയമായ ഒരു ഘടനയാകയാൽ കാര്യകാരണബന്ധത്തിൽ അധിഷ്ഠിതമല്ലാത്ത യാതൊരു അത്ഭുതവും അതിന്റെ പ്രവർത്തനത്തിലില്ലെന്നു നാം അറിഞ്ഞിരിക്കേണ്ടതാണു്. ദൈവത്തെ ഒരു അത്ഭുത—ഭീകര ശക്തിയായി ഒരുക്കി മനുഷ്യരെ ഭയപ്പെടുത്താ

നായി ഇറക്കി നിറുത്തിയിരിക്കുന്നതു നിർഭാഗ്യകരമാണു്. എന്തെന്നാൽ ഭയപ്പാടിന്റെ പേരിലുള്ള അച്ചടക്കവും, അന്ധവും ബധിരവുമായ ദൈവവിശ്വാസവും ഒരിക്കലും സൽഗുണങ്ങളായി പരിഗണിക്കാവുതല്ല.

ഒരു അജ്ഞനായ പ്രാകൃതന്റെ ഏറ്റവും നിസ്സാരമായ തെറ്റു കണ്ടു കുപിതനായി സർവ്വശക്തനായ ദൈവം അവനാൽപ്പെട്ട മനുഷ്യരാശിയെ മുന്നടങ്കം ശപിക്കുന്നതിലുള്ള യുക്തിയും ന്യായവും മനസ്സിലാകാത്തതു പോലെതന്നെ, ആ ശാപഹേതുകമായ വികാരാവേശത്തെ നിയന്ത്രിക്കാനുള്ള കഴിവുകേടു എങ്ങനെ "സർവ്വശക്തന്റെ" ഗുണഗണങ്ങളിൽ പെടുന്നു എന്നും മനസ്സിലാകുന്നില്ല. ജിതേന്ദ്രിയനായ ദുർവ്വാസാവിന്റെ കോപതീവ്രതയും വിവേകശീലർക്കു പരിഹാസ്യമായിട്ടു തന്നെ തോന്നും. തമിഴ് സിനിമാക്കാരുടെ ദൈവസങ്കല്പം ഇതോടു സാദൃശ്യമുള്ളതാണു്. കേതൻ ഒരു പാട്ടുപാടിയാലുടൻ അടുത്തുള്ള ഒരു കരിംപാറയുടെ ഉള്ളിൽ നിന്നോ, പരന്നു പായുന്ന പുഴയുടെ ഓളത്തിനിടയിൽ നിന്നോ ഒരു കിരീടം വച്ച ദൈവം പൊങ്ങിവരുന്നതു കാണാം. എന്നിട്ടു് ആ ദൈവം ചില അംഗ്യങ്ങൾ കാണിക്കുന്നു. ഉടനെ, ആഹാരം, വസ്ത്രം ഉന്നതസൗധങ്ങൾ, സുന്ദരികളായ സ്ത്രീകൾ എന്നിങ്ങനെ ആഗ്രഹിക്കുന്നതെല്ലാം സ്വയം ആവിർഭവിക്കുന്നു. ഇതു കണ്ടുകൊണ്ടു പരിസരം മറന്നു കേതിയിൽ ലയിച്ചിരിക്കുന്ന ചില സാധുബുദ്ധികൾ "ഹേ: ഗോപാലകൃഷ്ണാ, ഗോവിന്ദാ—ഗോവിന്ദാ" എന്നു സങ്കീർത്തനം തുടങ്ങുന്നു.

ദൈവവിശ്വാസികളെ പരിഹസിക്കാനൊ ദൈവം ഇല്ലെന്നു സ്ഥാപിക്കാനോ ഞാവിക്കുകയല്ല. ദൈവത്തെ സംബന്ധിച്ചുള്ള നമ്മുടെ സങ്കല്പങ്ങളും വിചിന്തനങ്ങളും വളരെ താണപടിയിൽ സ്ഥിതിചെയ്യുന്നതേയുള്ളു. മുകളിൽ പറഞ്ഞ ശാപകഥകൾ അതിനുദാഹരണങ്ങളാണെങ്കിലും ആ കഥകൾ ധ്വനിപ്രധാനങ്ങളാണെന്നുള്ള കാര്യം സ്മർത്തവ്യമാണു്. പക്ഷേ, ആ നിലയിൽ ഈ കഥകളെ നമ്മുടെ മതപുരോഹിതന്മാരും പ്രചാരകന്മാരും വ്യാഖ്യാനിക്കുക സാധാരണമല്ല.

ആരു ശപിച്ചതാണെങ്കിലും ശരി, നിശ്ചയമായും മനുഷ്യജീവിതം ശാപശക്തികലർന്നതാണു്. മനുഷ്യവംശം നിലനില്ക്കുന്നിടത്തോളംകാലം ആ ശാപശക്തിയുടെ വ്യാപ്തിയിൽ മനുഷ്യൻ കെട്ടുപെട്ടിരിക്കും. ജ്ഞാനവൃക്ഷത്തിന്റെ അമൃതനിഷ്യന്ദിയായ ഫലം വളരെയധികം അനുഗ്രഹശക്തിയുള്ളതുംപോലെശപ്തവുംതന്നെ. വിജ്ഞാനം വികിരണം ചെയ്തുകൊണ്ടു് മനുഷ്യൻ പുരോഗമിക്കുന്നിടത്തോളം രുചിഭേദങ്ങളും, ബുദ്ധിപ്പാടുകളും, മത്സരങ്ങളും ക്ലേശങ്ങളും ബഹുമുഖങ്ങളായിത്തീരുന്നു. മത്സരത്തിന്റെ മുക്കം ക്രൂരന്തോറും സ്വാർത്ഥതാൽപര്യങ്ങൾ മനുഷ്യത്വത്തെ മറിച്ചിട്ടുകൊണ്ടു് മുന്നോട്ടിഴഞ്ഞേറുന്നു. മലിനങ്ങളായ നിരവധി ദുർവാസനങ്ങളും വികാരവൈകൃതങ്ങളും തന്ത്രങ്ങളും പുതിപ്രാപിക്കുന്നു. ഇതെല്ലാം സ്വയമായും അന്യോന്യവും കുരുങ്ങി വ്യവസ്ഥ കെട്ടതാണു് ഇന്നത്തെ ജീവിതം.

രോഗം, ദാരിദ്ര്യം, അജ്ഞത, വാർദ്ധക്യം, മരണം തുടങ്ങിയായ ശാപങ്ങളുടെ നേർക്കു പടച്ചട്ടയും ഉടവാളും ധരിച്ചു യുദ്ധത്തിനു തയ്യാറായി, ജീവിതരംഗത്തിലെത്തുന്ന നമുക്കു് വാർദ്ധക്യവും മരണവും അജയ്യങ്ങളും അനിർവാര്യങ്ങളും ആണെന്നു വ്യക്തമായി തെളിഞ്ഞുകഴിഞ്ഞു. അതിനാൽ

രോഗത്തിനും ദാരിദ്ര്യത്തിനും അജ്ഞതയ്ക്കും അടിപെട്ടുപോകാതെ വാഗ്ധൈര്യത്തിലൂടെ മരണം വരിക്കാൻ കഴിഞ്ഞാൽ ജീവിതം ധന്യമായെന്നാണ് അംഗീകൃതമായ വിശ്വാസവും ധാരണയും. രോഗദാരിദ്ര്യാദി ശാപങ്ങൾക്ക് കേവലം ശാരീരികമായ ഒരു പരിഗണന മാത്രം നല്കിയാൽ പോരാ. ഇന്നത്തെ മനുഷ്യനെ അന്തർമുഖമായൊന്ന് വീക്ഷിക്കുക. അയാളും രോഗിയും ദരിദ്രനും അജ്ഞനുമാണെന്നു കാണാം. ശരീരത്തേക്കാളും സുശക്തമായിരിക്കേണ്ട മനസ്സിനും ബുദ്ധിക്കും ദൗർബ്ബല്യം ബാധിച്ചവരാണ് നമ്മുടെ അഭിവന്ദ്യരായ പല നേതാക്കന്മാരും. ദുഷിച്ച വിശ്വാസങ്ങൾ, ദുസ്സഹമായ സ്വാർത്ഥതാല്പര്യങ്ങൾ, വൃഥാഭിമാനങ്ങൾ, വികാരഗോഷ്ഠികൾ തുടങ്ങി, നൂറുതരം വൈകല്യങ്ങൾ കൂട്ടുകെട്ടിക്കിടന്ന രോഗാണുക്കൾ പകർന്ന ഹൃദയങ്ങളാണവരുടേത്. എങ്ങനെ കായ്ക്കും അഭിവൃദ്ധിപ്പെടും? നിത്യസുന്ദരമായ സത്യം, സ്നേഹം, ദയ, അനുകമ്പ, ത്യാഗം, സേവനം തുടങ്ങിയായ ഗുണവിശേഷങ്ങളെ, പ്രാതികൂല്യങ്ങൾ എന്തായാലും, കൈവെടിയുന്നതല്ലെന്നുള്ള ദൃഢനിശ്ചയത്തോടും ശപഥമനോഭാവത്തോടും കൂടി മേല്പറഞ്ഞ ശാപശക്തികളെ നേരിടാൻ വേണ്ട കരുത്തു നമുക്കില്ല. ഒന്നാമത്തെ പരീക്ഷണത്തിൽ വച്ചുതന്നെ നാം ബോധം കെടും. ഒന്നാമത്തെ പ്രലോഭനത്തിനു തന്നെ നാം നമ്മെ വിറ്റുകഴിയും! എന്തൊരു ഭയങ്കരമായ രോഗമാണെന്നു നോക്കുക.

കൂടുതൽ വീട്ടിനടുത്തേയ്ക്കു വരാം. ജനകീയഭരണം വന്നു. നമ്മുടെ ഏവരുടേയും വിശ്വാസാചാരങ്ങൾ സമ്പാദിച്ച നേതാക്കൾ ഭരണസാരഥ്യം ഏറ്റതിനു ശേഷം അവർക്ക് അവരെതന്നെ ഭരിക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ലെന്നുള്ള ദുഃഖവാർത്തയാണ് ഒന്നാമതായി പുറത്തുവന്നത്. അധികാരത്തിന്റേയും, അതിമോഹത്തിന്റേയും, പ്രേരണാശക്തിയെ അതിജീവിച്ചുകൊണ്ട് ആദർശത്തിന്റെ തുമ്പിൽ തൂങ്ങിനിന്നെങ്കിലും പിടിവിടാതെ ഭരണകാലം അവസാനിപ്പിച്ചു, വീണ്ടുംമുമ്പെന്നപോലെ മംഗലചരിതരായി ജനതാമധ്യത്തിലേയ്ക്കു തിരിച്ചുവരാൻ അവർക്കു കഴിയുമോ എന്നു സന്ദേഹിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഉത്കൃഷ്ട ജീവിതത്തിൽ മിന്നിത്തിളങ്ങുന്ന സുഖസൌകര്യങ്ങളും ഉയർന്തരം സ്ഥാനമാനങ്ങളും അവയുടെ സഹജമായ പ്രലോഭനങ്ങളാൽ മനുഷ്യഹൃദയങ്ങളിൽ ആധിപത്യം സ്ഥാപിച്ചുകളയുന്നു. സത്യവും ധർമ്മവും നീതിയും സ്നേഹവുമെല്ലാം പ്രായോഗികമായി നോക്കുമ്പോൾ പരുപരുത്ത ഓരോതരം ഉഗ്രതപസ്സുകളുടെ നാമങ്ങളാണെന്നു തെളിയും. വല്ലാത്ത ആത്മശപഥവും സഹനശക്തിയും ശീലിച്ചിട്ടുവേണം ആ മുള്ളിൻമുനയിൽ കയറിനില്ക്കാൻ.—അതിലൂടെ നടക്കാൻ.

ശപിക്കുന്നതോടൊപ്പം തപശ്ശക്തിയും നഷ്ടപ്പെട്ടുമെന്നുള്ള കാര്യം സ്മരണീയമാണ്. പ്രാരംഭമായി പറഞ്ഞ ദേവേന്ദ്രന്റെയും ആദാമിന്റെയും ശാപങ്ങളെ അതിന്റെ നാണയവിലയ്ക്ക് അവരുടെ പക്കൽ നിന്നൊന്നു പരിശോധിക്കുക. ദുർവ്വാസാ മഹർഷി ദ്രുതകോപിയാണെന്ന് ഇന്ദ്രനറിവുള്ള കാര്യമായിരിക്കെ, അദ്ദേഹം സമ്മാനിച്ച പൂമാല വേണ്ടനിലയിൽ സൂക്ഷിക്കാതിരുന്നാൽ ഉണ്ടാകാവുന്ന ദുരന്തവും, സ്വയം ചിന്തിക്കാമായിരുന്നു. അതുപോലെതന്നെ ആദാമിനോട് ജ്ഞാനവൃക്ഷത്തിന്റെ ഫലം എടുത്തു ഭക്ഷിക്കരുതെന്നുദൈവം വിലക്കിയിരുന്നതാണ്. ദൈവം തീക്ഷ്ണസ്വരൂപി

യാണെന്നും ആദ്യമിനറിയാം. ദൈവത്തെ അനുസരിക്കാതിരുന്നാലുള്ള അനുഭവം, ദേവേന്ദ്രനെന്നപോലെ തന്നെ ആദ്യമാ ചിന്തിക്കേണ്ടതായിരുന്നു. ഒരു പ്രവൃത്തി യുടെ പ്രത്യാഘാതത്തെ സംബന്ധിച്ച് അശ്രദ്ധരായി പെരുമാറുന്നവർക്കുണ്ടാകുന്ന ദൂരവ്യാപകങ്ങളായ ദുരന്തഭേങ്ങളെ ഈ മതകഥകൾ സവിശേഷം ചിത്രീകരിച്ചി ട്ടുണ്ട്. ഒരാളുടെ മഠയത്തരത്തിനു്, അ യാൾ ഉൾപ്പെട്ടുന്ന സംഘടനയോ സമു ദായമോ പോലും ചിലപ്പോൾ ദുഃഖിക്കേ ണ്ടിവരുന്നു. സന്യാസി വേശ്യാലയത്തിൽ പോകരുതു്. പോകാൻ വിചാരിക്കുന്ന പക്ഷം മുൻകൂട്ടി ഒരു ഉഗ്രശപഥം ചെയ്യ ണം, വേശ്യയുടെ മിനുമിനുങ്ങുന്ന അംഗ ഭംഗിയും അഭിനയമുറകളും എത്രതന്നെ പ്രലോഭനീയങ്ങളായിരുന്നാലും താൻ അ തു തിരിഞ്ഞു നോക്കാതെ, ആ വഴിക്കുള്ള പ്രേരണകളെ തരണം ചെയ്യു, അവളെ ത്തന്നെയും മാനസാന്തരപ്പെടുത്തി കാഷാ യംധരിപ്പിക്കുമെന്നു്. ഈ ശപഥ നിർവ്വഹ ണത്തിനായി അവളുടെ അന്തഃപുരത്തിൽ ചെന്നെത്തിയ ആ പുണ്യപുരുഷൻ ഒന്നര നിമിഷത്തിനുള്ളിൽ അയാളുടെ ശപഥ ത്തിന്റെ തായ്ക്കൊമ്പിൽ നിന്നും കാലി ടറി കൈവിട്ടു്, അവളുടെ ഗാഢാലിംഗ നത്തിൽ നിപതിച്ചു അമർന്നിരുന്നു സുഖം പുലർന്നു. മാനസികമായ ദൗർബ്ബല്യം നിമിത്തമാണു ഈ അധഃപതനം. എ ന്നിട്ടു് അയാൾ അവിടെ അമർന്നിരുന്നു കൊണ്ടു പതുക്കെ മൂളുകയാണു്.

മധുവിധു കാലമിതെത്രരമ്യം?
മഹായിലാതിനേക്കാളെന്തുകാമ്യം?

ഇവിടെ നമ്മുടെ സന്യാസിയുടെ തപ സ്സും സിദ്ധിയും മാത്രമല്ല നഷ്ടമായതു്. അ യാൾ ഉൾപ്പെട്ടുന്ന സന്യാസിവംശത്തിനു പൊതുവിൽ ഈ ശാപബാധയേല്ക്കും. അയാളുടെ ആദർശപരമായ അധഃപത നത്തിനു് അങ്ങനെ ഒരു വ്യാപകമായ പ്രത്യാഘാതമുണ്ടു്. അത്രനാളും അയാ ളുടെ പരിശുദ്ധപാദപത്മം കഴുകിത്തുട ച്ചു പൂജിക്കാൻ ബദ്ധപ്പെട്ട ജനങ്ങൾ അതാ അവിടെ വഴിയരികിൽ വീണ്ടും ക്കൂട്ടുന്നുണ്ടു്. സന്യാസി വേശ്യാലയത്തിൽ നിന്നിറങ്ങിയ ഉടനേ ചെളിവാരിയെറി ഞ്ഞും ക്രുദ്ധിയും കുരവയിട്ടും ആക്ഷേപി ക്കാൻ വേണ്ടി അവർ കാത്തു നില്ക്കുകയാ യിരിക്കണം. ഈ മാസ്സും പഴുച്ച മദാന്ധ ന്റെ വേഷമിട്ടു നടക്കുന്ന മയ്യാദക്കാരും നിരപരാധികളുമായ ഇതര സന്യസിമാ ക്കും ഇതോടെ ആപത്താണു്. അവരെ യും ജനങ്ങൾ വെറുക്കുന്നു. അവർക്കും തെരു വിൽ അവിടവിടെ വച്ചു ചില ചില്ലറ ദുരന്തഭേങ്ങൾ ഉണ്ടാകുന്നു! ഈ പാഠം നമുക്കു വിലയേറിതായിരിക്കേണ്ടതാണു്. നമ്മുടെ ജനകീയ സംഘടനയും അതിലെ വിശ്രുതരായ നേതാക്കന്മാരും ഇന്നു പൊ തുജനങ്ങളുടെ ഭാവനയിൽ തരംതാണു പോയിരിക്കുന്നു. ഇന്നലെവരെ നിത്യപ്പ ട്ടിണിക്കാരായ പാവങ്ങളുടെ ചേരിയിൽ നിന്നുകൊണ്ടു നേതാവു പണക്കാരന്റെ അനഘമായ പ്രൗഢിയും ആഡംബരങ്ങ ളും കുടവയറും കാറും നോക്കി വീർ കാ ണിച്ചു. 'ഉദ്യോഗസ്ഥ ദുഷ്പ്രഭുത്വത്തി ന്റെ നേർക്കുവരൽ മൂർച്ചി. പണക്കാ രന്റെ നേർക്കു പല്ലിളിച്ചു കൊണ്ടു പറ ഞ്ഞു. "നോക്കിക്കൊള്ളു; ഞാനങ്ങു വരട്ടെ! കാണിച്ചു തരാം ഒരു കളി" ഒരു ശാപവും ശപഥവുമായിരുന്നു അതു്. പാവങ്ങൾ നേതാവിന്റെ പാദത്തിൽ വീണു് ഉപ ചാരസൂക്തികൾ ഗാനം ചെയ്തു. നേതാ വിന്റെ ശിരസ്സിൽ ആ ഭക്തസംഘം ത ങ്ങൾ പട്ടിണികിടന്നു സമ്പാദിച്ച പണം

കൊണ്ടു പനിനീരും പുഷ്പവൃഷ്ടിയും ചൊരിഞ്ഞു. ഒട്ടുവിലിതാ! നേതാവു് അങ്ങുചെന്നു ചേർന്നു. പാവങ്ങൾ പ്രതീക്ഷകളോടെ കണ്ണിമയ്ക്കാതെ ഇങ്ങുനോക്കി നിന്നു. പക്ഷേ, ആ കബേരപദവിയിൽ അവരുടെ വലയത്തിൽ ചെന്നെത്തിയതിനു ശേഷം നേതാവു പാടിയ പാട്ടും മറേറ സന്യാസിമൂളിയതു തന്നെ.

"മധുവിധുകാലമിതെത്രരമ്യം?
മഹിയിലിതിനേക്കാളെന്തുകാമ്യം?"

ഛൊ!! സ്തംഭിച്ചു പോയി ലോകം! "This is the most unkindest cut of all"

(ഇതാണു് ഏറ്റവും അനുകമ്പാരഹിതമായ കയ്യേറ്റം) എന്നു പറഞ്ഞു ചിലർ കരഞ്ഞു പോയി. ഇവ്വിടെയും നേതാവിന്റെ ഈ അധഃപതനത്തിൽ ആപത്തുപറ്റുന്നതു് അദ്ദേഹത്തിനു മാത്രമല്ല, പ്രലോഭനങ്ങൾക്കു വഴിപ്പെട്ടു് ആദർശഗതിയിൽ നിന്നു വഴുതിയ അദ്ദേഹത്തിന്റെ സംഘടന പ്രവർത്തനരഹിതമാകാൻ ഈ ബുദ്ധിശൂന്യത കാരണമായി. വല്ലാത്ത പ്രത്യാഘാതമാണു്. സംഘടന, ബോധംകെട്ടു മരിച്ച നിലയിൽ കിടക്കുകയാണു്. ശാപം ഏറ്റ അഹല്യയെപോലെ രാജ്യത്തിൽ നെടുനീളം ഒരു മരവിച്ച സംഘടന കിടക്കുന്നു. അതിന്റെ സമീപം അങ്ങിങ്ങായി കുറെ പഴയ ബന്ധുക്കളും, പുതിയ പട്ടാളപ്പാവുകളും, ഇരുന്നു കരയുന്നു. അതും ഒന്നും മിണ്ടുന്നില്ല. എന്തൊരു ദയനീയമായ സ്തംഭനമാണിതു്! തിരഞ്ഞെടുപ്പുകാലത്തു് എങ്ങനെ ഓടിക്കളിച്ചു്, പാടിത്തെളിഞ്ഞു നടന്നതാണു്!!

ഈ അവസരം മുതലെടുക്കാൻവേണ്ടി ചില ചെന്നായ്ക്കളും കഴുകന്മാരും വട്ടം പറന്നുണ്ടു്. ആസന്നമരണാവസ്ഥയിൽ അന്ത്യശ്വാസം വലിക്കുന്ന ഈ മഹാരോഗിയെ ചികിത്സിക്കാതെ കിടത്തിക്കൊണ്ടു ബന്ധുക്കളെന്നഭിമാനിക്കുന്ന ക്രൂരർ ഇങ്ങനെ അവിടവിടെ കൂത്തിയിരിക്കുന്നതിന്റെ രഹസ്യം ആർക്കും അറിഞ്ഞുകൂടാ. സംഘടനോപജീവികളും, സംഘടനോകുതുകികളും ഒരുപോലെ മനസ്സിലാക്കേണ്ട ഒരു കാര്യമുണ്ടു്. അഗ്നിപരീക്ഷകൾ തരണം ചെയ്ത സകലജന വന്ദ്യരായിതീർന്ന നേതാക്കളിൽ ഇന്നു ജനങ്ങൾക്കു വിശ്വാസമില്ല. ജനങ്ങളുടെ നിരാശ എന്തായാലും, സംഘടനയല്ല മരിക്കേണ്ടതു്. അവിശ്വാസത്തിനു പാത്രീഭവിച്ചവർ ആരായിരുന്നാലും അവർ, പുറത്തു പോകുകതന്നെ വേണം. ഇതരസംഘടനക്കാർ ഈ അവസരത്തിൽ ഏറ്റവും നിർദ്ദയവും നിശിതവുമായ വിമർശംകൊണ്ടു് സ്തംഭനാവസ്ഥ പ്രാപിച്ച ഈ സംഘടനയെ തീരെ നിർജ്ജീവമാക്കാമോ എന്നു പരീക്ഷിക്കുന്നു. ബുദ്ധിമോശമാണതു്. അവർക്കതന്നെയാണാപത്തു്. പ്രബലമായ ഒരു സംഘടന ഇത്ര പെട്ടെന്നു് പൊട്ടിത്തെറിക്കുമെങ്കിൽ, പിന്നൊന്നിൽ ആളുകൾ എങ്ങനെ വിശ്വാസംപുലർത്തും? ഏറ്റവും പ്രാപ്തരായ ആദർശവാദികളായ നേതാക്കൾ, പരാജയമടഞ്ഞെങ്കിൽ അതിനു താഴെയുള്ളവരെ ആരു വിശ്വസിക്കും? "അച്ഛനെനിഷേധിച്ചുമകൾ ഭർത്താവിനെയും ചതിക്കു" മെന്നു ഒരു വിശ്രുതനായ പിതാവു്, പുത്രിയുടെ കമിതാവിനെ ഗുണദോഷിച്ചിട്ടുണ്ടു്. അതിനാൽ രാജ്യത്തെ ജനതാമദ്ധ്യത്തിൽ സംഘടനകളേയും നേതാക്കളേയും സംബന്ധിച്ചു വിശ്വാസം ഉണ്ടാക്കാനുള്ള പ്രയത്നം പുതുതായി സമാരംഭിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

മാനസികമായ ദുർബ്ബലതകളും മനുഷ്യനെ നശിപ്പിക്കുന്ന ശാപങ്ങളാണ്. അഷ്ടഭാരതത്തിന്റെ അക്ഷയസമ്പത്തു മുഴുവൻ മനസ്സിന്റെ ശക്തിയിലും ആരോഗ്യത്തിലുമാണ് അടങ്ങിയിരുന്നതു്. സ്വാതന്ത്ര്യം പുനരാവിർഭവിച്ചിരിക്കുന്ന സ്ഥിതിക്കു് നവഭാരതത്തിനു നവ്യചൈതന്യവും പുരാതന മാഹാത്മ്യവും പുനഃസ്ഥാപിക്കാൻ നാം ശ്രമിക്കണം. ദേവേന്ദ്രനെയും ദേവഗണങ്ങളേയുംപോലും ക്രുദ്ധത്തോടെ ശപിക്കാനും ശക്തിഹീനരാക്കാനും കഴിവുള്ള ദുർവ്വാസസ്സിന്റെ ക്രുദ്ധകോപവും ഒന്നോർത്താൽ അഭിമാനകരംതന്നെയാണു്. ഇന്ദ്രസ്വർഗ്ഗത്തിനു പകരം ത്രിശങ്കുസ്വർഗ്ഗം സൃഷ്ടിക്കാനും ബ്രഹ്മർഷിപദം സ്വന്തം തപോബലംകൊണ്ടു ബ്രഹ്മാവിനെ പിടിച്ചുനിറുത്തി വാങ്ങാനും കരുത്തേറിയ വിശ്വാമിത്രനും, സ്വർഗ്ഗലോകഗംഗയെ പാതാളംവരെ പിടിച്ചുതാഴ്ത്തിയ പ്രയത്നശാലിയായ ഭഗീരഥനും ഉഗ്രങ്ങളായ ശപഥങ്ങളുടെ പ്രതിനിധികളാണു്. ഭാരതീയസംസ്കാരത്തിന്റെയും പാരമ്പര്യത്തിന്റേയും വഴിത്താരയിൽ അവരുടെ പേരുകൾ പൂമണിമാരി ചൊരിയുന്നു. ഹരിശ്ചന്ദ്രന്റെ സത്യവും, ഭരതന്റെ ധീരതയും, രന്തിദേവന്റെ ദയാവായ്പും ബുദ്ധന്റെ അഹിംസയും, ഒന്നു ചേർന്നവതരിച്ച രാഷ്ട്രപിതാവും, ലോകൈകവന്ദ്യനുമായ മഹാത്മാഗാന്ധി ഭഗീരഥന്റെയും വിശ്വാമിത്രന്റെയും ദൃഢവ്രതത്തോടെ പരിശ്രമിച്ചു ഭാരതത്തിനു സ്വാതന്ത്ര്യം കൈവരുത്തിത്തന്നിട്ടു മൺമറഞ്ഞു. നവഭാരത നിർമ്മിതിക്കായി അവിടത്തെ വിലയേറിയ സേവനം നിർഭാഗ്യവശാൽ നമുക്കു നഷ്ടപ്പെട്ടു.

ആ നിർഭാഗ്യത്തിൽ, നിറഞ്ഞ കണ്ണുകളോടുകൂടി നോക്കിനിന്നു. സ്വാതന്ത്ര്യദിനാഘോഷങ്ങളും തോരും മുൻപ്രാർത്ഥനയുടെ നടത്തിയാൽ നമ്മുടെ കർത്തവ്യം നിറവേറുകയില്ല. വ്യക്തിപരമായും സാമൂഹ്യമായുമുള്ള ഒരു പുനഃസംവിധാനം വേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. നമ്മുടെ മാനസികരോഗങ്ങളും സംഘടിതപരിശ്രമം കൊണ്ടാണു് മാറേണ്ടതു്. സ്വാഭാവികമായ കാണുന്നിടത്തു് ഇതികർത്തവ്യതാമൂഢരായാൽ നമ്മുടെ സ്വാതന്ത്ര്യലബ്ധികൊണ്ടു് പ്രയോജനമില്ല. നമ്മെ വഴി തെറ്റിക്കുന്ന പ്രേരണകളുടെ പുറകേ പോകാനും പ്രലോഭിപ്പിക്കുന്ന മാദകലഹരികളിൽ മയങ്ങിപ്പോകാനുമേ നമുക്കു് ഇന്നു ശക്തിയുള്ളൂ: രോഗമാണിതു്; ശാപമാണിതു്. മഹാമഹാനായ നമ്മുടെ രാഷ്ട്രപിതാവിന്റെ കാല്പ്പെരുമാറ്റംകൊണ്ടു തെളിഞ്ഞ താരകളെ നാം മനഃപൂർവ്വം കാണാതെ കഴിയുകയാണു്. അങ്ങനെ എത്ര എത്ര ആചാര്യന്മാരെ നാം വിസ്മരിച്ചു? എത്രയെത്ര ആദർശങ്ങളെ നാം ബലികഴിച്ചു! എത്ര സാഹചര്യങ്ങളെ മാനഭംഗപ്പെടുത്തി! ഈ ഉന്നതങ്ങളായ ഗുണഗണങ്ങളെയും ഉത്കൃഷ്ടാശയങ്ങളേയും ലോകവന്ദ്യരായ ആചാര്യന്മാരെയും അവഗണിക്കുകയും തള്ളിപ്പറയുകയും ചെയ്തതോടെ നമ്മുടെ സമ്പത്തു നഷ്ടമായി; നാം നിത്യദാരിദ്ര്യത്തിലായി. നമ്മുടെ ഭാവനകളും തന്നെയും ചിറകൊടിഞ്ഞു താഴെ വീണിരിക്കുന്നു. ദരിദ്രന്റെ ഭാവനകൾ എങ്ങനെനിലനില്ക്കും? ദാരിദ്ര്യം എന്നു പറഞ്ഞാൽ 'പൈദാഹശാന്തിക്കുപായങ്ങളില്ലാ'ത്ത സ്ഥിതി തന്നെ; തർക്കമില്ല. എന്നാൽ മുമ്പു് നാം മഹത്തായ ഒരു പ്രത്യേകതരം അന്തർമ്മുഖവും വിശുദ്ധമുള്ള ജനതയായിരുന്നു. ഇന്നിപ്പോൾ ശരീരസംരക്ഷണത്തിനായി ശ്രദ്ധമുഴുവൻ. നിശ്ചയ

മായും നമ്മുടെ എല്ലാപ്രക്ഷോഭണങ്ങളും വിശപ്പിന്റെ വിപ്ലവത്തിന്റെ കീഴിലാണപ്രവത്തിക്കുന്നത്. പൗരാണിക ഭാരതത്തിൽ വിശപ്പിന്റെ പ്രശ്നം ഉദിച്ചിട്ടുണ്ടായിരുന്നില്ല. അതു് അക്ഷയ പാത്രത്തിന്റെയും ദ്രൗപദിയുടേയും കാലമായിരുന്നെന്നു നാം അറിയും. ഇന്നുഗവണ്മെന്റാണു ദ്രൗപദി. പക്ഷേ, മന്ത്രി സഭാംഗങ്ങളായ പാണ്ഡവന്മാരുണ്ടായിരുന്നിട്ടും ജനങ്ങൾക്കു കീരയിലയാണു ഭക്ഷണം. ദ്രൗപദി മുമ്പു ഊണു കഴിക്കുന്നതാണോ തകാറെന്നു നിശ്ചയമില്ല. ഈ ശാരീരികമായ പൈദാഹശാന്തിയുടെ കാര്യം സഹലമായി ശ്രദ്ധിച്ചില്ലെങ്കിൽ നവഭാരതത്തിൽ നമ്മുടെ ലക്ഷ്യം പ്രാപിക്കാൻ കഴിയുന്നതല്ല. ബുദ്ധിയും മനസ്സും വേണ്ട നിലയിൽ പ്രവത്തിക്കുന്നതിനു താപസന്മാക്കു പോലും ആഹാരം ആവശ്യമാണു്. സോഷ്യലിസ്റ്റു കമ്മ്യൂണിസ്റ്റു പ്രക്ഷോഭണങ്ങളുടെ പശ്ചാത്തലം അതാണു്. ആ നിലയിൽ അതു യുക്തിവികലമല്ല. എന്നാൽ ഭാരതീയ സംസ്കാരത്തിന്റെ പരിപോഷണത്തിനും സംരക്ഷണത്തിനും സിദ്ധാന്തപരമായ വലിയ അകല്ച്ചകൾ അതിൽ അന്തർവിക്കുന്നതിനാൽ സമൂലമായ ഭേദഗതികൾ അവശ്യമാണു്; എന്നേയുള്ളൂ.

നമ്മുടെ അജ്ഞത നമുക്കു ആനന്ദമായി തീർന്നു കൊണ്ടിരിക്കയാണു്. അടിമജീവിതത്തിൽ ഇടപഴകിക്കഴിഞ്ഞതിനാൽ അതിന്റെ ദുഃസ്വാദു് ഇന്നിയും നമ്മെ ആകർഷിച്ചു കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. അന്യന്റെ അഭിപ്രായങ്ങളിൽ ഉപജീവിക്കാനും അവ മുമ്പു കൊണ്ടു നടന്നു പാണ്ഡിത്യനെന്നു പേരു പിടിക്കാനുള്ള വ്യാമോഹം അതിലൊന്നാണു്. അതു വിജ്ഞാനമല്ല. വിജ്ഞാനം സൽക്കാര്യപരവും സന്മാർഗ്ഗസദ്ഭാവത്തോടുകൂടിയതുമായ ഒരറിവാണു. നമ്മുടെ മനസ്സിന്റെയും ബുദ്ധിയുടെയും സ്വതസ്സിദ്ധമായ പ്രതിഭകളെ ഇളക്കിവിടുന്ന സരളകാന്തി ചിന്തുന്ന വിജ്ഞാനദീപം പൊങ്ങി പ്രകാശിക്കണം. ജനക്ഷേമകരമായ പരിപാടികളിൽ സ്വാർത്ഥപ്രേരണകൾക്കു വഴിപ്പെടാതെ നിന്നു സംഘടിച്ചു പ്രവത്തിക്കുന്നതാണു അതിനു വഴി. ആത്മവീര്യം തിളയ്ക്കുന്ന ഒരുശപഥമനോഗതി മുന്നിട്ടു നില്ക്കുക തന്നെ വേണം. ശാപനഷ്ടങ്കലമായ ദുർവ്വാസനകളുടെ പ്രലോഭനങ്ങളെ അകലെ മാറിക്കൊണ്ടു് അഖണ്ഡഭാരതത്തിന്റെ പ്രവാചകനായി ഓരോ ഭാരതീയനും പരിശ്രമിച്ചെങ്കിലല്ലാതെ കരഗതമായ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെ മധുരിക്കുന്ന അനുഭൂതികൾ സാക്ഷാൽക്കരിക്കപ്പെടുകയില്ല. അടിമമനോഭാവത്തിന്റെ മൂലകാരണം അധികാരദുർമ്മോഹമാണു്. രണ്ടും നമ്മുടെ സ്വാതന്ത്ര്യശരീരത്തിനു ജരാനരകളുണ്ടാക്കുന്ന ശാപങ്ങളാണു്. സമത്വം, സാഹോദര്യം, സാമ്പത്തിക സുസ്ഥിതി, ഇവയാണു നമുക്കു കൈവളത്തേണ്ടതു്. ത്യാഗസമ്പൂർണ്ണമായ സേവനസന്നദ്ധതയും അതിന്റെ പേരിൽ സാഹസികമായ പരിശ്രമണപരിപാടികളും പോലും ശപഥങ്ങളായി നാം സ്വീകരിക്കണം. അങ്ങനെ നമ്മുടെ ശാപങ്ങളെ ഈ ശപഥങ്ങൾ കൊണ്ടു നിർമ്മൂലനം ചെയ്തു നവഭാരതത്തിന്റെ നന്മയ്ക്കു വേണ്ടി പ്രവത്തിക്കാം.

ജയ് ഹിന്ദ്.

ഞങ്ങാം വരുന്നു

ബാലകൃഷ്ണൻ, വന്നേരി.

I

സംസ്കാരരത്നക്കിരീടവും ചാർത്തിനീ
സംഹാരനൃത്തം തുടരുന്നുമന്നേഷാ!
സ്വൈരവിഹാരകുതൂഹലകർക്കൊണ്ടു നീ
പുരിടം പങ്കിലമാക്കിച്ചമയ്ക്കുന്നാലാ-
നൂറാണ്ടുകൊണ്ടു നീ സംരേഖിച്ചുള്ളതാം
വിജ്ഞാനഗർത്തത്തിൽ നിന്നൊന്നിതുവിധം,
പൈശാചികതപമുടലാൻ ചിന്തകം
ഭീകരരൂപം ധരിച്ചെഴുന്നള്ളുവാൻ?

II

മുഷ്ടിയും,യന്ത്രായി,കുന്തമായ്,തോക്കായി
തീപ്രമണ്ഡുകതി ഗ്രണ്ടുവരേക്കുമേ
ശാസ്ത്രപുരോഗതിയേടെത്തു നീയെങ്കി
കഷ്ടമേ, സഹാത്മം പുലത്തുവാൻ മാത്രമായ്.
ആദ്യമൊരു ചാൺ വയറിൻവിശപ്പിനായ്
ഹിംസയിൽക്കൂടെ മുന്നോട്ടപോയുള്ള നീ
ഇന്നിതാ സാമ്രാജ്യദാഹമടക്കുവാൻ
ഘോരമാം ചോരപ്പുഴകൾ സൃഷ്ടിപ്പതേ!

III

കാലംകഴിഞ്ഞുപോയിത്തരമക്രമ-
ജ്വാലങ്ങൾ ഞങ്ങൾ സഹിക്കില്ലതെല്ലുമേ.
ഞങ്ങൾതൊഴിലാളിക്കർഷകർ നാടിന്റെ
നന്മയ്ക്കുവേണ്ടി പണിയെടുക്കുന്നവർ.
കാലദേശങ്ങൾക്കു കൂടിക്കഴിയില്ല
ഞങ്ങളെ വേർതിരിച്ചൊറ്റപ്പെടുത്തുവാൻ.
ഞങ്ങളൊന്നായി വരുന്നുണ്ടു മന്നിതിൽ
ശാന്തിയും സൌഖ്യവും സുസ്ഥിരമാക്കുവാൻ;
ഞങ്ങളൊന്നായിവരുന്നുണ്ടു സാമ്രാജ്യ-
കിങ്കരന്മാർതൻ ശവക്കഴിതോണ്ടുവാൻ.
വീണ്ടുമീപ്പാരിൽ ശാന്തിയുംതുഷ്ടിയും
സച്ചന്ദനത്തം ചവിട്ടാതിരിക്കുമോ?

പ്രേമഗീതി

ടി. വി. കെ.

പ്ലേപ്പുതന്നുടെ സാരള്യമുഖിയും,
ചെമ്പനിനീരിൻ പുതുതുടിപ്പും,
മാൻകിടാവിന്റെ തിടുക്കവും പ്രേമവും-
പെൺകൊടി നീ,യാരോരപ്സരസ്സോ?
പൊൽപ്രഭാതത്തിൻ മാറ്റുകലീപമാം
പൂർണ്ണശശിയാം 'വെള്ളി'താനോ?
മോഹനമാം വനഭാഗത്തെപ്പോറ്റുന്ന
മോഹിനിയാം വനദേവതയോ?
വാനോരവനീസ്ഥിതിഗതി പാർക്കുവാൻ
ചെന്നയച്ചുള്ള പ്രതിനിധിയോ?
ഉജ്ജ്വലകാന്തി വമിക്കുംവേദിയ-
മഞ്ജുസൗന്ദര്യപ്രസരിപ്പിങ്കൽ
മജ്ജീവനേതോ പുളകമണിയുന്നി-
ബ്ധ്രുവിനെത്തന്നെ മറന്നിടുന്നു.

നന്നായിരുന്നുപര,മീ നിമിഷത്തിൽ
മന്ദഭാഗ്യൻഞാൻ മരിച്ചുവെങ്കിൽ!
നന്നായിരുന്നതി നിർവ്വാണസൗഖ്യത്തിൽ
മജ്ജീവനയ്യോ! ലയിച്ചുവെങ്കിൽ!

* * * *

വാനത്തുനിന്നുലകിങ്കലേക്കെത്തുമെ-
ന്നോമനക്കൊച്ചു വിരുന്നുകാരി,
ഇന്നു ഭവതിയെക്കാണുന്നും നേരിലും-
ന്നുച്ചരിക്കാനും കഴിഞ്ഞുവല്ലോ.
നിന്ദ്യനാംമെന്റെ സവിധത്തിൽ നീപ്രേമ-
നന്ദിനിയിങ്ങനെ വന്നുപോയോ!

* * * *

ഞാനാശ്വസിപ്പു ഭവതീയസൗഭാഗ്യ-
സീമയിലെത്തുമൊരു ദിനം ഞാൻ.
ഇന്നല്ല,നാളെയാമല്ലെങ്കിൽമറ്റന്നാ-
ളല്ലെങ്കിൽ മറ്റൊരുജന്മത്തിങ്കൽ.
ഭാഗ്യവിപത്ത്യക്കാർ മുകിൽനീങ്ങിസൗ-
ഭാഗ്യമുദിക്കുമെൻജീവിതത്തിൽ!

ആ രാത്രി

പി. നളിനകുമാരി, തിരുവട്ടാർ.

സീൻ 1

[സുന്ദരമായ ഒരു മണിമാളിക. അകവശത്തെയ്ക്കു കയറുന്നതിനുമുള്ള ഒരു ഹാൾ. നയനമോഹനമായചിത്രങ്ങളുടെ മദ്ധ്യേ ഒരു ശ്രീകൃഷ്ണവിഗ്രഹം പൂജണിയിച്ച മരുകിനിത്തിയിരിക്കുന്നു. ഹാളിന്റെ മദ്ധ്യത്തിലായി ഒരു വട്ടമേശയും ചുറ്റും കസേരകളും. മേശപ്പുറത്തു പുസ്തകങ്ങളും, ഫ്ളവർവേസ് മുതലായവ. ഇളം പച്ചനിറത്തിലുള്ള ഒരു ബൾബ് പ്രകാശിക്കുന്നു

ഗൃഹനാഥനായ 'വിശ്വനാഥപ്പിള്ള' മുറിയുടെ വലതുവശത്തെ ചുവരിലുള്ള ജന്നലിലൂടെ അല്പം അകലെയായി കാണപ്പെടുന്ന മലർത്തോപ്പിനെ ലക്ഷ്യമാക്കി നിശ്ചലനായി നില്ക്കുന്നു. ആ ഉദ്യാനം പൂനിലാവിലാകമാനം കുളിച്ചുനില്ക്കുകയാണു്. അവിടെനിന്നും മധുരാമധുരമായ ഒരു ഗാനത്തിന്റെ നേരിയ ശബ്ദം പൊങ്ങി മാറെറാലിക്കൊള്ളുന്നു. പ്രഭു മനം ഞെട്ടുന്നു. അസ്വസ്ഥനായി അങ്ങോട്ടുമിങ്ങോട്ടും നടക്കുന്നു.

പ്രമീള പ്രവേശിക്കുന്നു. അവരുടെ കണ്ണുകളിടയുന്നു. ഗാനം വീണ്ടും പ്രതിധ്വനിക്കുന്നു. പ്രഭുവിന്റെ മുഖത്തു രക്തമില്ലാതാകുന്നു. അയാളുടെ കൈ ഒരുദ്ദേശവുമില്ലാതെ ആ ഗാനത്തിന്റെ നേർക്കു നീളുന്നു.]

പ്രമീള—(അമ്പരന്നു) അങ്ങെന്താണിനെ വിളറിനില്ക്കുന്നതു്?

പ്രഭു—(അടക്കിയ സ്വരത്തിൽ) പ്രമീ, അതാ ആ ഗാനം...ആ ഗാനംവീണ്ടും!...അതു കേൾക്കുമ്പോൾ ഞാൻ...ഞാൻ...(പെട്ടെന്നു മൂകനാകുന്നു)

പ്രമീ—ഉം? എന്താണതു്? അതെന്തിനെ മേൽ അങ്ങയെ തളർത്തുന്നുവോ?

പ്രഭു—(ക്ഷോഭത്തോടെ) അതേ, തളർത്തുന്നു. മൂടുപടത്തിനുള്ളിൽ ഒതുങ്ങിനില്ക്കാത്ത ഹൃദയഭേദകമായ ഒരു ജീവിതരഹസ്യം! ആ ഗാനത്തിൽ ഒരു ജീവൻ പിടഞ്ഞുതകരുന്ന വികാരം പ്രതിധ്വനിക്കുന്നു.

പ്രമി—നാഥ? എന്നും അതു കേൾക്കുന്നില്ലേ?—കുറേക്കാലമായി കേൾക്കുന്നതല്ലേ?

പ്ര—അതേ, കുറേക്കാലമായി. അതെന്നെ നരകത്തീയിലിട്ടു നീറുന്നു. (ദീർഘനിശ്വാസം)

പ്രമി—കാരണം?

പ്ര—(അല്പം കഴിഞ്ഞു് അശ്രദ്ധമട്ടിൽ) ഒന്നുമില്ല.

പ്രമി—എങ്കിലും എന്തോ ഉണ്ടു്. (സൂക്ഷിച്ചു നോക്കുന്നു)

പ്ര—(അലസമനസ്കത്തിൽ) ഏറെക്കുറെ—

പ്രമി—അതറിയിക്കാൻ അങ്ങു മടിക്കുന്നു. എന്നോടുള്ള സ്നേഹം കൊണ്ടായിരിക്കാം. (പരിതാപഭാവം)

പ്ര—അതേ, ആത്മാർത്ഥതകൊണ്ടു്

പ്രമി—(അത്ഭുതത്തോടെ) വിചിത്രമായ ആത്മാർത്ഥത.

പ്ര—(അനുനയസ്വരത്തിൽ) ഇതെന്തൊരു ഭാവഭേദമാണു് പ്രമീ!

പ്രമീ—അങ്ങെന്നിൽനിന്നും എന്തൊക്കൊയോ മറയ്ക്കുന്നുണ്ട്. (കണ്ണുകൾനിറയുന്നു)

പ്ര—(ഉറച്ച സ്വരത്തിൽ) പ്രമീ! എന്നെ വിശ്വസിക്കൂ! (വാക്കുകൾ കിട്ടാതെ വിക്കുമിക്കുന്നു)

(പ്രമീള വിങ്ങിവിങ്ങിക്കരയുന്നു)

പ്ര—(പരിഭ്രമിച്ച്) അല്ലാ, കരയുകയാണോ?

പ്രമി—(കരച്ചിലിനിടയിൽക്കൂടി) ഇതു് ഇതു—ഇല്ല ഇതസഹ്യമാണു്.

പ്ര—ഈശ്വരാ, ഇതെന്തു ധർമ്മസങ്കടം? (അടുത്തുചെന്നു് പ്രമീളയുടെ കരംഗ്രഹിച്ചുകൊണ്ടു) എന്റെപ്രമിയല്ലേ? ഇങ്ങനെ കരയാതിരിക്കൂ.

പ്രമീ—(സശബ്ദം) അങ്ങെന്നെ കരയിക്കുന്നു.

പ്ര—(അല്പനേരത്തെ മൗനത്തിനുശേഷം) പ്രമീ, ഇതെന്തു തീരാനാണു്?

പ്രമീ—ഏതു്?

പ്ര—ഇതു തന്നെ—ഈ കരച്ചിൽ. എപ്പോഴും ഇങ്ങനെ കരഞ്ഞാൽ?

(പ്രമീള പ്രേമവിനെ ഉറ്റുനോക്കുന്നു)

പ്ര—ഇതൊരിക്കലും നിറുത്തുകയില്ലേ? പ്രമീ!

പ്രമീ—നിറ്ത്താം.

പ്ര—എപ്പോൾ?

പ്രമീ—അങ്ങെന്നോടു് ആ രഹസ്യം തുറന്നുപറയുമ്പോൾ; എന്നെ അങ്ങയുടെ ഉള്ളു് തുറന്നു കാട്ടുമ്പോൾ.

പ്ര—(പരവശനായി) ഛാ!

പ്രമീ—(തൊണ്ടയിടറിക്കൊണ്ടു്) നാഥ, അങ്ങേയ്ക്കെന്നോടു സ്നേഹമില്ലേ?

പ്ര—ഇതെന്തു ചോദ്യം?

പ്രമീ—(അതു ശ്രദ്ധിക്കാതെ മട്ടിൽ) എന്നെ അങ്ങു വിശ്വസിക്കുന്നില്ലേ?

പ്ര—തീച്ചയായും.

പ്രമീ—പിന്നെന്തിനാണു എന്നെ ഒളിക്കുന്നതു്? എന്തുകൊണ്ടു് എന്നോടതു പറഞ്ഞുകൂടാ?

(പ്ര—ശാന്തനായി) അതറിഞ്ഞാൽ നീ എന്നെ വെറുക്കും.

പ്രമീ—(സസംഭ്രമം) വെറുക്കുകയോ?

പ്ര—(നിർവികാരനായി) അതെ, വെറുക്കും നിന്റെ ഹൃദയത്തെ അതു തകർക്കും.

(പ്രമീള മിണ്ടാൻ കഴിയാതെ അമ്പരന്നു നിൽക്കുന്നു)

പ്ര—(ആലോചിച്ചു്) ഇല്ല—ഞാനതു പറകയില്ല. (ദൃഢസ്വരത്തിൽ) പ്രമീ! നീ എന്നെ നിർബ്ബന്ധിക്കരുതു്. (എഴുന്നേല്ക്കുന്നു)

പ്ര—(ഭയനീയമായി) നാ...ഥാ...

(പ്രമീള അതു കേൾക്കാത്തമട്ടിൽ സാവധാനംനടന്നുമറയുന്നു)

(കർട്ടൻ)

സീൻ 2.

(ഉദ്യാനത്തിന്റെ ഒരു ഭാഗം. കളിർക്കല്ലുകൊണ്ടു പടുത്ത ഒരു തിട്ടപ്പുറത്തു് അന്ധനായ 'മദനചന്ദ്രൻ' ഇരിക്കുന്നു. നല്ല വേഷവിധാനം. തനിത്തങ്കവർണ്ണം. കയ്യിൽ നിത്യസഖാവായ ഒരു വീണയുമുണ്ടു്. അയാൾ ശോകാത്മകമായ ഒരു ഗാനം ആലപിക്കുന്നു. പ്രമീള പ്രവേശിച്ചു്, പാട്ടുകേട്ടു സ്തബ്ധനായി നിൽക്കുന്നു. അറിയാതെ മെടവീഴ്ത്തിടുന്നു.)

മ: ച—(പെട്ടെന്നു് പാട്ടു നിറ്ത്തിയിട്ടു്) പ്രമോ!

പ്ര—(മൗനം)

മദ—ഞാനങ്ങയെ കാത്തിരിക്കുകയായിരുന്നു.

പ്ര—(വിക്കിക്കൊണ്ടു്) അതേയോ? ചന്ദ്രാ! ഞാനിന്നല്പംതാമസിച്ചുപോയി. (ഇരിക്കുന്നു)

മദ—(സശോകം) അങ്ങയുടെ ശബ്ദം ഇടറുന്നു. പ്രഭോ! ഇതെന്താണ്?

പ്ര—(നിസ്സാരമായി) ഓ, ഒന്നുമില്ല. ഒരു ചെറിയ തലവേദന.

മദ—അല്ല.

പ്ര—പിന്നെ?

മദ—മനോവേദന.

പ്ര—(പെട്ടെന്ന്) പക്ഷേ നിനക്കെന്തു ചെയ്യാൻ കഴിയും?

മദ—അങ്ങയെ ആനന്ദിപ്പിക്കാൻ.

പ്ര—(സംശയം) ആനന്ദിപ്പിക്കയോ? എങ്ങനെ?

മദ—ഞാൻ പാടിപ്പാടി അങ്ങയെ ആനന്ദിപ്പിക്കും.

പ്ര—(പരുങ്ങലോടെ) വേണ്ട, ചന്ദ്രാ! നിന്റെ പാട്ട് എന്നെ നീരറിട്ടഹിപ്പിക്കും.

മദ—എന്തു്? സംഗീതം ആനന്ദകരമല്ലേ?

പ്ര—അതേ

മദ—പിന്നെന്താണ്?

പ്ര—(ഒന്നു സംശയിച്ചിട്ട്.) പക്ഷേ, നിന്റെ പാട്ട്.....

മദ—ഇന്നു് അതങ്ങയെ അസ്വസ്ഥനാക്കുന്നു.

പ്ര—ശരിയാണ്.

മദ—എന്നാൽ ആ പാട്ട് ഒരിക്കൽ അങ്ങയെ ആനന്ദിപ്പിച്ചിരുന്നു. ജീവിതത്തിന്റെ മാധുര്യം മുഴുവൻ ആ ഗാനത്തിൽക്കൂടെ അങ്ങു് അനുഭവിച്ചിരുന്നു—

പ്ര—ആയിരിക്കാം. ഒരിക്കൽ ആനന്ദിപ്പിക്കുന്നതായി തോന്നുന്ന വസ്തു മറ്റൊരിക്കൽ ദുഃഖിപ്പിക്കുന്നതായി തീരാറില്ലേ?

മദ—(അറിയാതെ ഞെട്ടുന്നു.) ശരിയാണു്. അപ്പോഴാണു് നാം മനസ്സിലാക്കുന്നതു്, യഥാർത്ഥത്തിൽ ആ വസ്തു നമ്മെ വഞ്ചിക്കുകയായിരുന്നു എന്നു്.

പ്ര—(തീരെ അസ്വസ്ഥനായി) ഈ ലോകം തന്നെ ഒരു വഞ്ചനയല്ലേ, ചന്ദ്രാ?

മദ—അതേ, ബുദ്ധിയുള്ളവൻ അതില്ലാത്തവനെ വഞ്ചിക്കുന്നു.

പ്ര—അങ്ങനെ മനുഷ്യൻ സ്വയം നശിക്കുന്നു.

മദ—ഒരു ജീവന്റെ നാശത്തിൽ മറ്റൊന്നു ജീവിക്കുന്നു എന്നു മാത്രം.

പ്ര—(കുറച്ചുകൂടി അസ്വസ്ഥനാകുന്നു.) ഹാ! നശിച്ചുലോകം!

മദ—നശിപ്പിക്കുന്നവരുടെ ലോകമെന്നു പറയണം.

(അല്പസമയത്തെ നിശ്ശബ്ദത. കുറേക്കഴിഞ്ഞു മുകളിലേക്കു നോക്കിക്കൊണ്ടു് സ്വഗതമെന്നോണം)

പ്ര—കാർ നിറഞ്ഞ ആകാശം!

മദ—(സാവധാനം) അങ്ങയുടെ ഹൃദയംപോലെ.

പ്ര—നിന്റെ ഈ സംശയംപോലെ

മദ—പലരുടെയും ജീവിതംപോലെ

(മദനചന്ദ്രൻ മന്ദമായി ആ ശാനം ഉപേക്ഷിക്കുന്നു.)

പ്ര—(പരിഭ്രാന്തനായി.) ചന്ദ്ര!

മദ—(നിന്നിട്ടു) പ്രഭോ!

പ്ര—നീ എന്നെ വല്ലാതെ വിഷമിപ്പിക്കുന്നു.

മദ—അങ്ങു സ്വയം വിഷമിപ്പിക്കുന്നു.

പ്ര—ചന്ദ്രാ! നിന്റെ പാട്ട്.....

മദ—എന്റെ തകർന്ന മുരളിയിലൂടെ നിർഗ്ഗളിക്കുന്ന അപസ്വരമായിരിക്കാം. പക്ഷേ, അതിൽ സത്യത്തിന്റെ പ്രകാശമുണ്ടു്.

പ്ര—(സംവധംനത്തിൽ ആവർത്തിക്കുന്നു.)തകർന്ന മുരളി....അതിലെ അപസ്വരം...(പരവശനായി) ചന്ദ്ര...എന്റെ ചന്ദ്ര..... എന്തൊരു പരീക്ഷണമാണിതു്?

മദ—(നിഷ്കരുണയായി) പരീക്ഷണം ... പരീക്ഷണം...അതിനുള്ള സമയം അടുക്കുന്നതേയുള്ളൂ.

പ്ര—(ചകിതനായി) അപ്പോഴം (ഒന്നും തോന്നാതെ) എന്തൊക്കെയാണു് നീ പറയുന്നതു്?

മദ—ഒരിക്കൽ പറയാൻ തുടങ്ങിയപ്പോഴം അങ്ങു് സമ്മതിക്കാതിരുന്നതു്. അങ്ങയുടെ ഹൃദയശൂന്യത കൊണ്ടല്ലായിരുന്നെങ്കിൽ ഒരിക്കലും പറയാൻ ഇടവരാഞ്ഞതു്. അതു്...ഇപ്പോഴം അങ്ങുതന്നെ എന്നെക്കൊണ്ടു് പറയിക്കുന്നു.

പ്ര—എനിക്കിതൊന്നും മനസ്സിലാകുന്നില്ല.

മദ—അന്ധനാണെങ്കിലും ഞാൻ സകലതും കാണുന്നു. മനസ്സിലാക്കുന്നു. കണ്ണുണ്ടായിട്ടും അങ്ങൊന്നും കാണുന്നില്ല. മനസ്സിലാക്കുന്നില്ല...(അല്പം നിർത്തിയിട്ടു് ശാന്തഗംഭീരസ്വരത്തിൽ) അന്നും...അങ്ങയുടെ പ്രകൃതം ഇതായിരുന്നു—

പ്ര—(അമ്പരന്നു്) എന്നു്?

മദ—ആ രാത്രിയിൽ

പ്ര—(ശ്വാസോച്ഛ്വാസം വർദ്ധിച്ചു) ഏതു രാത്രി?—

മദ—(തൊട്ടിച്ചിരിച്ചുകൊണ്ടു്) പൂനിലാവണിഞ്ഞ ആ രാത്രി—മാദകമായ മാധുര്യം വാരിവിതറിയിരുന്ന ആ രാത്രി—കണ്ണഞ്ചിക്കുന്ന സൌന്ദര്യം തുളുമ്പിനിന്ന ആ രാത്രി—രണ്ടു യുവഹൃദയങ്ങളിൽ പ്രേമം പകർന്നു പുളകമണിയിച്ച ആ രാത്രി (ഏറ്റവും മന്ദമായി) അങ്ങയുടെ പുരുഷത്വം വികാരത്തിനു മുമ്പിൽ ബലികഴിച്ച ആ രാത്രി—അതെങ്ങു് ഓർക്കുന്നില്ലെന്നോ?—(വീണ്ടും തൊട്ടിച്ചിരിക്കുന്നു)

പ്ര—(തളർന്നു്) ഹാ! ചന്ദ്ര—ശപിക്കപ്പെട്ട ആ സംഭവം—എനിക്കിനി ഇതു് താങ്ങാൻ വയ്യാ—തീരെ വയ്യാ—(നടന്നു മറയുന്നു. മദനചന്ദ്രൻ തന്റെ അന്ധനേത്രങ്ങളും പ്രേമപ്രേയസിയെ വഴിക്കുറപ്പിച്ചു നിശ്ചലനായിനിൽക്കുന്നു.)

(കർട്ടൻ)

സീൻ 3

(നിലാവൊഴുകുന്ന ഒരു രാത്രി. സമയം പന്ത്രണ്ടുമണി. ഉദ്യാനത്തിന്റെ ഒരു ഭാഗത്തു് അസ്വസ്ഥനായ പ്രേമ അങ്ങോട്ടുമിങ്ങോട്ടും ഉലാത്തുന്നു. ഒരു വശത്തുകൂടി ചന്ദ്രൻ പ്രവേശിച്ചു് ഒരു കല്ലിന്മേൽ ഇരിപ്പുറപ്പിക്കുന്നു. പ്രേമ അതു കാണുന്നില്ല. ചന്ദ്രൻ സാവധാനം ആ പാട്ടു പാടുന്നു. പ്രേമ ഞെട്ടിത്തിരിഞ്ഞു നോക്കുന്നു.)

പ്ര—ആരു്? ചന്ദ്രനോ?

മ ച—അതെ.

പ്ര—(സംശയഭാവത്തിൽ) ഈ അസമയത്തു്—

മ ച—(അതുകേൾക്കാത്ത ഭാവത്തിൽ പാട്ടു തുടരുന്നു)

പ്ര—(അക്ഷമനായി) നശിച്ചപാട്ടു്!

മ ച—അല്ല—നശിപ്പിച്ച പാട്ടു്.

പ്ര—(അത്ഭുതത്തോടെ) ആരെ?

മ ച—എന്നെ അല്ല. അങ്ങയെ.

പ്ര—ചന്ദ്ര! നീ എന്താണു പറയുന്നതു്?

മ ച—ഒന്നുമില്ല. ഇന്നലെ അങ്ങുതന്നെയല്ലേ പറഞ്ഞതു്, 'മനുഷ്യൻ നശിക്കുന്നു' എന്നു്?

പ്ര—(മൌനം)

മ ച—(തടഞ്ഞുകൊണ്ടു്) എന്തിനു വന്നു എന്നുമാത്രമല്ലേ?

പ്ര—അതേ.

മ ച—(അക്ഷാക്ഷനായി) പറയാം. അങ്ങു ഇവിടെ ഉണ്ടെന്നറിഞ്ഞതുകൊണ്ടു്

പ്ര—(പതറിയസ്വരത്തിൽ) ഇതിന്റെ അർത്ഥം?

മ ച—വെറും പരമാർത്ഥം.

പ്ര—ഉവ്വായ്, ഇതെന്തൊരു ധിക്കാരം?

മ ച—(ഉറക്കെ) അല്ല—പ്രതികാരം.

പ്ര—(സഹികെട്ടു്) ചന്ദ്ര!

മ ച—(ഹാസ്യമായി) എന്താണങ്ങയുടെ മുഖം വിളറുന്നതു?

പ്ര—(പൂർവ്വാധികം സംഭ്രാന്തനായി) ചന്ദ്ര, നീ അന്ധനല്ലേ?

മ ച—ഇനിയും സംശയമോ?

പ്ര—അല്ല—ഇതിലെന്തോ ഉണ്ടു്. നിശ്ചയം. (ക്ഷീണിച്ച സ്വരത്തിൽ) നീ എന്നെ വഞ്ചിച്ചു

മ ച—(ചാടിയെണീറ്റു കോപഭാവത്തോടെ) ആരു് ആരെ വഞ്ചിച്ചു? ഒന്നുകൂടി കേൾക്കട്ടെ.

പ്ര—അപ്പോൾ നീ ആരു്?

മ ച—(വർദ്ധിച്ച കോപത്തോടെ) ഞാനാരെന്നറിയണം. അല്ലേ? ഇതാ ഇതു നോക്കു. (വസ്ത്രത്തിനിടയിൽ നിന്നു ഒരു മോതിരം എടുത്തു പ്രേചിതന്റെ നേർക്കു വലിച്ചെറിയുന്നു)

പ്ര—(അവശനായി മിണ്ടാതെ നിൽക്കുന്നു. കുറേ കഴിഞ്ഞു് ക്ഷീണസ്വരത്തിൽ) ച-ന്ദ്ര!

മ ച—ഉം, ചന്ദ്രനോ! അതാകാശത്തല്ലേ?

പ്ര—(ശ്വാസം മുട്ടിക്കൊണ്ടു്) പിന്നെ...പിന്നെ...നീ?

മ ച—അങ്ങറിയുന്നില്ല... (രൂപശ്രീ കളായി ചിരിച്ചുകൊണ്ടു് കൃത്രിമവേഷമെല്ലാം വലിച്ചുരിഞ്ഞു തലമുടി അഴിഞ്ഞുലഞ്ഞു വീഴുന്നു.) ഇതാ—നോക്കു...അയ്യൻ തന്നെ.....

പ്ര—(അയ്യോ! എന്നു നിലവിളിച്ചുകൊണ്ടു് ക്ഷീണിച്ചു തറയിലിരിക്കുന്നു)

പ്ര—(പതിഞ്ഞ സ്വരത്തിൽ) എന്റെ രതി

പ്ര—രതി—(ശങ്കിച്ചു്) ഉട്ടട്ടു്! നിത്തണം ഇവിടം അതുടേയുമല്ല. എന്റെ രതിപോലും! മനുഷ്യതാപം തീണ്ടിയിട്ടില്ലാത്തദുഷ്ടൻ!

പ്ര—രതി—എന്നോടു ക്ഷമിക്കു—

ര—ക്ഷമിക്കുകയോ? ഒരിക്കലുമില്ല. ഈ വഞ്ചനയ്ക്കു—ഈ കുടിലതയ്ക്കു—(വികാരാധിക്യത്താൽ ശ്വാസംമുട്ടി വിഷമിക്കുന്നു.)

പ്ര—ഹാ, ദൈവമേ—

ര—ഹാ! ഹാ! എന്തൊരു ദൈവവിശ്വാസം! അന്നിതെല്ലാം എവിടെ ആയിരുന്നു! അന്നു് ഈ ദൈവത്തെ അങ്ങു് അല്പമെങ്കിലും ഓർത്തിരുന്നെങ്കിൽ...(വേദന, ക്ഷോഭം എന്നീ വിവിധവികാരങ്ങളോടെ) അയ്യോ! ആ കാലം...വീടും കുടുമ്മവുമില്ലാതെ, ആളും പേരുമില്ലാതെ, വിധവയുടെ പ്രതിഫലത്തിൽ ജീവിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന ഒരു യുവതിയെ—അവളുടെ നൈസർഗ്ഗികമായ ശരീരലാവണ്യത്താൽമാത്രം ആകൃഷ്ടനായി, അതിനിടയിലുള്ള ആത്മാർത്ഥതയെ അല്പംപോലും വിലമതിക്കാതെ—, മധുരവാക്കുകൾ പറഞ്ഞു വ്യാമോഹിപ്പിച്ചു്,—അവളുടെ സർവ്വം അപഹരിച്ചു്—ജീവിതം തന്നെ ഒരു കണ്ണീർ കടലാക്കി, അങ്ങിനെ നിത്യനൈരാശ്യത്തിലേക്കും നരകത്തിലേയ്ക്കും തള്ളിയിട്ടിരിക്കുന്ന മനുഷ്യാധമ!—നീയോ മനുഷ്യൻ? നിനക്കോ മാപ്പു്?.....

പ്ര—(തൊണ്ടയിടറി.) രതി...അതെല്ലാം ...പഴയ കഥകൾ

ര—നിങ്ങൾക്കതു കഥ—പഴയതു്..... എന്നാൽ എനിക്കതു കഥയല്ല.....

എന്റെ ജീവിതത്തെ തകർത്ത യാഥാർത്ഥ്യമാണത്...

പ്ര—എനി...ക്ക്...നീ . മാപ്പ്...

ര—(ഇടക്കു തടഞ്ഞ്) ഫ്ഫീ, നാണം കെട്ട മനുഷ്യൻ!

പ്ര—അപരാധിയായ ക്ഷമായാചകൻ

ര—സ്വാർത്ഥപൂരണത്തിനായി ചെയ്ത അപരാധം—അറിഞ്ഞു കൊണ്ടനുഷ്ഠിച്ച അപരാധം...

പ്ര—പശ്ചാത്താപഭരിതനായ പാപി.

ര—പൌരുഷമില്ലാത്ത ഭീരു.

പ്ര—എനിക്ക്—മാപ്പുതരൂ രതീ!.....

ര—(ബീഭത്സമായി ചിരിച്ചു) മാപ്പ്—മാപ്പ്—ദ്രോഹി! (കയ്യിലിരുന്ന തുണിക്കഷണത്തിൽ നിന്ന് ഒരസ്ഥിശകലം വലിച്ചെടുക്കുന്നു) ഇതാ ഇതു് എന്താണെന്നറിയാമോ?—അന്നു രാത്രിയിലെ ആ സാഹസീയ രംഗത്തിന്റെ ശാശ്വത സ്മാരകം...നിങ്ങളുടെ രക്തത്തിൽ, എന്റെ ഉദരത്തിൽ ജനിച്ച പിഞ്ചുപൈതൽ...അവന്റെ അവശിഷ്ടമാണിതു്. പട്ടിണി കൊണ്ടു് വാടിക്കരിഞ്ഞു് മണ്ണടിഞ്ഞുപോയ ആ ഇളംമേനിയുടെ ഒരവശിഷ്ടം

പ്ര-ഹാ—(ഏറ്റവും അവശനായി തലകുനിച്ചിരിക്കുന്നു.)

ര—ഇതിൽ ക്രൂരതൽ ക്ഷമാശകതി ഒരു സ്ത്രീക്ക് കാണിക്കാൻ കഴിയുമോ? (ആവേശപൂർവ്വം അസ്ഥിയെ ചുംബിക്കുന്നു. 'എന്റെ കുഞ്ഞു എന്നു് അറിയാതെ പറയുന്നു)

പ്ര—രതീ! കഴിഞ്ഞതെല്ലാം മറന്നു കളയൂ. ഇനിയെങ്കിലും നമുക്ക്.....

ര—(തടഞ്ഞുകൊണ്ടു് അവജ്ഞയോടെ) ഹാ യ്, ഭീരു. (യികാരങ്ങളെ അമർത്തുവാനെന്നവണ്ണം മുഷ്ടികകം ഞെരിക്കുന്നു.)

(സ്വപ്നാടനത്തിലെന്നവണ്ണം) ആ സുവർണ്ണദിവസങ്ങളം. എന്റെ നാഥ.....(ഞെട്ടിയുണരുന്നു.) അയ്യോ! വിഷത്തിൽ മുക്കിയെടുത്ത ആ പുഞ്ചിരിഎന്ന മയക്കിക്കളഞ്ഞു ഈശ്വരാ! മലമ്പാമ്പിനെക്കണ്ടു് പൂമാലയെന്നു് തെറ്റിദ്ധരിച്ചു. ഹാ, ഭയങ്കരം! (തല കൈയ്യിൽ താങ്ങി കുനിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. കുറേക്കഴിഞ്ഞു് പൈശാചികമായി അലറിക്കൊണ്ടു് ചാടിയെഴുന്നേല്ക്കുന്നു.) ഇല്ല—നയവഞ്ചകൻ—അധമാധമൻ. മഹാപാപീ! നീ ഇതിനു് അനുഭവിച്ചേ കഴിയൂ.

പ്ര—(പിടഞ്ഞെണീറ്റു കൊണ്ടു്.) അയ്യോ! എന്റെ—അല്ല, രതീ! വരൂ! നമുക്കൊരുമിച്ചു ജീവിക്കാം.

ര—(രൂക്ഷമായി) അസംബന്ധം!

പ്ര—അല്ല. അനുദിനബോധം.

ര—(ഹാസ്യമായി അട്ടഹസിക്കുന്നു.) ഹഹം. അനുദിനം...(വസ്ത്രാഞ്ചലത്തിൽ നിന്നും കഠാരവലിച്ചൂരിക്കൊണ്ടു്, തുടരെത്തുടരെ പൊട്ടിച്ചിരിക്കുന്നു.) ഇനി—ഇല്ല—ഇനി താമസിച്ചുകൂടാ. എന്റെ കർത്തവ്യം സ്ത്രീയുടെ പ്രതികാരം. ദ്രോഹീ! (കത്തിയുമായി മുന്നോട്ടായുന്നു. പ്രമീള നിശ്ചേഷ്ടനായി നില്ക്കുന്നു 'അയ്യോ, അരുതേ! അരുതേ! എന്നു നിലവിളിച്ചു കൊണ്ടു് ഒരു വശത്തുകൂടി പ്രമീള ഓടിയെത്തുന്നു.

ര—(ഒന്നാക്കിട്ടു് ക്ഷീണസ്വരത്തിൽ) പ്ര—മീള—(കഠാരകയ്യിൽ നിന്നും താനേ നിലത്തുവീഴുന്നു. പ്രമീളയും രതിയും പരസ്പരം മാറി നോക്കുന്നു. രംഗം അല്പനേരത്തേക്കു നിശ്ശബ്ദം പ്രതീതിയിരക്കുന്നു)

ര—(ഞെട്ടി) പ്രമീ ഞാൻ .....

പ്രമീ—(അക്ഷോഭ്യയായി) മനസ്സിലായി ...(പ്രതിവിധനം ചൂണ്ടി) ഈ നില്ക്കുന്ന കാമകിങ്കരന്റെ ഒന്നാമത്തെ കളിപ്പാവ...രണ്ടാമത്തേതു ഞാൻ...നാം തമ്മിൽ വ്യത്യാസമില്ല...

ര—(അത്ഭുതപ്പെട്ടുന്നു.) ഹാ!...ഞാൻ.....

പ്രമീ—(സ്നേഹപൂർവം) സഹോദരീ! ഇന്നലെ നിങ്ങളോടു ചെയ്തതു് നാളെ എന്നോടും കാണിക്കാൻ മടിക്കാത്ത വിശ്വാസഘാതകയനാണീനിലയ്ക്കുന്നതു്. അന്നന്നു വിരിയുന്ന പൂക്കളിൽ മധുവും മണവും ആസ്വദിക്കാൻ ആഞ്ഞെത്തുന്ന ഭ്രമരം...ഹാ! ലജ്ജയാകുന്നു...പുരുഷത്വം ഇതാണെങ്കിൽ... അതുമായി ഒരിക്കലും സ്ത്രീജീവിതം ബന്ധിക്കപ്പെടാതിരിക്കട്ടെ...(വേദനയോടെ) ഹാ! സഹോദരീ! രണ്ടു ജീവിതം...ഒരുമിച്ചു തകർന്നു—എന്തൊരു വൻ ചതി...(പ്രവേശനോടു്.) അങ്ങു ജീവിക്കുക! ചതിയറിയാത്ത യുവതികളുടെ സർവ്വം അപഹരിച്ചു മദോന്മത്തനായി ജീവിക്കുക.....(പൊട്ടിക്കരയുന്നു.)

(പൊടുന്നനെ രതിയുടെ ഭാവം മാറുന്നു. മുകളിലേക്കു നോക്കുന്നു. കൈചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നു.) അതാ—അതാ, എന്റെ കുഞ്ഞു്...വിശ്വാസഘാതകിയുടെ ഓമനപ്പൈതൽ...അതാ, അവിടെ—പ്രമീളേ—അങ്ങോട്ടു നോക്കൂ. (പ്രമീളയെ പിടിച്ചു കലുക്കുന്നു. അവൾ അമ്പരന്നു നിൽക്കുന്നു.)

ര—(കരയുന്ന സ്വരത്തിൽ) അയ്യോ, നശിച്ചു! (തലയ്ക്കു് തറയിലിരുന്നു ഏങ്ങലടിക്കുന്നു.)

പ്രമീ—(കരഞ്ഞുകൊണ്ടു്) രതീ!—

ര—(ഞെട്ടിഏണീറ്റു) ഇല്ല—രതി മരിച്ചുപോയി. ഞാൻ—ഞാൻ പിശാചു്. (മുഖം ഭീകരമാകുന്നു.) ആ പാട്ടു്—പിശാചിന്റെ പാട്ടു്. (വികൃതമായി പാടുന്നു. വീണ്ടും മുഖം ദയനീയമാകുന്നു.) അതാ—എന്റെ ഓമനക്കുഞ്ഞു് അവൻ കരയുന്നു. അയ്യോ എന്റെ ഓ—മനേ! കരയാതെ! ഞാൻ—ഇതാവരുന്നു. ഇതാ, ഇതാ. (വിലപിച്ചുകൊണ്ടു് ഉന്മത്തയെപ്പോലെ ഓടി മറയുന്നു.)

(പ്രമീള വാവിട്ടു കരയുന്നു. പൂർണ്ണ ശൂന്യതയിലേക്കു ദൃഷ്ടിപായിച്ചുനോക്കി നിശ്ചലനായി നിൽക്കുന്നു. ആകാശം ആകെ ഉരുണ്ടു കൂടുന്നു.)

കർട്ടൻ.

വായിച്ചു രസിക്കുവിൻ!

ശ്രീ. ഇ. എം. കോവൂരിന്റെ

ക്രൂരനവലം	*	*	*	കാ. 1—0—0
അശോകത്തണലിൽ	*	*	*	,, 1—4—0
സ്പന്ദിക്കുന്ന മണ്ണു്	*	*	*	,, 1—4—0
മറവിൽ	(കേശവദേവു്)			,, 1—0—0

റെഡ്യാർ പ്രസ്സു് & ബുക്ക്ഡിപ്പോ, തിരുവനന്തപുരം.

ഇതാണോ വഴിപാട്?

സി. എൻ. മംഗലം.

ദേവദേവികളനുഗ്രഹിക്കുവാൻ—
ഭൂവുകപ്പൊതിയഴിച്ചു നല്കുവാൻ—
ജീവജാലബലി നല്ലതു കരുമാ?
സാവധാനമിതു ചിന്തചെയ്യുവിൻ.

പ്രാണനുള്ളവ സമസ്തവും ജഗൽ-
പ്രാണനാഥരുടെ സൃഷ്ടിതന്നെയാം.
കാണുമോ മനകനോക്കുകിൽ പ്രജാ-
പ്രാണനാശമതിലല്പവും രസം?

അമ്മയെങ്ങനെ സുതന്റെ നിഗ്രഹം
സമ്മതിപ്പു, കരയാറുകാഴയായ്?
നന്മചേർന്നൊരു ഹിതൈഷിയിൽ
ദുർമ്മരണത്തെ ദൂരമുകേറുമാ?

ആടു, കോഴിയിവയെ ഹനിച്ചു തൻ
ഡംബടി കാപ്പതലൊരർത്ഥമെന്നുമാ?
വീട്ടു, വഞ്ചിവ പോയടുതിര-
ന്നീടുവാനവ മരിച്ചിടേണമാ?

"ഞാനിതുള്ളൊരിയാണു ചാരിൽ മ-
റ്റൊന്നിനുള്ള വകു മെന്നതുകിൽ
മന്നിലെങ്ങനെയഹിംസയാം ലത-
യ്ക്കിന്നിമേൽ വളരുവാൻ തരുവരും?

അന്യജീവിയെ വധിച്ചു തൻസുഖം,
മാനമെന്നിവ നിലയ്ക്കു നിർത്തുവോർ
ദുർന്നയം കലരുമാക്ഖലഗ്രഹർ തൻ
മുന്നണിക്കു നടനായകം ദൃഢം.

ഘോരരാമവരെയേതുനേരവും
ക്രൂരഭാവമൊട്ടു നേക്കുമീശ്വരൻ
പാരുമറുമഴലായ്വരിക്ക, "നി-
സ്സാര"മെന്നതിനെയാരുമാക്കുലാ.

കുക്കുടാദിസഹജീവിയേ വധി-
ച്ചുൾക്കുതൂഹലമൊടേ ഭുജിക്കുവാൻ
ഉർക്കുഞ്ഞിലുപായിടുന്നതാം
ദുഷ്കൃതാഗ്രഹമധഃപതിക്കണം.

ഹിംസചെയ്യുതവനും നിനയ്ക്കിലാ-
ദ്യാസമാണതു നിവൃത്തുവിൻ, ക്ഷണം;
ഹേ സഹോദരസമൂഹമേ, അതിൽ
ക്ലേശലേശമുള്ള ചെറുതും, ധരിക്കുവിൻ.

ദൈവകോപമിതുകൊണ്ടു സംഭവി-
ക്കാവതല്ലറിക, മാത്രമല്ല കേൾ;
ഭൂമിയേവനുമനേകമായണ-
ഞ്ഞുറ്റിയവ്യയ സമം ലസിച്ചിടും.

പുസ്തകാശം രചയിതാവിനു

1121 ഇടവം 15-ാംതീയതി മുതൽ കുറച്ചു ദിവസങ്ങൾക്കു മാത്രം ഇവിടെ നിന്നും ഒരേസമയം 5 ക. മുതൽ 10 ക. വരെ പുസ്തകങ്ങളോ നോട്ടുബുക്കുകളോമറ്റോ വാങ്ങുന്നവർക്ക് "കലാനിധി" പുസ്തകങ്ങളിൽ ഒന്നും, 10 ക. മുതൽ 15 ക. വരെ രണ്ടു പ്രതിയും 15 ക—യോ അതിനു മേലോ ആയിരുന്നാൽ 124-ലെ കലാധിനി വിശേഷാൽപ്രതി ഒന്നും ഇനാമായി നല്കുന്നതാണു.

ഫോൺ നമ്പർ. 554.

റെഡ്യാർ പ്രസ്സ് & ബുക്ക്ഡിപ്പോ, തിരുവനന്തപുരം.

ആരോഗ്യപംക്തി

ഡാക്ടർ കെ. കൃഷ്ണവമ്മ ബി. എസ്സ്. സി.,
എം. ബി. ബി. എസ്സ്.

൨. കൊക്കപ്പുഴ

നാമറിയാതെ, നമ്മുടെ ആതിത്ഥ്യം കൈക്കൊണ്ട് നമ്മുടെ കുടലിൽ താവളമുറപ്പിച്ചുകൂടി, നമ്മുടെ ജീവരക്തം പാനംചെയ്ത് 'പുളച്ചുമദിയുക്കു'ന്ന മറെറാരു 'സൃഷ്ടിവിശേഷ'മാണ് ഇംഗ്ലീഷിൽ 'ഹുക്ക് വോം' എന്നും, മലയാളത്തിൽ (ചിലേടങ്ങളിൽ മറെറു പേരായിരിയ്ക്കാം) 'കൊക്കപ്പുഴ' എന്നും പറഞ്ഞുവരുന്ന ഒരുതരം ചെറിയ പുഴുക്കൾ. ഇവ, വണ്ണത്തിൽ കുറഞ്ഞവയെങ്കിലും, എണ്ണത്തിൽ കവിഞ്ഞവയാകുമ്പോൾ, വാസ്തവത്തിൽ മുൻപറഞ്ഞ വിരകളേക്കാളധികമുപദ്രവമുണ്ടാക്കുന്നു. വലിപ്പം കുറവാവുക കാരണം ഇവ കുറെക്കൂടി 'ഉശരു'ള്ള വയായിരിക്കുന്നതുകൊണ്ടു മനുഷ്യർക്കു ഉപദ്രവം വളരെ അധികം ഉണ്ടാക്കുന്നു. 'ചെറുനായ്ക്കൾക്ക് കുരയധികം' എന്ന അർത്ഥം വരുന്ന ഒരു ഇംഗ്ലീഷ് പഴമൊഴിയെ അനുസ്മരിപ്പിക്കുമാറുള്ള ചേഷ്ടിതങ്ങളും കാരണം ഈ 'ജ്യേഷ്ഠ' ബാധിച്ചവരിൽ ഉണ്ടാക്കിത്തീർക്കുന്ന ദുരിതങ്ങളും നിരവധിയാകുന്നു. രോഗലക്ഷണങ്ങളും വയററിൽ 'ചാടിവീണി'ട്ടുള്ള പുഴുക്കളുടെ എണ്ണത്തിന്റെ ഏററക്കുറച്ചിലനുസരിച്ചു വ്യത്യസ്തപ്പെട്ടിരിയ്ക്കും.

കാലിന്റെ വിരലുകൾക്കിടയിൽ വഴികാലങ്ങളിൽ പ്രവേശിച്ചും, കാണാവുന്ന 'വളംകടി' സമ്പ്രദായത്തിലാണിതാദ്യമായി കണ്ടെത്തുന്നതെന്നു വരാം. മണ്ണുമായി സമ്പർക്കമുള്ള ദേഹത്തിന്റെ ഏതൊരു ഭാഗത്തും ഈ 'വളംകടി' പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടുവെന്നുവരാം. അടുക്കളയിൽനിന്നു പുറത്തിറങ്ങാത്ത 'അമ്മ'മാർക്കും ഈ കൊക്കപ്പുഴ ബാധ അമ്മിച്ചോട്ടിൽനിന്നു സുലഭമായി കിട്ടുന്നു. വളരെ കുറച്ചു പുഴുക്കൾ മാത്രമേ അകത്തു കടന്നുകൂടിയിട്ടുള്ളുവെങ്കിൽ, കായ്മായൊരു സുഖക്കേടിന്റെ ലക്ഷണങ്ങളൊന്നും തന്നെ കണ്ടില്ലെന്നുവരാം. കൂടുതൽ പുഴുക്കളുകത്തായാൽ അപത്തായി. വയറുവേദന, ദഹനക്ഷയം, വായുമുട്ടൽ, ഉദരസ്തംഭനം, അരുചി, അത്യാർത്തി, വയറുചാടൽ എന്നിവ ഇതിന്റെ വിഭിന്നചിഹ്നങ്ങളത്രെ. ചിലർക്കു വയറിളക്കമായോ മറുചിലർക്കു മാറിമാറി മലബന്ധവും വയറിളക്കവുമായോ ആയിരിയ്ക്കാം പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നതു്. ദേഹമാസകലമുള്ള തൊലിക്കു് അകെ ഒരു മഞ്ഞരാശിപ്പു ബാധിച്ചുവരണ്ടു്, മാർദ്ദവഹീനമായി വരുന്നു. രോഗി ഉന്മേഷരഹിതനായും, ചൊടിയും ചുണയും കെട്ടു "തുങ്ങിപ്പിടിച്ചിരിക്കു"ന്നവനായും, മുഖപ്രസാദവും മുഖത്തു കാണുന്ന സ്നോഭങ്ങളും കുറഞ്ഞും കാണപ്പെടുന്നു. കുട്ടിപ്രായം വിട്ടിട്ടില്ലാത്ത രോഗിയാണെങ്കിൽ അവൻ കായികമായും, മാനസികമായും, ഉള്ള വളച്ചു കുറഞ്ഞു് ഒരു മണ്ടലക്ഷണ

മുള്ളുവനായിത്തീരുന്നു. വളച്ചുകെട്ടുന്ന സാരമായ കേറവു തട്ടിപ്പോയെന്നും. പിന്നീടതു പരിഹരിക്കുവാൻ സാധിക്കാത്ത ഒരു സ്ഥിതിയായിപ്പോയെന്നും വന്നേക്കാവുന്നതുമാണു്. വിളർത്തു വിവർണ്ണരായി, വിവശരായി വയറുവീർത്തു കൈകാലുകൾ ശോഷിച്ചു കാണുന്നവർ പ്രത്യേകിച്ചും ഈ കൊക്കപ്പുഴുബാധിതരാണെന്നു സംശയിക്കേണ്ടതാകുന്നവരാണു്. സുഖക്കേടു കവിഞ്ഞ നിലയിലാവുമ്പോൾ, ദേഹത്തിൽ പല സ്ഥലത്തും (പ്രത്യേകിച്ചു തുങ്ങിക്കിടക്കുന്ന ഭാഗങ്ങളിൽ) നീരും വീക്കവും പ്രത്യക്ഷപ്പെടും. അതു 'അങ്ങേ അറ'ത്തായ ശേഷമല്ല പ്രതിവിധി അന്വേഷിക്കേണ്ടതെന്നു് എടുത്തുപറവാനില്ലല്ലോ? മലബന്ധം മുതലായി ദേഹം ക്ഷീണിപ്പിക്കുന്ന മറ്റു സുഖക്കേടു് ഉള്ളവരിലും, ശരിയായ തോതിലല്ലാത്ത ആഹാരം കൊണ്ടു് (ഭക്ഷണസാധനങ്ങളുടെ ആകെത്തുക്കമല്ല, പോഷകാംശങ്ങളുടെ തുകയും തോതുമാണു് ഇവിടെ വിവക്ഷിക്കുന്നതു്) സദാ ക്ഷീണിച്ചവരിലും രോഗലക്ഷണങ്ങൾ കൂട്ടതലായിക്കാണുന്നു.

ഇനിയൊന്നു് ഇവിടെ പ്രസ്താവ്യമായതിതാണു്. ഈ കൊക്കപ്പുഴുക്കൾ ഉണ്ടാക്കിത്തീർക്കുന്ന രോഗലക്ഷണങ്ങൾ മിക്കതും 'ക്ഷയം' എന്ന ഭയങ്കരവ്യാധിയുടേതുതന്നെ. ഉന്മേഷക്കേറവു്, ക്ഷീണം, തടി ശോഷിയ്ക്കൽ, രാപ്പനി മുതലായവ കൂടാതെ, പുഴുക്കൾ ശ്വാസകോശങ്ങളിലും, ശ്വാസനാളങ്ങളിലും, തൊണ്ടയിലും 'കിടന്നുകളിയ്ക്കു'മ്പോൾ, ചുമയും ധാരാളമായിക്കാണും. എന്നു മാത്രമല്ല, ഇവ ആയിരക്കണക്കിൽ ശ്വാസകോശങ്ങളിലെ ഭിത്തികളിലൂടെ പുറത്തു ചാടുന്ന അവസരങ്ങളിൽ കുറേശ്ശെയായിട്ടാണെങ്കിലും പല സ്ഥലങ്ങളിൽ നിന്നും ഒരുമിച്ചുള്ള രക്തസ്രവണം മൂലം, ചുമച്ചു തുപ്പുന്ന കഫത്തിൽ രക്തച്ചുവയായ കാണുന്നതും അസാധാരണമല്ല. അതുപോലെതന്നെ അവയുടെ കടലിനകത്തും, പല ഇടങ്ങളിലായി തിരിച്ചും മറിച്ചും, കടിച്ചും പിടിച്ചും, കളിച്ചും പുളച്ചും, രസിയ്ക്കുന്ന ദുസ്സ്വഭാവമുള്ളതുകൊണ്ടു്, മലപരിശോധയിലും രക്തച്ചുവയായ കണ്ടുവെന്നു വരാം. ഈ വക ആപത്തുകളെല്ലാമുണ്ടാക്കിത്തീർക്കുവാൻ ഈ അരയംഗുലം നീളം വരാത്ത കൊക്കപ്പുഴുക്കൾക്കു് സാധിയ്ക്കുമെന്നുള്ളതു് 'ഒത്തുപിടിച്ചാൽ മലയും മറിയ്ക്കാം' എന്ന തത്ത്വത്തിനു് ഒത്ത ഉദാഹരണമാണു്. നോക്കണേ, ഒരു 'നിസ്സാര' ജീവിയെക്കൊണ്ടും ഉണ്ടാക്കിത്തീർക്കുവാൻ കഴിയുന്ന ആപത്തുകൾ!

കൊക്കപ്പുഴു ബാധിച്ചവന്റെ മലം ഭൂതക്കണ്ണാടിയിൽ കൂടി പരിശോധിയ്ക്കുന്നതായാൽ ഇതിന്റേയും മുട്ടകൾ അതിൽ ധാരാളമായി കാണാം. ഈ മുട്ടകൾ മണ്ണിൽ കിടന്നു്, അഞ്ചെട്ടു ദിവസങ്ങൾ കൊണ്ടു് വിരിഞ്ഞു കുഞ്ഞുങ്ങളായിത്തീരുന്നു. ഈ കുഞ്ഞുങ്ങളാകുന്ന രോഗം അന്യരിൽ സംക്രമിപ്പിയ്ക്കുന്നതു്. ഇവ കുഞ്ഞുങ്ങളുടെ രൂപത്തിലായതു കൊണ്ടു്, മുൻപറഞ്ഞ വിരകളുടെ മുട്ടകളേക്കാളും ഇവയുടെ മിടുക്കും ആക്രമണശക്തിയും വളരെ കൂടുതലാണു്. ഈ കുഞ്ഞുങ്ങൾക്കു് ഭക്ഷണസാധനങ്ങളിൽ കടന്നുകൂടി, മനുഷ്യന്റെ വായ് വഴിയായി വയറ്റിൽ ചെന്നു വീഴുവാൻ കഴിയുമെങ്കിലും അധിക പക്ഷവും, ദേഹത്തിലെ തൊലിഭേദിച്ചു് രക്തക്കുഴലുകളിൽ ആദ്യം പ്രവേശിയ്ക്കുന്നതിനാണു് അവ ഉദ്യമിയ്ക്കുന്നതു്. പ്രത്യേകിച്ചും ചെരിപ്പോ, മറ്റു പാദരക്ഷയോ, കൂടാതെ നടക്കുന്നവരുടെ കാലിൽ കടിച്ചു കൂടി

കടക്കാൻ ഈ പുഴുക്കുഞ്ഞുങ്ങൾ നല്ലതരം കാണുന്നു. കാലുകളിൽ നാമറിയാതെ ധാരാളമായുണ്ടാവുന്ന 'കോറലു'കളിലും, 'പോറലു'കളിലും കൂടി അകത്തു കടന്ന കുഞ്ഞുങ്ങൾ പ്രഥമമായി 'ലിംഫ്'* എന്നു പറയുന്ന രക്ത സംബന്ധിയായ മനുഷ്യ ദേഹത്തിലുള്ള ഒരു നീരിൽ കടക്കുന്നു. ഇവ പിന്നീട് ഈ 'നീർച്ചാലു'കൾ വഴിയായി സഞ്ചരിച്ചു പതുക്കെ ചോരക്കുഴലുകളിലെത്തുകയായി. ചോരയേറ്റം ശ്വാസകോശങ്ങളിലെത്തുമ്പോൾ, ഇവ ശ്വാസനാളങ്ങളുടെ നേർമ്മയേറിയ ഭിത്തി ഭേദിച്ച്, ശ്വാസനാളങ്ങളിലേയ്ക്കു കടക്കുന്നു. അവിടെ നിന്നു തൊണ്ടയിലെത്തി, വയറ്റിലും പിന്നീടു കുടലിലും എത്തുവാനവയ്ക്കു പ്രയാസമില്ല. പ്രാപ്യസ്ഥാനത്തെത്തിയെന്നും, അവിടെ ജീവിതം സുഖപ്രദമാണെന്നും മനസ്സിലാക്കി, കുടലിൽ അവ 'ഇരിപ്പിടം' ഉറപ്പിയ്ക്കുന്നു; കാലക്രമേണ വളർന്നു വലിയതാവുകയും ചെയ്യുന്നു. ദേഹത്തിലെ തൊലിയിൽക്കൂടി കടന്ന കൊച്ചുകുഞ്ഞിനു ഇപ്രകാരം വയറ്റിലെത്തി വളർന്നു വന്നു മുട്ടയിട്ടു തുടങ്ങാറാവാൻ ഏതാണ്ടൊരു മാസക്കാലത്തിലധികംവേണ്ട. ഭക്ഷണസാധനങ്ങളിലോ, വെള്ളത്തിലോ ചേർന്ന മാലിന്യത്തിൽ കൂടി 'തൃ' അയി നേരെ വയറ്റിലേയ്ക്കിവയെത്തുന്നതു് അസാധാരണമാണെങ്കിലും അതു് അസംഭാവ്യമല്ല

ഇങ്ങിനെ ഇവ വയറ്റിനകത്തായാൽ, രോഗചിഹ്നങ്ങൾ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു തുടങ്ങാൻ വേണ്ടി വരുന്നകാലം കഷ്ടമല്ല. കടന്നു കൂടിയിട്ടുള്ള പുഴുക്കളുടെ എണ്ണമനുസരിച്ചു രണ്ടു മൂന്നാഴ്ചകൾ കൊണ്ടുതന്നെ രോഗം പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടുവെന്നുവരാം. എന്നാൽ, സാധാരണയായി രണ്ടോ അതിലധികമോ മാസക്കാലം ഇതിനുവേണ്ടിവരുന്നു. ചിലപ്പോൾ പലവർഷങ്ങൾക്കു ശേഷമേ 'അസ്കാരിത' കഥ കണ്ടു തുടങ്ങിയുള്ളുവെന്നും വരാം. എല്ലാം അകത്തുള്ള കൊക്കപ്പുഴുക്കളുടെ എണ്ണത്തിനനുസരിച്ചിരിയ്ക്കും.

കൊക്കപ്പുഴു ബാധിച്ചവൻ, പുഴുക്കൾ ദേഹത്തിലുള്ള കാലം മുഴുവനും, അവയെ മറവുള്ളവയ്ക്കു സമ്മാനിച്ചു കൊണ്ടിരിക്കുകയാണു്. കൊടുക്കുന്തോറും ലേശം പോലും കുറയുന്നതിനു പകരം കൂടിക്കൂടി വരുന്ന ഒരു മൂതലാണവന്റെ കൈവശത്തിൽ കിട്ടിയിട്ടുള്ളതും! ഇതാണേറ്റവും കഷ്ടം. വലിയ പുഴുക്കളും, മലത്തിൽ കലർന്നു്, ധാരാളമായി പുറത്തു വരുന്നു. ഇവയ്ക്കു മണ്ണിൽ വളരെ ആഴ്ചകളോളം ജീവിച്ചിരിയ്ക്കുവാനും കഴിയും. അക്കാലമെല്ലാം, ആ വഴി നടക്കുന്ന ഏതെങ്കിലും ഒരു നിർഭാഗ്യവാന്റെ കാലിൽ കടിക്കൂടാൻ ഉന്നം വച്ചു്, ലാക്കുനോക്കി, തക്കം പാർത്തിരിയ്ക്കുകയായിരിയ്ക്കും.

ഈ കൊക്കപ്പുഴു എല്ലാവരേയും ബാധിയ്ക്കാവുന്ന ഒന്നാണു്. ജാതിമതഭേദമോ, ആൺ പെൺ വ്യത്യാസമോ കൊക്കപ്പുഴു അത്ര കണക്കാക്കുന്നില്ല. എന്നാൽ, താരതമ്യേന ഇവയ്ക്കു 'വെള്ളക്കാരോ'ടാണധികം 'പഥ്യം'. അവരെ കൂട്ടത്തലായി ബാധിയ്ക്കുന്നു. കുട്ടിപ്രായത്തിലുള്ളവരേയും കൂട്ടത്തലായി ബാധിയ്ക്കുന്നതായി കാണാം. പലപ്പോഴും രോഗബാധിതരായവയ്ക്കു് കാലക്രമേണ ഇതിന്റെ 'ഉപദ്രവം' കുറഞ്ഞു വരുന്നു. കൊക്കപ്പുഴുവുമായുള്ള കൂട്ടുകെട്ടിനു് കാലപ്പഴക്കം ചെല്ലുന്നതോടുകൂടി ബന്ധം സുദൃഢപ്പെട്ടുമ്പോൾ ദോഷഫലങ്ങൾ പരിമിതമായി

* 'Lymph' നു് രസം, ലസിക എന്നീ പേരു പറയപ്പെടുന്നു. ലിംഫാറ്റിക് വെസ്സൽസിനു 'രസായനി'കൾ എന്നും. (ക. പ.)

വരുന്നുവെന്ന സാരം. അത്യധികമായ ചൂടോ, തണുപ്പോ, ഉള്ള രാജ്യങ്ങളിൽ കൊക്കപ്പുഴു കുറവായിരിയ്ക്കും. വരണ്ട കാലാവസ്ഥ അതിനു പറ്റിയതല്ല. അതുകാരണമാണ് ഇതു് മഴക്കാലത്തു അധികം പ്രചരിക്കുന്നതു്. വെള്ളത്തിൽ നടന്നു് കാലടികളിലെ തോൽ മൃദുത്വം വയ്ക്കുന്നതും ഈ കൊക്കപ്പുഴുവിന്റെ തുളച്ചു കയറലി'നു സഹായകമായിത്തീരുന്നു.

ഇതിന്റെ നിവാരണ മാർഗ്ഗങ്ങളിൽ പ്രധാനമായതു്, മുൻപറഞ്ഞ വിരയുടെ കായ്ത്തിലെന്നപോലെതന്നെ, മണ്ണിലും വെള്ളത്തിലും ചേർന്നു മലിനപ്പെടുത്താത്ത വിധവും കാറടിച്ചും ഈച്ചകളാത്തും പറക്കുവാനിടയാവാത്തവിധവും മലനിക്ഷേപണം ചെയ്കയാകുന്നു. കൈകാലുകൾ വൃത്തിയാക്കി വയ്ക്കുന്നതും, പാദരക്ഷ ക്രടാതെ നടക്കാതിരിക്കുന്നതും ഏറ്റവും പ്രയോജനകരമായിരിക്കും. രോഗബാധിതരായവർ അതിനു തക്കതായ ചികിത്സ ചെയ്കയും രോഗം നിശ്ശേഷം നിർമ്മാർജ്ജനം ചെയ്യുന്നതും അവനവന്റെ ക്ഷേമത്തിനും മറ്റു മഹാജനങ്ങളുടെ ക്ഷേമത്തിനും വളരെ ആവശ്യം തന്നെ.

വിരകളും, കൊക്കപ്പുഴുകളും ക്രടാതെ ഇനിയും മനുഷ്യരുടെ മഹാശത്രുക്കളായ പലതരം കൃമികളും കീടങ്ങളും പുഴുക്കളും അണുക്കളും മറ്റും മറ്റും നമ്മുടെ ഉദരഗഹ്വരങ്ങളിൽ നാമറിയാതെ അധിവാസം ചെയ്കയും നമ്മുടെ "ജീവരക്തം" പാനം ചെയ്തു്, തുള്ളിതുള്ളു് സുഖിച്ചു വസിക്കുന്നുണ്ടു്. അതിനു പ്രത്യുപകാരമായി അവ നമ്മെ രോഗബാധിതരാക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. അവയിൽ മിക്കവയുടേയും പ്രകൃതി ഏതാണ്ടു മേൽ വിവരിച്ച വണ്ണംതന്നെ. നിവാരണമാർഗ്ഗങ്ങളും വ്യത്യാസപ്രകാരംതന്നെ. നമ്മളുടെ മലവിസർജ്ജനസമ്പ്രദായങ്ങളിൽ കുറച്ചൊന്നു മനസ്സിരുത്തുന്നതായാൽ ഈ വക മിക്കവാറും പ്രാണികളെയും നമുക്കനായാസേന ജയിയ്ക്കുവാൻ കഴിയും. "ആരോഗ്യമാണു് നമ്മുടെ ധനം" എന്നാണല്ലോ ആപ്തവാക്യം. മറ്റെത്ര ധനമുള്ളവനും ആരോഗ്യമില്ലെങ്കിൽ മറ്റു ധനംകൊണ്ടു വലിയ പ്രയോജനമുണ്ടാകുന്നതല്ലല്ലോ? ചുമതലയുണ്ടായാലേ ചിത്രമെഴുതാവൂ. ആദ്യം ആളുണ്ടായിട്ടുവേണം മറ്റു കാര്യങ്ങളുണ്ടാവാൻ. ആളുണ്ടാവാൻ. അവന്റെ ആരോഗ്യത്തിന്റെ നിലനില്പു് അത്യാവശ്യവുമായി വരുന്നു. അപ്പോൾ ഈ ഒരു ധനാർജ്ജനത്തിനുവേണ്ടി നാം നിരന്തരപരിശ്രമം നടത്തേണ്ടതാണെന്നും ഈ വിഷയത്തിലിറക്കുന്ന ബുദ്ധിയോ ശക്തിയോ ധനമോ, അതെന്തായാലും, എത്രയായാലും, അനാവശ്യമായെന്നോ, അസ്ഥാനത്തായെന്നോ ഒരിക്കലും വന്നു ക്രട്ടുന്നതല്ല എന്നിനി വേറെ പറയേണമെന്നില്ലല്ലോ. "അധികസ്യ അധികം ഫലം" എന്നേ വരാനുള്ളു. അതിനായി ഓരോരുത്തരും സദാപി ഉറച്ചുമിക്കേണ്ടതുമാണു്.

ഗർഭിണിയുടെ പത്തുമാസങ്ങൾ.

മിസിസ് ഫെലൻതോമസ്.

സ്ത്രീപുരുഷബീജങ്ങളുടെ ഏകീകരണസമയംമുതൽ പ്രസവംവരേയുള്ള ഗർഭിണിയുടെ ദശമാസങ്ങളിൽ ഓരോന്നും അവളുടെ ജീവിതത്തിലെ അതിപ്രധാനമായ ഓരോ കാലഘട്ടമാകുന്നു. ഏകീകരണസിദ്ധിയുണ്ടായ സ്ത്രീപുരുഷബീജങ്ങളുടെ—മറ്റൊരു വാക്കിൽ പറഞ്ഞാൽ—ശിശുബീജത്തിന്റെ വലിപ്പം ആരംഭത്തിൽ ഒരിഞ്ചിനെ നൂറ്റിയിരുപതായി വിഭജിച്ചാൽ കിട്ടുന്നതു മാത്രമാണു്. എന്നാൽ അതിന്റെ വളർച്ച അത്യത്ഭുതാവഹമായ ഒന്നാണു്. ആദ്യത്തെ പതിനാലു ദിവസങ്ങൾ കൊണ്ടു് അതു് ഒരിഞ്ചിന്റെ പന്ത്രണ്ടിൽ ഒരംശം വലിപ്പത്തിലെത്തിച്ചേരുകയും ഒരു നെൽത്തുക്കത്തിന്റെ ഘനം ഉണ്ടാകയും ചെയ്യുന്നു. പതിനഞ്ചുദിവസങ്ങൾക്കുടി കഴിയുമ്പോൾ അതു ഒരിഞ്ചിന്റെ മൂന്നിലൊരുഭാഗം വലിപ്പമായിത്തീരുന്നു. ആ ശിശുബീജത്തെ ഗർഭിണിയുടെ ഗർഭാശയത്തിൽ നിന്നു പുറത്തെടുക്കുവാൻ കഴിയുമായിരുന്നെങ്കിൽ അതിനു കൈകാലുകളും തലയും മറ്റും വന്നുചേർന്നിട്ടുള്ളതായി കാണുവാൻ കഴിയുന്നതാണു്.

നാല്പതാമത്തെ ദിനത്തിൽ ആ ശിശുബീജത്തിനുള്ള നീളം ഒരിഞ്ചായിത്തീരുന്നു. ശിശുവിന്റെ ആകൃതി ഏതാണ്ടു പൂർണ്ണമായി പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നതു ഇപ്പോഴാണു്. കണ്ണുകൾ, മൂക്കു്, വായ് ഇവയുടെ സ്ഥാനങ്ങളിൽ ചില കറുത്തപുള്ളികളും നട്ടെല്ലിന്റെ ഒരു സൂചനയും ഇപ്പോൾ കാണാം. ആദ്യത്തെ നാല്പതു ദിവസങ്ങൾ കൊണ്ടു് ശിശുബീജത്തിനു സിദ്ധിക്കുന്ന വളർച്ച അത്ഭുതാവഹമാണെങ്കിലും അതിന്റെ മാതാവിന്റെ ബാഹ്യമായ ശരീരപ്രകൃതിയിൽ ഈ കാലത്തു വലിയ മാറ്റമൊന്നും വേിക്കുന്നില്ല. ഈ കാലത്തു് അവളുടെ സ്തനങ്ങൾക്കു മനോഹരവും ബലിഷ്ഠവുമായ ഒരാകൃതിയും പ്രകൃതിയും ഉണ്ടായിത്തീരുന്നു എന്നല്ലാതെ ബാഹ്യമായ മറ്റു യാതൊരു മാറ്റവും ഉണ്ടായിത്തീരുന്നില്ല. പ്രഥമമായ തപകാലത്തു പ്രമുഖമായിരിക്കുന്ന സ്തനദ്വയത്തിന്റെ ഈ അകാരവിശേഷം പിന്നീടുള്ള ഗർഭകാലങ്ങളിൽ അത്രതന്നെ പൂർണ്ണമായി പ്രത്യക്ഷപ്പെടാറില്ല.

ആറാമത്തെ ആഴ്ചയോടുകൂടിയാണു് കൈകാലുകളും ശിശുവിന്റെ ലിംഗത്തെ നിർണ്ണയിക്കുവാനുള്ള ലൈംഗികചിഹ്നങ്ങളും പൂർണ്ണമായി പ്രത്യക്ഷമാകുന്നതു്. എട്ടാമത്തെ ആഴ്ചയിൽ കൺപോളകളും മൂക്കും കൈകാലുകളുടെ വിരലുകളും വ്യക്തമായി ദൃശ്യമാകുന്നു. മൂന്നാമത്തെ മാസത്തിൽ ശിശു മൂന്നിഞ്ചുനീളം

പ്രാപിക്കയും രണ്ടര ഔൺസു തൂക്കമുള്ളതായിത്തീരുകയും ചെയ്യുന്നു. ഈ മാസത്തിൽ ഇതര അവയവങ്ങളെ അപേക്ഷിച്ചു് അതിന്റെ ലിംഗം ക്രമേണ വേഗതയോടുകൂടി വളർന്നു കൊണ്ടിരിക്കും.....

മൂന്നിനും നാലിനും മദ്ധ്യേയുള്ള മാസത്തിൽ ഗർഭാശയത്തിലെ ശിശു ചലിക്കുന്നതു് മനസ്സിലാക്കുവാൻ ഗർഭിണിക്കു കഴിയുന്നതാണു്. ഗർഭോൽപാദനത്തിനു മുമ്പുവരെ ഒരു ശിശുവിനു വേണ്ടിയുള്ള അഭിലാഷമണിയറയിൽ കഴിഞ്ഞുകൂടിയിരുന്ന അവർക്കു സ്വന്തം ഉദരത്തിൽ സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന ശിശുവിന്റെ ആ ചലനങ്ങൾ അവളെ കോരിത്തരിപ്പിക്കുന്നതിനു് തികച്ചും പര്യാപ്തമായിരിക്കും.

മൂന്നാം മാസത്തിന്റെ പൂർത്തിയോടുകൂടി ഗർഭിണിയുടെ ബാഹ്യമായ ശരീരപ്രകൃതിയിൽ വലിയ മാറ്റങ്ങൾ വന്നുചേരുന്നു. ശിശുവിനേയും അതിനെ വലയം ചെയ്തു നില്ക്കുന്ന ദ്രാവകപദാർത്ഥത്തെയും സംവഹിക്കുന്ന ഗർഭാശയം പ്രതിദിനം വളർന്നു കൊണ്ടിരിക്കുന്നതിനാൽ അവളുടെ ഉദരപ്രദേശം മുന്നോട്ടു വികസിക്കുന്നു.

അഞ്ചാംമാസത്തിൽ ഗർഭസ്ഥിതമായ ശിശുവിനു് ഏഴുമുതൽ ഒൻപതുവരെ ഇഞ്ചുനീളവും, ആറുമുതൽ എട്ടുവരെ ഔൺസുതൂക്കവും ഉണ്ടാകാറുണ്ടു്. ഈ മാസത്തിലാണു കൈകാലുകളുടെ വിരലുകളിൽ നഖം പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നതു്. ഈ മാസം മുതൽ ശിശുവിന്റെ ചലനം ഗർഭിണിക്കു് കൂടുതൽ അനുഭവപ്പെട്ടു തുടങ്ങും. ശിശുവിന്റെ വളർച്ചയും ഈ മാസം മുതൽ വേഗത കൂടുന്നു. ആറാം മാസത്തിൽ ശിശുവിന്റെ തൂക്കം ഏതാണ്ടു് രണ്ടും, ഏഴാം മാസത്തിൽ മൂന്നും, റാത്തലായിരിക്കും.

എട്ടാം മാസത്തോടുകൂടി ശിശു ഏതാണ്ടു് നാലുറാത്തൽ തൂക്കമുള്ളതായിത്തീരുന്നു. ഇക്കാലത്തു് ശിശുവിന്റെ നീളം പതിനാറു് ഇഞ്ചോ അതിൽ കൂടുതലോ ആയിരിക്കും. ഈ മാസം മുതൽ അതിന്റെ ചലനങ്ങൾ മൃദുനൃത്തത്തിലെത്തുന്നു. ഒൻപതാം മാസത്തോടുകൂടി, ശിശുവും അതിന്റെ മാതാവും ശരിയായ ആരോഗ്യമുള്ളവരാണെങ്കിൽ, ആറുമുതൽ എട്ടുവരെ റാത്തൽ തൂക്കം ശിശുവിനുണ്ടാകുന്നതാണു്. മാതാവിനു ശരിയായ ആരോഗ്യമില്ലെങ്കിൽ ഈ തൂക്കം അവർക്കൊരു ഭാരമായി തോന്നിയേക്കാനിടയുണ്ടു്.

അപൂർവ്വം ചില സ്ത്രീകളിൽ ഏഴാംമാസത്തിൽ പ്രസവം നടന്നു എന്നു വന്നേക്കാം. ഏഴാം മാസത്തിൽ ജനിച്ചിട്ടുള്ള ശിശുക്കൾ വളർന്നു് ആരോഗദൃഢഗാത്രരായിജീവിച്ചിട്ടുള്ള ഉദാഹരണങ്ങൾ ധാരാളമുണ്ടു്. ശാസ്ത്രീയ ലോകത്തിലെ ഒരു ഉജ്ജ്വലതാരമായ സർ ഐസക്ക് ന്യൂട്ടൺ ഏഴാംമാസത്തിൽ ജനിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു ദേഹമാണു്.

അകാല പ്രസവവും ഗർഭഛിദ്രവും സാധാരണ നടക്കാറുള്ളതു്. ഏഴാം മാസത്തിലാണെന്നു കാണ്മും ഗർഭിണി മറന്നു കളയരുതു്. ഏഴാം മാസത്തിലുള്ള ഈ അകാലപ്രസവത്തിനുള്ള കാരണം എന്താണെന്നു കണ്ടുപിടിക്കുവാൻ ആധുനികസയൻസിനു് ഇനിയും സാധിച്ചിട്ടില്ല. ഓരോ ആർത്തവചക്രത്തിലേയും ആർത്തവസ്രവണാരംഭദിനം നിശ്ചയമുള്ള സ്ത്രീകൾ ഗർഭകാലത്തെ ആ ദിവസവും അതിനെത്തുടർന്നുള്ള ദിവസവും പരിപൂർണ്ണമായി വിശ്രമിക്കുന്നതു് അകാലപ്രസവത്തെ ഒഴിച്ചുവെക്കുവാൻ സഹായിക്കുന്നതാണു്.

മാതൃഹൃദയം

ആർ. എം. ദേവി.

(ഗാഥ.)

ലീല വന്നമ്മതൻ മാറിൽ കയറീട്ട
ലീലയാ പുഞ്ചിരി തൂകീടിനാൾ.
ഭാരതി—മാതാവിന്നങ്കത്തിൽ കേറീട്ട-
ങ്ങോരോരോ മുംബനമേകീടിനാൾ.
"ബാലനുണരും വരേക്കു ഞാൻ കുട്ടിനെ
ന്നാലോല ഗാത്രിയാളോ തിടമ്പോൾ,
എന്തൊരു മാധുര്യമാ മന്ദഹാസത്തിൽ
ചിന്തയകറീടും പുഞ്ചിരിയിൽ!
മാൻ മിഴിയാൾ തൻ കളമൊഴികേട്ടപ്പോ
കൺമിഴിച്ചീടിനാൻ ബാലനേകൻ. [ളം
പെട്ടെന്നു ഞെട്ടിയുണർകയാലവൻ
പൊട്ടിക്കരഞ്ഞു തുടങ്ങീടിനാൻ.
അമ്മയെട്ടത്തണച്ചുമ്മവെച്ചുമ്മവെ-
ച്ചുമ്മിഞ്ഞപ്പാലു കൊടുത്തീടവേ,
നിർമ്മലമായോരിളം മനസ്സിങ്കലേ
സ്സമ്മോദമെന്തെന്നു ചൊല്ലിടാവൂ!
പൈതങ്ങൾ തന്നുടേ സന്തോഷമല്ലയോ,
മാതാവിൻ ചിന്തയകറീടുന്നു?
എങ്കിലും മാതൃഹൃദയമാമൗത്തിൽ
സങ്കടം കൊണ്ടു പൊരിഞ്ഞീടുന്നു!
കോലാഹലത്തിന്നിടയിലാ മാതാവോ
മാലയായ് കണ്ണീരുതിർത്തീടുന്നു.
നാലഞ്ചു ബാലികമാക്കൊരനുജനായ്
ബാലനൊരുവനുദിച്ചീടവേ,
കണ്മണിയാകുമാബ്ബാലകനേയവൾ
കണ്ണുനീരോടേ നുകർന്നിടുന്നു!
മുകുളാധരങ്ങളിൽ നിന്നുമതിന്നീടും
പുത്തനാം പുഞ്ചിരിപ്പൂനിലാവിൽ
പാരെല്ലാം പൊൻ കിനാവായല്ലോ-
[കാണേണ്ടൂ?
കാരണം കണ്ണീരിന്നെന്താണാവോ?

ബാലനേ വാത്സല്യപൂർവ്വം നുകർന്നിട്ട-
താലോലിപ്പാനുള്ളോ 'രച്ഛ'നില്ല!
ഒട്ടേറെ നാളായ് കൊതിച്ചുകൊതിച്ചോ-
പുത്രമുഖമൊന്നു കണ്ടിടാതേ, [രാ-
പത്തു ദിനങ്ങൾക്കു മുമ്പിലിഹത്തോട്ട-
യാത്ര പറഞ്ഞു പോയജ്ജനകൻ!
വേറെന്തു വേണമൊരമ്മതൻ മാനസം
താനുമാറായിത്തകർന്നിടുവാൻ?
മറ്റെന്തു വേണ്ടു ജനനിതൻ ഹൃത്തടം
പൊട്ടിത്തകർന്നു പോയ് കേണീടുവാൻ!?

ശ്രീ. ആർ. നാരായണപ്പണിക്കർ ബി. ഏ. എൽ. റ്റി. അവർകളുടെ

നവയുഗ ഭാഷാനിഘണ്ടു

1-ാംഭാഗം വില 7 ക. രണ്ടാംഭാഗം അച്ചടിയിൽ.

റെഡ്യാർ പ്രസ്സ് & ബുക്കുഡിപ്പോ, തിരുവനന്തപുരം.

ആശീർവാദം

സുധ.

സുഭ! അവളെ അറിയാത്തവരായി ആ അഭയാർത്ഥി കേന്ദ്രത്തിൽ ആരും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. എവിടെ നോക്കിയാലും അവൾ ഒരു പൂമ്പാറ്റയെപ്പോലെ ഓടി നടക്കുന്നതു കാണാം. അവൾ ഒരു വലിയ സുന്ദരിയായിരുന്നില്ല. എന്നാൽ അവളിലുള്ള ആകർഷണവസ്തു ആത്മാർത്ഥത വികസിച്ചു നില്ക്കുന്ന ആ കൊച്ചു മുഖം തന്നെയാണു്. ആ കേന്ദ്രത്തിലെ എല്ലാ വ്യക്തികളുടേയും നാക്കിൽ അവളുടെ പേർ തുള്ളിക്കളിക്കും; എവിടെയും അവൾക്കു പ്രഥമസ്ഥാനം ലഭിക്കും.

ആ ശരണാർത്ഥികേന്ദ്രത്തിൽ അവൾ വന്നിട്ടു കുറച്ചു ദിവസമേ ആയിട്ടുള്ളുവെങ്കിലും, എല്ലാവരിലും അവൾ തന്റെ പ്രഭാവം ചെലുത്തിക്കഴിഞ്ഞിരുന്നു. കഴുത്തിൽ ഒരു വെളുത്ത കൈലേസും ചുറ്റി മുഖത്തു് അസ്സടമായ പുഞ്ചിരിയും പരത്തി എല്ലായിടത്തും മറ്റുള്ളവരെ സഹായിക്കുവാൻ അവൾ വെമ്പിക്കൊണ്ടു നടക്കും. മറ്റുള്ളവർ പറയും: "സുഭ എത്ര നല്ലവളാണു്! എന്തു ജീവകാരുണ്യം!!"

ശരണാർത്ഥിയായി വന്ന സുഭ ഇന്നൊരു സേവികയാണു്. പ്രവൃത്തിബഹുലമായ ആ ജീവിതത്തിനിടയ്ക്കു് അവൾക്കല്പം ഒഴിവു കിട്ടുമ്പോൾ അവൾ തന്റെ ഭൂത കാലത്തിലേക്കു് ഒന്നു കണ്ണോടിച്ചു നോക്കും. ആ ഓമനക്കണ്ണുകൾ നിറയും. തന്റെ രക്ഷണത്തിലുള്ള മറ്റാത്മാക്കളെ പരിരക്ഷിക്കാനായി അവൾ കണ്ണുകൾ തുടച്ചെഴുന്നേല്ക്കും.

1948 ജനുവരി 28-ാംനു!

അന്നത്തെ ജോലി ആത്മാർത്ഥതയോടെ ചെയ്തു തീർത്തശേഷം സുഭ തന്റെ കൊച്ചു മുറിയിൽ ചെന്നിരുന്നു. ഇന്നവളുടെ മനസ്സും വളരെ ക്ഷീണിച്ചിട്ടുണ്ടു്. നിശ്ശബ്ദതയും ഏകാന്തതയും ഒന്നിച്ചു് ചേർന്നു് അവളുടെ ഉറക്കത്തിനു താരാട്ടായി മാറി.

തന്റെ കൊച്ചു ഗ്രാമം. സ്വർഗ്ഗതുല്യമായ ആ ഗ്രാമത്തിൽ ഒരു സന്ധ്യയ്ക്കു കാട്ടാളതുല്യരായ, മനുഷ്യരെന്നു പറയുന്ന ചിലരുടെ ആക്രമണം; നിസ്സഹായരുടെ ദാരുണ രോദനം; അടങ്ങാത്തതീ; ഗതിയില്ലാത്ത പലായനം. അതിൽ അവളുടെ മാതാപിതാക്കന്മാർ, സഹോദരീ സഹോദരന്മാർ, ഭർത്താവു്—എല്ലാം ഹോമിക്കപ്പെട്ടിരിക്കാം.

ആ കണ്ണുകളിൽ മുത്തു മണികൾ മിന്നുന്ന പ്രതീതിയുണ്ടായി. അവളുടെ സഖി ഓടി വന്നു അറിയിച്ചു:—"സുഭോ, നാളെ ബാപ്പുജി ഇങ്ങോട്ടു വരുന്നുണ്ടു്. വരൂ! നമുക്കു വേണ്ട തയ്യാറെടുക്കാം." കരഞ്ഞു തുടുത്ത കണ്ണുകൾ കണ്ട സഖി ചോദിച്ചു:—"എന്താതു്, സുഭ കരയുകയാണോ?"

"എവിടെ? ഒന്നുമില്ല," പ്രയത്നപ്പെട്ടു് ഒരു വരണ്ട ചിരി ധരിച്ചു കൊണ്ടു സുഭ എഴുന്നേറ്റു. രണ്ടു പേരും ധൃതിപ്പെട്ടിറങ്ങിപ്പോയി.

ബാപ്പുവിന്റെ നാമം കേൾക്കേണ്ട താമസം, കേന്ദ്രം മുഴുവൻ ഉല്ലാസമയമായി. പീഡിതരുടെ ഉദാസീനമായ മുഖത്തു പുഞ്ചിരി പരന്നു. എവിടെയും ഉത്സാഹം!

അവൾക്ക് ഉപഹാരമായി കൊടുക്കാനുള്ളതു എന്താണു്?—ആത്മബലി! ദാനം! സഹാനുഭൂതിയുടെ കണ്ണുനീർത്തുള്ളികൾ!!

ആ അഭയാർത്ഥി കേന്ദ്രം ഒന്നടങ്കം ബാപ്പുജിയെ എതിരേറ്റു സ്വീകരിച്ചു.

സുഭ കയ്യിലൊരു പൂമാലയും പിടിച്ചു നില്ക്കുകയാണു്. ആ മഹാത്മാവു നീട്ടിയ കഴുത്തിലേക്കു് അവളതു് അപാരഭക്തിയോടെ അണിയിച്ചു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ പാദങ്ങൾ സ്പർശിച്ചു. പല്ലില്ലാത്ത വായ കാണിച്ചു ചിരിച്ചു, അദ്ദേഹം അനുഗ്രഹിച്ചു: "ഭാഗ്യവതിയായി തീരട്ടെ!"

ഭാഗ്യവതി! സുഭയുടെ ഹൃദയത്തിൽ ആശയുടെ ഒരു മിന്നലുണ്ടായി. അവൾ കണ്ണു തുറന്നു നോക്കി! ബാപ്പു മുന്നോട്ടു പോയിക്കഴിഞ്ഞിരുന്നു.

അടുത്ത ദിവസത്തെ ശോകപൂരിതമായ വാർത്ത! കേന്ദ്രം മുഴുവൻ ഇരുളിലാണ്ടു. ലോകം മുഴുവൻ സ്തബ്ധമായി. ഹൃദയമുള്ളവരുടെ കണ്ണുകൾ നിറഞ്ഞൊഴുകി; ഹൃദയം നൊന്തു.

ജനുവരി 31 ാംനു-!

അന്നു് അഭയാർത്ഥികേന്ദ്രത്തിൽ പുതുതായ് വന്ന ചിലരുടെ പേരുകൾ സുഭ എഴുതിയെടുക്കുകയാണു്. രവി! സുഭ പെട്ടെന്നു തലയുയർത്തി നോക്കി! ക്ഷീണിച്ച ശരീരം, വളർന്നിറങ്ങിയ മുടി, യാചനാഭരിതമായ നയനങ്ങൾ.....! ഇരുവരുടേയും കണ്ണുകൾ ഇടഞ്ഞു. "എന്റെ രവി!" "എന്റെ സുഭ" വളരെനാളായി അവൾ പറയുവാനുണ്ടായിരുന്നതു് നിശ്ശബ്ദമായി പരസ്പരം പകരുവാൻ ആ രണ്ടു ഹൃദയങ്ങൾ ഒന്നിച്ചു ചേർന്നു. ഹൃദയം കവിഞ്ഞ സന്തോഷം കണ്ണുകൾ വഴി പുറത്തു ചാടി. തന്റെ ജീവിത സഖാവിന്റെ മാറിൽ നിന്നു തലയുയർത്തി സുഭ പറഞ്ഞു:—"ബാപ്പു പറഞ്ഞിരുന്നു. അന്നു താങ്കൾ....."

ആ ബാപ്പുവിന്റെ ചിത അതാ കത്തിയെരിയുകയാണു്. എന്നന്നേക്കുമായി പിരിഞ്ഞെന്നു വിചാരിച്ചിരുന്ന രണ്ടാത്മാക്കൾ നിറഞ്ഞ കണ്ണുകളോടും ഹൃദയത്തോടും കൂടി ആ തീജ്വാലകൾ നോക്കി നില്ക്കുകയാണു്. ആ ജ്വാലകളിലും സുഭ പ്രതിബിംബിച്ചു കണ്ടു:—"ഭാഗ്യവതിയായി തീരട്ടെ." എന്ന അനുഗ്രഹം.

ഹിന്ദിപുസ്തകങ്ങൾ

ഇംഗ്ലീഷ് സ്കൂളുകളിലേയും ഹിന്ദിസ്കൂളുകളിലേയും ആവശ്യമുള്ള എല്ലാവിധ ഹിന്ദി പുസ്തകങ്ങളും ഹിന്ദി–ഹിന്ദി, ഹിന്ദി ഇംഗ്ലീഷ് ഡിക്ഷ്ണറികളും ഇവിടെ കിട്ടുന്നതാണു്.

മാനേജർ:—**റെഡ്യാർ പ്രസ്സ് & ബുക്ക്ഡിപ്പോ,**

ഫോൺ നമ്പർ 554. തിരുവനന്തപുരം.

പി. എസ്സ്. പൊതുവാൾ

അവസാനം പാപം ചെയ്യാത്തവരാണു ഭാഗ്യവാന്മാരെന്നും അവരുടേതാണു സ്വർഗ്ഗരാജ്യമെന്നും പാതിരി പ്രസംഗിച്ചവസാനിപ്പിച്ചു.

സദോവാസികൾ ഹസ്തതാഡനസമേതം അതിൽ വിശ്വാസം രേഖപ്പെടുത്തി. ഇടയിൽ നിന്നൊരു നേരിയ ശബ്ദം 'അമ്മേ' അവിവാഹിതരാണു ഭാഗ്യവാന്മാരെന്നാണല്ലേ അച്ഛൻ പറയാറുള്ളതു്?"

* * * * * *

ഹോസ്പിറ്റൽ ഡോക്ടർ—നിങ്ങൾ ഇങ്ങോട്ടു് എന്റെ ആഫീസിലേയ്ക്കു വരണം.

രോഗിയുടെ സഹോദരൻ—"സാർ, എനിക്കല്ല സുഖക്കേടു്. ഈ ഇരിക്കുന്ന എന്റെ സഹോദരനാണു്.

ഡോക്ടർ—അതെ, അതെനിക്കു മനസ്സിലായി. നിങ്ങൾ അയാളുടെ സഹോദരനാണെന്നറിഞ്ഞതിനാൽ നിങ്ങൾക്കു വല്ലതും സഹകായ്മയായി പറയാനുണ്ടാകുമെന്നു കരുതിയാണു് വിളിച്ചതു്.

* * * * *

ഗുരുനാഥൻ—ഭൂമിയിൽ അനാവശ്യമായി ഒന്നുംതന്നെ ദൈവം സൃഷ്ടിച്ചിട്ടില്ല.

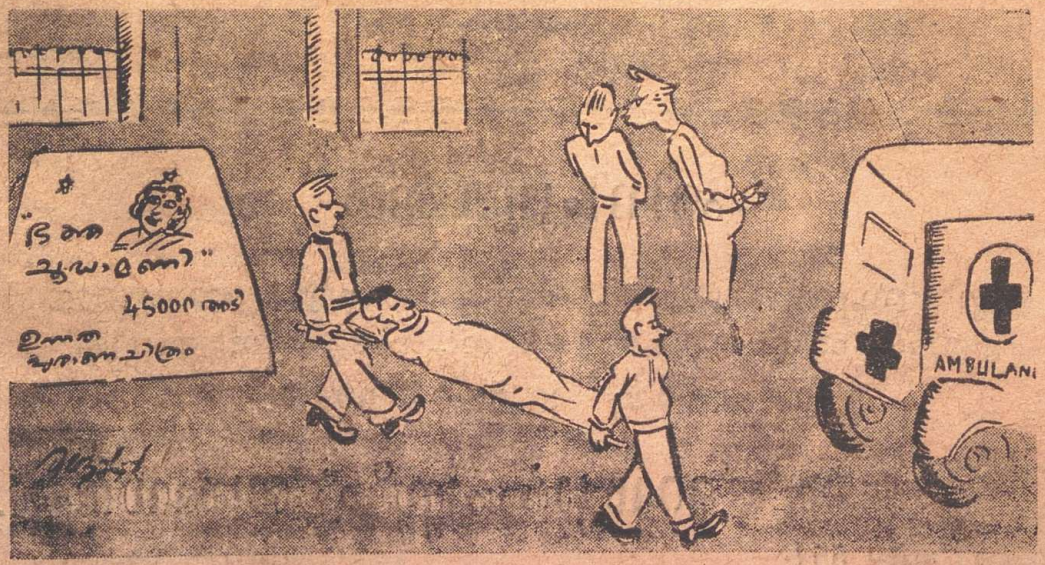
കുട്ടികൾ—(ഏറെ ചൊല്ലുന്നു) "ഭൂമിയിൽ അനാവശ്യമായി ഒന്നുംതന്നെ ദൈവം സൃഷ്ടിച്ചിട്ടില്ല."

ഒരു കുട്ടി—(പിടച്ചെഴുന്നേറ്റു്) ഉവ്വു് സാർ, അമ്മാമനെ"

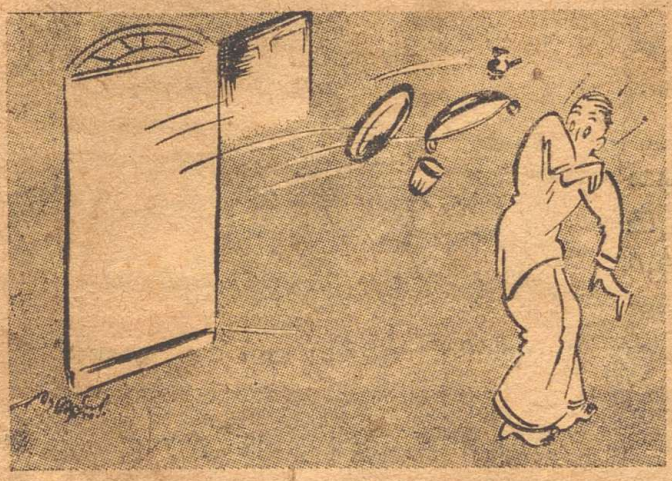
അദ്ധ്യാപകൻ—"വികൃതി" നിനക്കു നിശ്ചയം?"

കുട്ടി—"അല്ല സാർ, അച്ഛനു നിശ്ചയിച്ചതു്."

* * * * *

"ഇതു ദൈർഘ്യമുള്ള സിനിമ കാണരുതെന്നു ഞാൻ അവനോടു പറഞ്ഞതാ!"

"നിറുത്തണേ! നിറുത്തണേ! ഞാൻ നിങ്ങളുടെ മുത്താ വാല്ല! പുത്തൻ വീട്ടിൽ ശങ്കരപ്പിള്ളയാണേ!!!"

* * * * *

അദ്ധ്യാപകൻ—(ക്ലാസ്സിൽ ഉറക്കം തൂങ്ങിക്കൊണ്ടിരുന്ന എന്നു് സംശയിച്ച കുട്ടിയോടു്) ശ്രീരാമൻ 14 വർഷത്തെ വനവാസത്തിനു ശേഷം വീണ്ടും പത്നീസമേതം അയോദ്ധ്യയിൽ തിരിച്ചെത്തി. അതിൽ നിന്നു നീ എന്തു മനസ്സിലാക്കി?

"വിദ്യാർത്ഥി: (കണ്ണുതിരുമ്മി എഴുന്നേറ്റു) ഭൂമി ഉരുണ്ടതാണെന്നു്"

* * * * * *

ഒരു നാടൻ—(കോളേജുഭാഷയിൽ കൺടി) "സാർ, ഈ പാർസൽ എന്റെ മദ്രാസിലുള്ള മകനയയ്ക്കണ്ടിയിരിക്കുന്നു. എന്തു ചിലവാകും?"

പോസ്റ്റ്മാസ്റ്റർ—(പാർസൽ തൂക്കിനോക്കിയിട്ടു്) "ഒരു രൂപ നാലണ."

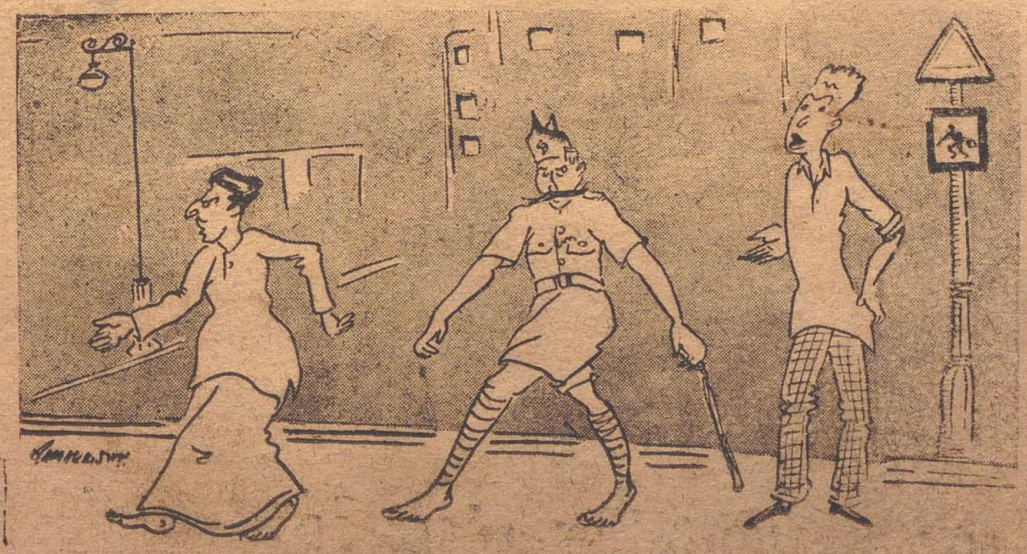
നാടൻ—"സർ, എന്റെ വശം ഒരു രൂപായേ ഉള്ളൂ. അതുയും സംഖ്യയുള്ള പാർസൽ എവിടംവരെ പോകും? അവനോടു് അവിടെച്ചെന്നു വാങ്ങിക്കുവാനായി ഞാൻ എഴുതാം."

* * * * *

യജമാനൻ—"എന്തിനെടാ നീ ആ കപ്പിയുടച്ചതു്?"

ഭൃത്യൻ—(ഭയത്തോടെ) "ഞാൻ ഇതുവരെ മോശക്കേടുകൊണ്ടു് ഒരു കപ്പിയും ഉടച്ചിട്ടില്ല. ഇതാദ്യത്തേതാണു്. മാപ്പുതരണം."

* * * * * * * * * * *

"കമ്മ്യൂണിസ്റ്റല്ല, കാർട്ടൂണിസ്റ്റാണു ഞാൻ പറഞ്ഞതു്"

രോഗി— മൂന്നു ദിവസം മുമ്പുതന്ന മരുന്നുകൊണ്ടും ഇഞ്ചക്ഷൻകൊണ്ടും യാതൊരു ഗുണവും ഇല്ല. വയറ്റിൽ വേദന അങ്ങിനെതന്നെയുണ്ട്."

ഡോക്ടർ—ഇപ്പോൾ പുതുതായി ഒരു മരുന്നു കുത്തിവെയ്ക്കുവാൻ പോകുന്നു, ഇതിനാൽസമാധാനമുണ്ടാകാതിരിക്കയില്ല"

രോഗി—"സർ, ഇപ്പോൾ മൂന്നു നാല് പ്രാവശ്യമായി ഓരോ പുതിയ മരുന്നു തരുന്നു. രോഗമെന്താണെന്നു് അങ്ങയ്ക്കു മനസ്സിലായോ?"

ഡോക്ടർ—"രോഗം മനസ്സിലായിക്കിട്ടുന്നതിനല്ലേ ഞാനീ മരുന്നുകളെല്ലാം ശീലിപ്പിക്കുന്നതു്?"

* * * * *

മാസ്റ്റർ—"മനുഷ്യരെ ഉപദ്രവിക്കുന്ന ഒരു വസ്തുത്തിന്റെ പേർ പറയൂ?"

ഒന്നാമത്തെ കുട്ടി—തേൾ

മാസ്റ്റർ—നെക്സ്റ്റ്

രണ്ടാമൻ—പാമ്പു് സാർ.

മാസ്റ്റർ—നെക്സ്റ്റ്

മൂന്നാമത്തെ കുട്ടി—സ്ത്രീകൾ സാർ.

മാസ്റ്റർ—ആരു പറഞ്ഞു നിന്നോടിതു്?

മൂന്നാമത്തെ കുട്ടി—അച്ഛൻ സാർ.

"ഇന്നിവിടെ ഉൽഘടനം വല്ലതുമുണ്ടോ!"

* * * * *

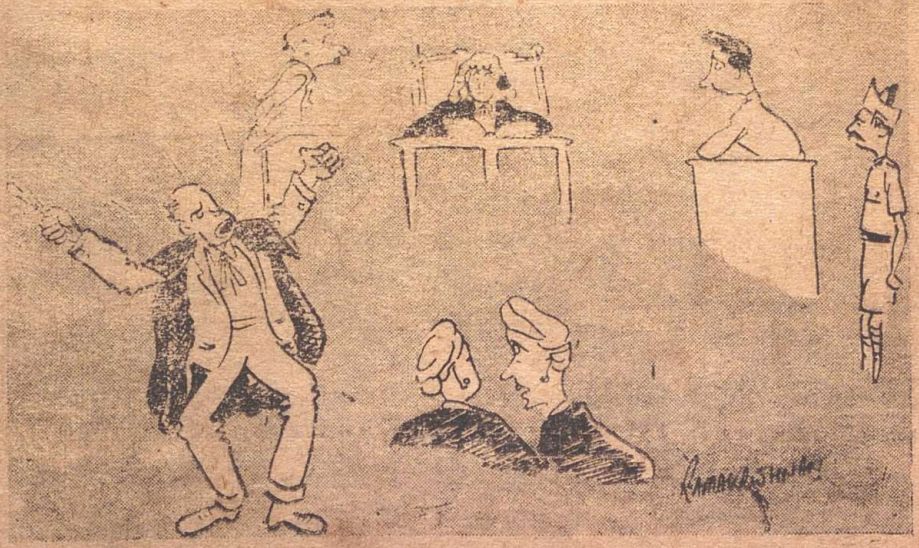
കാമുകൻ—"ഭവതിക്കു് ഇനിയും സംശയമോ? ഭവതിയേ ഞാനത്രമാത്രം സ്നേഹിക്കുന്നു."

കാമുകി—"അതു് കുറെ കഴിഞ്ഞാൽ അസ്വസ്ഥമനസ്ഥിതിയിൽ എത്തുമല്ലോ എന്നാണെന്റെ ഭയം."

* * * *

സ്നേഹിതൻ—(വിദേശത്തുവച്ചു് കണ്ടുമുട്ടിയ കൂടിയനോടു്) "നമ്മുടെ നാട്ടിൽ കള്ളുഷാപ്പുകളെല്ലാം നിർത്തി ചായപ്പീടികളാക്കി മാറ്റിപോലും."

മറ്റയാൾ— "അങ്ങനെയാണെങ്കിൽ ചായപ്പീടികകളെല്ലാം കള്ളുഷാപ്പുകളായും മാറ്റിക്കാണും."

"പ്രാക്ടീസ് തുടങ്ങുന്നതിനു മുമ്പു് അയാൾ ഒരു രാഷ്ട്രീയപ്രവർത്തകനായിരുന്നു."

നവോദയം.

വെംബ്ലിയസ് ലക്ഷ്മണൻ നമ്പൂതിരിപ്പാട്, പീച്ചാനിക്കാട്, അങ്കമാലി.

നിരവധി സരസകാവ്യങ്ങൾ രചിച്ചു മാഷാസഹിതൃലോകത്തിൽ സ്ഥിരപ്രതിഷ്ഠ സമ്പാദിച്ചുകഴിഞ്ഞിട്ടുള്ള ഒരു കവിപ്രധാനനാണു വെംബ്ലിയസ് പുരോഗമനസാഹിത്യത്തിന്റെ തള്ളലിൽ പണ്ഡിതകവികൾക്കു്—വിശേഷിച്ചു—സംസ്കൃത വൃത്തങ്ങളിൽ കാവ്യങ്ങളും രചിക്കുന്നവർക്കു—നില്ലുകള്ളിയില്ലാതായിത്തീർന്നുപോയെന്നു വിചാരിക്കുന്ന പലരും ഇന്നുണ്ടു്. എന്നാൽ നല്ലതും തീയതും തിരിച്ചറിവാനുള്ള ശക്തി ഇന്നത്തെ പരിതഃസ്ഥിതിയിൽ, സാമാന്യജനതയ്ക്കു് വളരെ കുറവായിട്ടാണിരിക്കുന്നതെങ്കിലും, കാലമാണു ശരിയായ വിധികർത്താവു്. കാലം കാഞ്ചനപദത്തിൽ അധിഷ്ഠിതമായാലും, 'വസന്തകാലേ സമ്പ്രാപ്തേ കാകഃ കാകഃ പികഃ പികഃ' എന്ന മട്ടിൽ കാലം ഒന്നു തെളിയുമ്പോൾ, കാഞ്ചനം കാഞ്ചനമായും കാചം, കാചമായും തീരും. നവോദയത്തിൽ 'ഒരു ദിവ്യൻ' നക്ഷത്രപതനം, വെള്ളവെള്ള, ദീപപഞ്ചകം, കുത്തിലെ വെള്ളത്തിനോടു്, മൈതാനത്തിലെ പക്ഷിക്കൂട്ടം, കൃഷ്ണപക്ഷത്തിലെ കൌമുദി, അസിതപ്രഭാവം, കാളമേഘം, കപടാശംസ, കൃഷ്ണയുഗമേ വിജയിക്ക, ചൊന്താമരയോടു്, പുണ്ണ്യനതതപഃസ്നേഹിതനോടു്, പതിതരക്ഷാലം എന്നിങ്ങനെ പതിനഞ്ചു കവനങ്ങൾ ഉൾക്കൊള്ളുന്നു.

'ഒരു ദിവ്യൻ' സുഷുപ്രശസ്തിരൂപമായ അഷ്ടകമാണു്. വ്യൽപത്തിഭാർഢ്യമില്ലാത്തവർക്കു് ഒരു തുമ്പും ഇതു വായിച്ചാൽ കിട്ടുകയില്ലെന്നുള്ളതു് ഒരു ന്യൂനതയാണെങ്കിൽ, അതു ദോഷം അതിനുണ്ടു്.

നക്ഷത്രപാതം ദ്രുവിഡവൃത്തങ്ങളിലുള്ള പുത്തൻ ഈരടികളാണു്. എത്രയുന്നതസ്ഥിതിയിലിരിക്കുന്നവനും സംസ്കാരോഷ്മാവോ വിധിവൈപരീത്യത്താലോ, ദോഷൈകദൃക്കായാലോ അധോഗതിയെ പ്രാപിക്കുന്നുവെന്നും ജന്മംകൊണ്ടുമാത്രം ആർക്കും ഔന്നത്യം സിദ്ധിക്കുന്നില്ലെന്നും ഉള്ള ഒരു പാഠം അതു നല്കുന്നു. മന്ദാക്രാന്തയിലുള്ള രണ്ടേ രണ്ടു ശ്ലോകങ്ങളാണു് 'വെള്ള വെള്ള.' ശ്ലഥപദ്യം ചേർത്തിട്ടുള്ള സ്ഥിതിക്കു്! "ആകാത്തിനടയ" എന്ന ഭാഗത്തെ തെറ്റുകുടിത്തിരുത്താമായിരുന്നു. ദീപപഞ്ചകം 'കാമനക്കുട്ടൻ,' കാമനത്തിങ്കൾ, മഞ്ജരി, കറുത്തി, എന്നീ വൃത്തങ്ങളിൽ ഗ്രഥിതമായ ഒരു മനോജ്ഞകവനമാണു്. 'പൊട്ടശ്ശുമത്തെ' എന്ന ഭിക്കിൽ വിസന്ധിദോഷമില്ലേ എന്നൊരു ശങ്ക. പക്ഷേ, ഇന്നു 'വിഗ്രഹ'ത്തിലില്ലാതെ സന്ധിയിൽ ആക്കാണു് താൽപര്യം? നീചസംസർഗ്ഗദോഷത്തെ പ്രകാശിപ്പിക്കുന്ന ഒരു ദശകമാണു് കുത്തിലെ വെള്ളത്തിനോടു്"

> കാമ്യമാം പടി വലിപ്പമേശി നി-
> സ്സീമകീർത്തിനിധിയായ വംപിയിൽ
> ചേർന്നടങ്ങി വിലസുന്ന വെള്ളമേ,
> നീ വിരിഞ്ഞനടെ സൃഷ്ടിയല്ലയോ?

എന്ന പദ്യത്തിൽ നിസ്സീമകീർത്തിനിധി എന്നതിനു അതിരില്ലാത്ത യശസ്സിന്റേയും ചെളിയുടേയും ഇരിപ്പിടം എന്നു രണ്ടർത്ഥമാണു് കല്പിച്ചിരിക്കുന്നതു്. വായനക്കാരുടെ ഭാഗ്യംകൊണ്ടു് കവിതന്നെ 'കീർത്തി! പ്രസാദയശസോ വിസ്താരേകർമ്മപിച' എന്ന കോശവാക്യം ഉദ്ധരിച്ചിട്ടുണ്ടു്. മൈതാനത്തിലെ പക്ഷിക്കൂട്ടം നന്നായിരിക്കുന്നു.

> കുണ്ടഭിക്കിൽ നിന്നൊക്കെയുമേറെ മുൽ-
> ക്കുന്ന കൈക്കൊണ്ടുകൊണ്ടാസ്സകുനികം
> മണ്ടിയങ്ങോട്ടടുത്തതവയ്ക്കുഴ-
> മിണ്ടൽക്കായ്കയും പിറപിറക്കുനത്രേ.

ആ 'ശകുനി പ്രയോഗം അസ്സലായിട്ടുണ്ടെന്നു പറയാം. കാറുകൊള്ളാനും മറുമായി സായാഹ്നത്തിൽ ആളുകളും കൂടാറുള്ള മൈതാനത്തിൽ ഈ ശകുനികൾ വന്നണഞ്ഞു ശല്യമുണ്ടാക്കുന്നു—അവരുടെ 'ഇണങ്ങൽ കായ്ങ്ങളെപ്പറ്റി പിറപിറക്കാൻ വെറെങ്ങും സ്ഥലമില്ലാഞ്ഞതു പോലെ. 'നാനാവിധ കമ്പോഷ്ടികൾ' 'പാരിടത്തെ ഭരിപ്പാൻ' രണ്ടു മൂന്നു മണിക്കൂർ, എന്നിവ സന്ധികൾ അച്ചടിക്കാർ വരുത്തിയതാവാനാണിടം. എന്നാൽ 'ഇളയുടെ ദുഃസ്ഥിതി കന്തമാക്കണേ" എന്നിടത്തു കാണുന്ന 'കന്തപ്രയോഗം ഉപേക്ഷിക്കാമായിരുന്നു.

> നിസർഗ്ഗശോഭാഹര വർണ്ണസമ്പദ
> ഗ്രഹാന്ധ്യമായ് കാണിജനേക്ഷണത്തിൽ
> തമം ജനിപ്പിച്ച തവീയ പൂവ്-
> പ്രസാദമേന്നൊരു നശിച്ചിരുന്നു

അ മാന്യരാജാവിനെ മൊട്ടയാട്ടം
തട്ടം വിധം പ്രേയുകലാളിയോടെ
ശ്രീ ചോകവാനഗിമഹോത്സ കൃഷ്ണ
പക്ഷത്തിൽ നീ കെഴുമടി ചേന്ന തത്രേ

ഇത്യാദി ചിന്താസുരോഗങ്ങളായ പദ്യങ്ങളാൽ കൃഷ്ണപക്ഷത്തിലെ കെഴുമടി ചമൽക്കാരപൂർണ്ണമായിയിരിക്കുന്നു. 'അസിതപ്രഭാവ'ത്തിലെ 'ഹന്താക്ക തേജസ്സ്'—എന്നു തുടങ്ങുന്ന രണ്ടു വരികൾ ചോറിൽ കല്ല കടിച്ചാലെന്തോ അസുഖം അസുഖം ജനിപ്പിക്കുന്നു. 'അള'ത്തിന്റെ പ്രസിദ്ധാർത്ഥം വിട്ടുകളഞ്ഞതും ഭംഗിയായില്ല. അതുപോലെതന്നെ;

നാനാതരാമിഷ്യ കൈവന്നതായുള്ള-
ന്യൂനാഭ്രവാസികം 'താരകങ്ങൾ'

എന്ന വരികളിൽ അന്യൂനാഭ്രവാസികം' എന്നു വായിക്കാൻ കുറെ വിഷമം തന്നെയാണു്.

മറ്റു കവിതകളുടെ കൂട്ടത്തിൽ 'പ്രച്ഛന്നതത്വ'ത്തെപ്പറ്റി രണ്ടു വാക്കു പറയേണ്ടതായിരിക്കുന്നു. പുംസ്ത്രീമയമായുള്ള രൂപയുഗത്തിൽ പുരുഷനാണു്. പ്രാധാന്യമെന്നു കവി ധരിച്ചിരിക്കുമ്പോലെ തോന്നുന്നു. അതുമാത്രമല്ല സ്ത്രീപുരുഷന്മാർ അധീനരായിരിക്കുതന്നെ വേണമെന്നും അദ്ദേഹത്തിനു നിർബന്ധമാണു്. അതു ഒരു വാദവിഷയമാകുന്നു.

'ഫലം വരില്ലാപുരുഷന്റെ വേർപാ-
ട്ടുദിച്ച ജന്തുക്കളിലെന്നുകൊണ്ടും

ശരി, സ്ത്രീയുടെ വേർപാടുദിച്ച ജന്തുക്കളിൽ ഫലമുണ്ടാകുമോ? എന്നൊരു ചോദ്യം അങ്ങോട്ടു ചോദിച്ചാൽ കവി അതിനു് എന്തുത്തരം പറയും? ശക്തിയും ശിവനും എന്ന പോലാണു സ്ത്രീപുരുഷന്മാർ. ശക്തിയോടുകൂടാത്ത ശിവനു് അനങ്ങാൻപോലും സാധിക്കയില്ലെന്നു ശ്രീ ശങ്കരാചാര്യർ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതു് എത്രയോ പരമാർത്ഥം സാധാരണ അനുഭവത്തിൽ കാണുന്നതും അങ്ങനെയല്ലേ? എത്രപരാക്രമിയായ പുരുഷന്റെയും പൌരുഷമെല്ലാം അന്തഃപുരത്തിനു പുറത്തിലേ നടക്കാറുള്ളൂ. ശിവന്റെ അർദ്ധനാരീശ്വരതത്വം തന്നെയും ലോകത്തിനു ഒരു ഉത്തമ പാഠമല്ലേ നല്കുന്നതു്? അതു പോകട്ടെ

തദീയ നാനാവിധ ജാത ശാഖാ
സമേളനത്തുലെ രസാതലത്തിൽ
കൃഷ്ണീയതേജസ്സു പരക്കുകോണ്ടോ?

'ചക്ഷുഃ ശ്രവസ്സന്തതി കൂട്ടുന്നു' ഇതേ ആശയത്തെത്തന്നെ,

ഹീനതരാരാജചലനാലോകത്തിൽ
ത്തനാനന്ദം പ്രസൂതശ്രീവിലേഷാം.

വാനത്തെത്തൽ ഗ്രഹണം പോയിട്ടും വണ്ണംസ്വാധീനപ്പെട്ടുവാൻ മാവിക്കയോ?

എന്നു് അസിത പ്രഭാവത്തിൽ മാത്രമേ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളൂ. ഈ വരികളിലെ ധ്വനി എന്തൊക്കെയായിരുന്നാലും അല്പം ജാതിക്കുറവു് അതിസ്ഫുരിക്കുന്നില്ലേ എന്നൊരു ശങ്ക അതുകൊണ്ടു് ന്യായമായി ഉളവാകുന്നതാണു്.

കവിതാശക്തിയും പാണ്ഡിത്യവും ഒരുപോലെ ആശ്ലേഷിച്ചിരിക്കുന്ന ഈ കവിയുടെ തൂലികയിൽ നിന്നു ഇനിയും അനേകം സൽകാവ്യങ്ങൾ ഉണ്ടായിക്കാണുവാൻ ജഗദീശ്വരൻ കടാക്ഷിക്കട്ടെ!

വിലാസിനി

സിംഗപ്പൂരിൽ നിന്നു പുറപ്പെടുന്ന ഒരു സാഹിത്യപരമായ മാസികയാണിതു്. ഒന്നാമത്തേയും രണ്ടാമത്തേയും ലക്കങ്ങളും വായിച്ചു നോക്കിയതിൽ വലിയ കഴമ്പുള്ള ലേഖനങ്ങളും അധികമായി കണ്ടില്ല. ആ ന്യൂനത അടുത്ത ലക്കങ്ങളിൽ പരിഹരിക്കുമെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു. സിംഗപ്പൂരുപോലെ വിദൂരസ്ഥമായ ഒരു നഗരത്തിൽ നിന്നു് ഈ മാതിരി ഒരു പ്രസിദ്ധീകരണം ഉണ്ടാവുക എന്നതുതന്നെ മലയാളികൾക്കെല്ലാം അഭിമാനജനകമാണു്. അതിന്റെ വിജയത്തിനുവേണ്ടി മലയാളികളായുള്ള സഹൃദയന്മാരെല്ലാം മനഃപൂർവ്വം യത്നിക്കുമെന്നാണു് ഞങ്ങളുടെ പ്രത്യാശ.

അൽ-ലിവാ-അ്.

ജിഹാദുൽ ഇസ്ലാംസംഘം, കൊല്ലം.

ഇസ്ലാമിക വിദ്യാഭ്യാസം വ്യക്തികൾക്കു നല്കുന്നതിനും സംഘപ്രവൃത്തികളെ ത്വരിപ്പിക്കുന്നതിനും വേണ്ടി മി.—മുഹമ്മദു മാവുങ്കിന്റെ അധിപത്യത്തിൽ നടക്കുന്ന ഈ വാരികയ്ക്കു സ്വാഗതം വിജയം ആശംസിച്ചു കൊള്ളുന്നു. മതവിദ്വേഷത്തിന്റെ പ്രധാനകാരണം അജ്ഞാനമാണു്. മതങ്ങളെല്ലാം ഏകമായ സത്യത്തിലേക്കുള്ള ഭിന്നഭിന്ന മാർഗ്ഗങ്ങളാണെന്നുള്ള തത്വം ഗ്രഹിക്കുന്നതിനു നാം നമ്മുടെ മാത്രമല്ല, അന്യന്മാരുടേയും മതങ്ങളെ സൂക്ഷ്മം പഠിക്കുതന്നെ വേണം. അതിനാൽ ഇത്തരം പ്രസിദ്ധീകരണങ്ങൾ മുസ്ലീങ്ങൾക്കു മാത്രമല്ല, മറ്റു മതക്കാർക്കും വളരെ പ്രയോജകീഭവിക്കുമെന്നാണു്. ഞങ്ങളുടെ വിശ്വാസം

1124-ാമാണ്ട് ഇടവമാസത്തിൽ ഓരോ കൂറുകാർക്കുമുള്ള ഗുണദോഷഫലങ്ങൾ.

തഴി കെ. രാമവാര്യർ.

	കു. സ.	ശു. ബു. ര.	
		കു 18. ഇ.	
		ശു. 19. മി	
		സ. 24. മീ.	
ഗു.		ശി. 24 കു.	മ.
		ശി.	

മേടക്കൂറ്:—(അശ്വതി ഭരണി കാർത്തിക കാൽ) വഞ്ചനയും ന്യായരഹിതമായ ലാഭവും മറവും ഉണ്ടായിരുന്നാലും അതുപോലെ ധനവ്യയം വരിക, രാജമാന്യത, മംഗളകർമ്മങ്ങൾ നടത്തുക, സന്താനപീഡ, വിരഹം, സ്ഥാനഭ്രംശം, അർത്ഥനാശങ്ങൾ, കർമ്മവിഹതി, ഹൃദയരോഗം, പിത്തകോപം, അപവാദം, കലഹം ഇവഫലം. 1 27 28 ഈ തീയതികൾ ശുഭകർമ്മങ്ങൾ പ്രവർത്തിക്കുവാൻ നല്ലതല്ല

ഇടവക്കൂറ്:—(കാർത്തികമുക്കാൽ രോഹിണി മകയിരത്തര) നൽക്കാലിവർഗ്ഗങ്ങളെക്കൊണ്ടുള്ള അനുഭവയോഗം, ധനവരവ്, ആരോഗ്യം, കൃഷിഗുണം, ഭാര്യാദിസുജനസുഖക്കുറവ്, കലഹപ്രിയം, അന്യാതകർമ്മങ്ങളിൽ വാസനയും, സംഘടനകളുടെ നേതൃത്വം സമ്പാദിക്കാനുള്ള ശ്രമവും, സ്ഥാനോന്നതിക്കുള്ള പ്രയത്നപ്രവേശവും പ്രയുക്തപരിവർത്തനവും സന്താനങ്ങളെക്കൊണ്ടുള്ള ഉന്നതിയും ഗുരുജനസമ്പർക്കവും ഫലം. 2 3 4 ഈ ദിവസങ്ങൾ ശുഭകർമ്മങ്ങൾ നടത്തുന്നതിന് യുക്തമല്ല.

മിഥുനക്കൂറ്:—(മകയിരത്തര തിരുവാതിര പുണർതത്തിൽ മുക്കാൽ) സ്വന്തം അഭിപ്രായങ്ങളിൽ അസ്ഥിരത, കഠിനയാതനകൾ അനുഭവിക്ക, ബന്ധനം, സഹോദരക്ഷയക്കുറവ്, സ്ഥാനചലനം, മരണഭയം, വാഹനങ്ങൾ നിമിത്തമുള്ള അപകടം, പൊതുജനങ്ങളിൽ നിന്നും സഹായധനങ്ങൾ സമ്പാദിക്കുക, വ്യവഹാരകാര്യങ്ങൾ ഉണ്ടാകുന്നതിനുള്ള വഴികൾ, ഉപകാരസ്മരണയില്ലായ്മ, രക്തകോപാദികളായ പീഡകൾ, സഹോദരന്മാരുമായി അകാരണമായി കോപിക്കുക, ദുഷിച്ച ലേഖനങ്ങളിലേക്കുള്ള വാസന, സത്തുക്കളെ അപമാനിക്കുക ഇവഫലം. 5 6 ഈ ദിനങ്ങൾ യാതൊരു പ്രവൃത്തികളും ചെയ്യുന്നതിന് ശുഭമല്ല.

കർക്കടകക്കൂറ്:—(പുണർതത്തിൽ കാൽ പൂയം ആയില്യം) കാര്യാന്തരാൽ അന്യദേശഗമനം, ദുർജ്ജനഭയം, വ്യാജപ്രസ്താവനകൾ തട്ടിമൂളിക്കുക, വേണ്ടപ്പെട്ട ജനങ്ങളുമായി വൃഥാകലഹിക്കുക, ബുദ്ധിക്കും വാക്കിനും, നിപുണത, കളത്രപീഡ, കാര്യപ്രതിബന്ധത, അമിതവ്യയം 18-ാംതീയതിക്കുശേഷം ദോഷഫലങ്ങൾക്ക് വളരെ കുറവുകൾ സംഭവിക്കുന്നതാണ് ഇവഫലം. 6 7 8 ഈ ദിവസങ്ങൾ നല്ലകാര്യങ്ങൾ ചെയ്യുവാൻ നല്ലതല്ല.

ചിങ്ങക്കൂറ്:—(മകം പൂരം ഉത്രത്തിൽ കാൽ) വിഷാഗ്നികളിൽ നിന്നുമുള്ളക്ഷതം, ഭയം, ബന്ധുക്കൾക്ക നാശം, ധനത്തിന്ന ഉടവ്, മരണഭയം, തൃപ്തിക്കുറവ്, കാര്യാദികളിൽ അപജയം, ആദ്യത്തെ രണ്ടോ മൂന്നോ ശേഷം ശത്രുക്കളുടെ തോൽവിനിമിത്തം പലവിധബഹുമാനങ്ങൾ, ധനലാഭം, സ്ത്രീകൾ നിമിത്തം കലഹം, വിദ്യ, കീർത്തി ഇവഫലം. 9 10 11 ഈ ദിനങ്ങളിൽ നല്ലകാര്യങ്ങൾ ഒന്നും ചെയ്യരുത്.

കന്നിക്കൂറ്:—(ഉത്രത്തിൽമുക്കാൽ അത്തം ചിത്തിര പകുതി) പല പ്രകാരത്തിലുള്ള വിഷമത, ഭയം, സ്ഥാനചലനം, സന്താനക്ലേശം, ധനപരമായ അലച്ചിലുകൾ, ദേഹക്ഷതം, മസ്തിഷ്കവ്യഥ,

രുകതുല്യധിക്കുറവ്, കായ്യാലോചനകളിൽ നിരുത്സാഹം, മതവിദ്വേഷബുദ്ധി, ഗൃഹോപകരണങ്ങൾ വാങ്ങുക, മംഗളകർമ്മങ്ങൾ നടത്തുന്നതിനിടവരിക, അന്യസ്ഥാനലബ്ധി ഇവഫലം. 12 13 ഈ തീയതികൾ യാതൊരു കായ്യങ്ങളും പ്രവർത്തിക്കുന്നതിനു നല്ലതല്ല.

തുലാക്കൂറ്:—(ചിത്തിര അര ചോതി വിശാഖത്തിൽ മുക്കാൽ) ബന്ധുസഹോദരാദിയിൽ നിന്നും ദുഃഖം, നീർദ്ദോഷാദിയായ ശ്രീദോഷകോപം, ഉദരത്തിനും നേത്രത്തിനും അസുഖം, കളത്രാദിഷ്ടത, സന്താനാദിസമ്പൽ സൌഖ്യം, പ്രതാപം, ആഭരണാദി ക്രയവിക്രയം ഇവഫലം. 14 15 16 ഈ തീയതികൾ ശുഭപ്രദമല്ല.

വൃശ്ചികക്കൂറ്:—(വിശാഖത്തിൽ കാൽ അനിഴം കേട്ട) സ്ഥാനോന്നതി, അഭിമാനം, നഷ്ടധനപ്രാപ്തി, സത്രുക്കളുമായി കലഹിക്കുക, ജയം, സ്ഥാനവലിപ്പം, കീർത്തി, ബുദ്ധിക്രമം വാക്കിനാനിപുണത, ബന്ധനാദ്യവസ്ഥ, പൊതുകാര്യപ്രസക്തി, തന്നിമിത്തമുള്ള ഗുണങ്ങളും, ഹൃദ്രോഗംമുതലായവ ഫലം. 17 18 ഈ ദിവസങ്ങൾ യാതൊരു കായ്യങ്ങളും പ്രവർത്തിക്കുന്നതിനു ശുഭമല്ല.

ധനുക്കൂറ്:—(മൂലം പൂരാടം ഉത്രാടത്തിൽ കാൽ) ഭരണീയജനങ്ങളുമായിട്ടുള്ള അതൃപ്തി, കണ്ടുടികളുടെ വിഭേദഭാവം, ആത്മവഞ്ചന, സന്താനാരിഷ്ടത, സ്ഥാനമാനാർത്ഥിലാഭം, സഹപ്രവർത്തകന്മാർ നിമിത്തമുള്ള കായ്യവിഘാതം, വാഹനാദി നിമിത്തമുള്ള നഷ്ടം, ധനപരമായ കുഴപ്പിൽ, കരാറുകളുടെ തകരാറുകൾ ഇവഫലം. 19 20 ഈ ദിവസങ്ങൾ ഒന്നും പ്രവർത്തിക്കുന്നതിനു ശുഭപ്രദമല്ല.

മകരക്കൂറ്:—(ഉത്രാടത്തിൽ മുക്കാൽ തിരുവോണം അവിട്ടത്തര) കളത്രവിരഹമോ ദുഃഖമോ ഉണ്ടാവുക, കുടുംബത്തിൽ അന്തരാൽ ഛിദ്രങ്ങൾവരുക, വിഷഭീതി, ബുദ്ധിക്രമൈഷ്യം, പരകായ്യനിരതത്വം, ദ്വേഷ്യം, ജ്വരം, അന്യന്മാരുടെ അഭ്യുദയത്തിൽ അസൂയ, വിവാഹമൈത്രീം, അഭിമാനക്ഷതമായ വിഷയങ്ങളിൽ ഏർപ്പെടുക, ഭർത്തൃ ബന്ധുക്കളുടെ സമീപിക്കുക ഇവഫലം. 21 22 ഈ ദിവസങ്ങളും ശുഭകായ്യപ്രവൃത്തിക്കു ഉത്തമമല്ല.

കുംഭക്കൂറ്:—(അവിട്ടത്തരയും ചതയം പൂരുരുട്ടാതി മുക്കാൽ) വരവിൽ കവിഞ്ഞ ചെലവ്, ക്ഷീണസൌഖ്യം, സ്വാർത്ഥതൽപരത, നല്ലകായ്യങ്ങളിൽഅഭിപ്രായഭിന്നത, പ്രഭുജനപ്രീതി, സൽക്കായ്യങ്ങൾക്കുവേണ്ടി പ്രവർത്തിക്കുക, ബന്ധുജനയോഗം, പ്രതാപം, അഹംഭാവപ്രസക്തി ഇവഫലം. 23 24 25 ഈ ദിവസങ്ങളിൽ ഒരു ശുഭകായ്യങ്ങളും പ്രവർത്തിക്കരുത്.

മീനക്കൂറ്:—(പൂരുരുട്ടാതി കാൽ ഉത്തൃട്ടാതി രേവതി) ലാഭത്തിനുവേണ്ടി പ്രവർത്തിക്കുന്നവയിൽ നിന്നു നഷ്ടം, മനഃസൈരമില്ലായ്മ, ന്യായരഹിതമായ ക്രയവിക്രയതൽപരത, സകല കായ്യങ്ങളിലും വിഘ്നാതം, പതനഭയം, ആത്മഭയം, വാതകോപം, 20-ാംതീയതിക്കു ശേഷം ദോഷഫലങ്ങൾക്കു കുറവു വരിക്കുന്നതാണ്. 26 27 ഈ ദിവസങ്ങൾ ഒരു ശുഭകായ്യങ്ങൾക്കും നല്ലതല്ല.

പ്രതിവിധികൾ.

കർക്കടകം, ചിങ്ങം, കന്നി ഈ കൂറുകാർ ശനിയാഴ്ചതോറും അഗതികൾക്കു ഭക്ഷണം കൊടുക്കുകയും വസ്ത്രം ദാനം ചെയ്യുകയും ഉദയത്തിനു മുമ്പ് കുളിച്ചു ഈശ്വരജപം നടത്തി പുരാണപാരായണം ചെയ്ത് ലഘുഭക്ഷണാനന്തരം പത്രപാരായണത്തിൽ ഏർപ്പെടുകയും ഒട്ടു മണിക്കു ശേഷം അവനവന്റെ കാലയാപനത്തിനുള്ള ജോലികളിൽ ഏർപ്പെടുകയും വേണം. ഈ ദിവസങ്ങളിൽ അഗതികൾക്കു ആഹാരമോ സുഹൃത്തുക്കൾക്കു ലഘുസൽക്കാരമോ ചെയ്യുന്നതും വേണ്ടതാണ്.

മകരക്കൂറുകാർ പുണ്യക്ഷേത്രങ്ങളിൽ ഭജിക്കുക, തീർത്ഥസ്നാനങ്ങൾ ചെയ്യുക, മാതാപിതാക്കന്മാരുടെ ഹിതം അനുസരിച്ചു പ്രവർത്തിക്കുക, തനിക്കിഷ്ടമുള്ള ദേവനെ രണ്ടു മണിക്കൂർ നേരം കേന്ദ്രീയോടുകൂടി ദിവസവും പ്രാർത്ഥിക്കുക, ധ്യാനിക്കുക, അകാലസഞ്ചാരം കുറയ്ക്കുക, അന്യഗൃഹതലങ്ങളിൽ നിന്നും ഒഴിഞ്ഞു നിൽക്കുക, അടുത്തുള്ള വായനശാലകൾക്കു ഒരു ഗ്രന്ഥം പ്രദാനം ചെയ്യുക മുതലായവ അനുഷ്ഠിച്ചാൽ ഭർത്തിയിൽ നിന്നും ദോഷഫലങ്ങളിൽനിന്നും അകലുന്നതിനു സാധിക്കും.

ഇടവക്കൂറുകാർ തിരുവോണംതോറും പാൽപ്പായസം വെച്ചു ബാലന്മാർക്കു കൊടുക്കുകയും ഗീതാപാരായണം നടത്തുകയും ചെയ്യുന്നതുകൊണ്ടു

ജാതക ചിന്താമണി.

തകഴി കെ. രാമവാര്യർ.

അദ്ധ്യായം ൪.

ഭാവബല നിർണ്ണയം.

ഓരോഗ്രഹത്തിനും ബലമുള്ളതും ഇല്ലാത്തതും ആയ രാശികൾ പ്രത്യേകം പ്രത്യേകം ഉണ്ട്. ചില രാശികളിൽ നിന്നാൽ ചെയ്യാവുന്ന ഫലം മുഴുവനായി ചില ഗ്രഹങ്ങൾ ചെയ്യും. മറ്റു രാശികളിൽ അല്പം കുറഞ്ഞ ഫലം നല്കും. വേറെ ചില രാശികളിൽ യാതൊരു ഫലവും ചെയ്കയില്ല.

മനുഷ്യന്റെ സ്വന്തം കാര്യംതന്നെ എടുക്കുക. അവനവന്റെ സ്വന്തം ഗൃഹത്തിൽ എന്തുതന്നെ പ്രവർത്തിക്കുന്നതിനും ബലം കൂടും. ബന്ധുവിന്റെ വീട്ടിൽ ഒരു വിധം സ്വാതന്ത്ര്യം ഉണ്ടായിരിക്കും. ശത്രു ഗൃഹത്തിൽ കേറ്റംതന്നെ ബലം ഉണ്ടാകയില്ല. ഒരു രാജഗൃഹത്തിൽ പൂർണ്ണസ്വാതന്ത്ര്യം കൊടുത്തു് ഇരുത്താമെങ്കിൽ അയാളുടെ തൃശൂപോലെ സകല പ്രവൃത്തികളും ചെയ്യുന്നതിനു് കഴിവുകാണും.
ഏതു ഗൃഹങ്ങൾക്കും സ്വക്ഷേത്രം, ബന്ധുക്ഷേത്രം, ശത്രുക്ഷേത്രം, സമക്ഷേത്രം, ഉച്ചക്ഷേത്രം, നീചക്ഷേത്രം ഇങ്ങനെ സ്ഥാനഭേദങ്ങൾ ഉണ്ടു്. അവയെപ്പറ്റി ജാതക ചിന്തകന്മാർ വഴിയാംവണ്ണം അറിഞ്ഞിരിക്കണം.

ഒരു ജാതകന്റെ ഫലാനുഭവങ്ങളെപ്പറ്റി പറയുമ്പോൾ ഭാവബലം, ഭാവാധിപബലം, കാരകബലം മുതലായവയെക്കുറിച്ചു് മറ്റു ചേഷ്ടാബലങ്ങളും അറിഞ്ഞിരിക്കേണ്ടതാണു്.

ഭാവം എന്നു പറയുന്നതു് ലഗ്നം ഒന്നാംഭാവവും ലഗ്നരാശിയുടെ അടുത്ത രാശി രണ്ടാംഭാവവും രണ്ടാംഭാവത്തിന്റെ അടുത്തരാശി മൂന്നാംഭാവവും ഇങ്ങനെ ലഗ്നം മുതൽ ലഗ്നം വരെ ക്രമമായി കണക്കാക്കിയാൽ പന്ത്രണ്ടു ഭാവങ്ങളും അറിയാമല്ലോ. ലഗ്നത്തിന്റെ അഞ്ചാംഭാവം എന്നുപറയുന്നതു് ലഗ്നംമുതൽ അഞ്ചാമത്തെ രാശിക്കാണു്. അതിന്റെ അധിപനെ അഞ്ചാം ഭാവാധിപൻ എന്നും പറയുന്നു. നാം കഴിഞ്ഞ അദ്ധ്യായത്തിൽ ഇന്ദിരാദേവിയുടെ ഒരു ഗ്രഹനില എഴുതിയതിൽ ധനുവാണു് ലഗ്നം എന്നു് കുറിച്ചിട്ടുള്ളതു്. അതിന്റെ അഞ്ചും പന്ത്രണ്ടും ഭാവങ്ങൾ മേടവും വൃശ്ചികവും ആണു്. ഇങ്ങനെ അറിഞ്ഞുകൊള്ളുക.

ഗ്രഹങ്ങളുടെ സ്വക്ഷേത്രം.

ആദിത്യനു്	ചിങ്ങംരാശി
ചന്ദ്രനു്	കർക്കടകം
ചൊവ്വായ്ക്കു്	മേടം വൃശ്ചികം

ബുധനു്	കന്നി മിഥുനം
വ്യാഴത്തിനു്	ധനവും മീനവും
ശുക്രനു്	തുലാം ഇടവം
ശനിക്കു്	മകരം കുംഭം

മീനം ഗുരു	മേടം കുജ	ഇടവം ശുക്ര	മിഥുനം ബുധ
കുംഭം മന്ദ	രാശ്യാധിപ ചക്രം.		കർക്കടകം ചന്ദ്ര
മകരം മന്ദ			ചിങ്ങം രവി
ധനു ഗുരു	വൃശ്ചികം കുജ	തുലാം ശുക്ര	കന്നി ബുധ

ഈ രാശിചക്രംകൊണ്ടു മേടം തുടങ്ങിയ രാശികളുടെ ആധിപത്യം ഇന്ന ഇന്ന ഗ്രഹങ്ങൾക്കു് ആണെന്നു് മനസ്സിലാക്കാമല്ലോ. ഗ്രഹങ്ങൾക്കു് അതതു ക്ഷേത്രം (രാശി) സ്വക്ഷേത്രവും ആകുന്നു. ഒരു മനുഷ്യനു് സ്വന്തം ഗൃഹത്തിൽ എത്രത്തോളം സ്വാതന്ത്ര്യമുണ്ടോ അതുപോലെ ഗ്രഹങ്ങൾക്കു് അവരവരുടെ സ്വക്ഷേത്രങ്ങളിൽ സ്വാതന്ത്ര്യം ഉണ്ടു്.

ഉച്ചം

പരമരക്ഷകനായ രാജാവിന്റെ ഉത്തരവിൽ ലബ്ധമായ സ്വാധികാരങ്ങളോടെ ചതുരംഗസേനാ വലയിതനായി ഇരിക്കാൻ ഇടവരുന്ന ഒരു മനുഷ്യന്റെ ശക്തി മാഹാത്മ്യത്തെപ്പറ്റി പറയുവാനുണ്ടോ? അതുപോലെ ഗ്രഹങ്ങൾക്കും അതി ശക്തിപ്രഭങ്ങളായ ചില രാശികൾ ഉണ്ടു്. അങ്ങനെയുള്ള രാശികൾക്കാണു് ഉച്ചമെന്നു പറയാറുള്ളതു്. ഓരോ ഗ്രഹത്തിന്റെയും ഉച്ചരാശി അടിയിൽ ചേർക്കുന്നു.

ആദിത്യനു്	മേടംരാശി ഉച്ചം.
ചന്ദ്രനു്	ഇടവം
ചൊവ്വായ്ക്കു്	മകരം
ബുധനു്	കന്നി
വ്യാഴത്തിനു്	കർക്കടകം
ശുക്രനു്	മീനം
ശനിക്കു്	തുലാം

ശുക്ര ഉച്ചം	രവി ഉച്ചം	ചന്ദ്ര ഉച്ചം	
	ഉച്ചരാശിചക്രം		ഗുരു ഉച്ചം
കുജ ഉച്ചം			
		ശനി ഉച്ചം	ബുധ ഉച്ചം

ഇങ്ങനെ ഉച്ചരാശികൾ നിർണ്ണയിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു.

മൂലത്രികോണം.

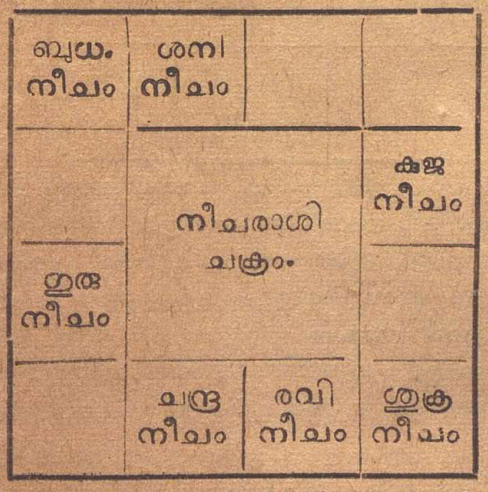
സ്വക്ഷേത്രത്തിനും ഉച്ചത്തിനും മധ്യത്തായി ഓരോ ഗ്രഹത്തിനും ചില രാശികൾ ഉണ്ടു്. സ്വക്ഷേത്രത്തെക്കാൾ ക്രൂരതലായും ഉച്ചരാശിയെക്കാൾ കുറവായും പ്രസ്തുത രാശികളിൽ നിന്നാൽ ഗ്രഹഇഷ്ടലപ്രദാനം ചെയ്യും.

ആദിത്യന്	ചിങ്ങംരാശി
ചന്ദ്രന്	കർക്കടകം
ചൊവ്വായ്ക്ക്	മേടം
ബുധന്	കന്നി
വ്യാഴത്തിന്	ധനു
ശുക്രന്	തുലാം
ശനിക്ക്	കുംഭം

നീചരാശികൾ.

ഓരോ ഗ്രഹത്തിനും അശേഷം ബലമില്ലാത്തവയാണ് നീചരാശികൾ. ബലമില്ലെന്നതന്നെയല്ല, നീചരാശികളിൽ നില്ക്കുന്ന ഗ്രഹങ്ങൾ അവർക്ക് പറഞ്ഞിട്ടുള്ള ദോഷഫലങ്ങൾ തികച്ചും ചെയ്കയും ചെയ്യും.

അതതു ഗ്രഹത്തിന്റെ ഉച്ചരാശിയുടെ ഏഴാമത്തെ രാശിയാണ് അതതു ഗ്രഹങ്ങൾക്ക് നീചരാശിയായ വീടുകൾ. മേടം രാശിയാണല്ലൊ ആദിത്യന്റെ ഉച്ചരാശി. ആദിത്യന്റെ ഉച്ചരാശിയായ മേടത്തിന്റെ ഏഴാംരാശി തുലാമാണല്ലൊ ആ തുലാംരാശി ആദിത്യന്റെ നീചരാശിയാകുന്നു. ഇപ്രകാരം ഓരോ ഗ്രഹത്തിനും ധരിച്ചുകൊള്ളുക.

ഇവിടെ ഒരു സംശയം പലർക്കും ഉണ്ടാകാവുന്നതാണ്. നവഗ്രഹങ്ങളിൽ സപ്തഗ്രഹങ്ങളുടെ മാത്രം സ്വക്ഷേത്രാദികൾ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. രാഹുകേതുക്കൾക്കും ഗുളികനും സ്വന്തമായി ക്ഷേത്രങ്ങൾ ഇല്ലാത്തതിനാൽ അവയ്ക്കു പറഞ്ഞിട്ടില്ലെന്നു അറിയുക. അവർക്ക് വാസഗൃഹം മാത്രമേയുള്ളൂ.

ചിങ്ങം, കുംഭം, കന്നി, കർക്കടകം, വൃശ്ചികം ഈ രാശികളിൽ രാഹു ഉച്ചതുല്യ ഫലം പ്രദാനം ചെയ്യും. അതുപോലെ മേടത്തിലും മിഥുനത്തിലും കേതുവും ഉച്ചഫലപ്രദായികളാണെന്ന് ചില ആചാര്യന്മാർക്ക് അഭിപ്രായമുണ്ട്. ആ നയമത്തെ സ്വീകരിക്കുന്നതുമുണ്ട്. കേതുവിന് കുജന്റെ ഫലങ്ങൾ പറയാറും ഉണ്ട്.

ഗ്രഹങ്ങൾക്ക് തമ്മിൽ ശത്രുമിത്രതകൾ ഉണ്ടെന്ന് മുൻപേ സൂചിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ? ശത്രുവിന്റെ ക്ഷേത്രത്തിൽ സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന ഗ്രഹം പൊതുവെ ദുർബ്ബലനാണെന്നും ബന്ധുക്ഷേത്രഗതനായ ഗ്രഹം സബലനാണെന്നും മറ്റും പറഞ്ഞുകഴിഞ്ഞു. അതുകൊണ്ട് ഏതുതു ഗ്രഹങ്ങൾ തമ്മിൽ ശത്രുത ബന്ധുത്വം സമത്വം ഇവ ഉണ്ടെന്നു അറിയണം. അതിന് സുകരമായ ഒരു പട്ടിക അടിയിൽചേർക്കുന്നു.

ഗ്രഹങ്ങളുടെ അന്യോന്യ ശത്രുമിത്ര സ്ഥിതി.

ഗ്രഹങ്ങൾ	ബന്ധുക്കൾ	സമന്മാർ	ശത്രുക്കൾ
ആദിത്യൻ	ചന്ദ്രൻ കുജൻ വ്യാഴം	ബുധൻ	ശനി ശുക്രൻ
ചന്ദ്രൻ	ആദിത്യൻ ബുധൻ	ചൊവ്വ ഗുരു ശുക്രൻ ശനി	ശത്രു ഇല്ല
കുജൻ	ആദിത്യൻ ചന്ദ്രൻ ഗുരു	ശുക്രൻ ശനി	ബുധൻ
ബുധൻ	ആദിത്യൻ ശുക്രൻ	ചൊവ്വ ശനി വ്യാഴം	ചന്ദ്രൻ
ഗുരു	ആദിത്യൻ കുജൻ ചന്ദ്രൻ	ശനി	ബുധൻ ശുക്രൻ
ശുക്രൻ	ബുധൻ ശനി	കുജൻ വ്യാഴം	ആദിത്യൻ ചന്ദ്രൻ
ശനി	ശുക്രൻ ബുധൻ	വ്യാഴം	ആദിത്യൻ ചന്ദ്രൻ ചൊവ്വ
രാഹു	ബുധൻ ശനി ശുക്രൻ	കുജൻ	സൂര്യൻ ചന്ദ്രൻ വ്യാഴം.

ഓരോ ഗ്രഹത്തിന്റേയും സ്വക്ഷേത്രങ്ങളെപ്പറ്റി പറഞ്ഞിട്ടുള്ള നിലയ്ക്കു ബന്ധുക്ഷേത്രം സമക്ഷേത്രം ശത്രുക്ഷേത്രം ഇവയെപ്പറ്റി എളുപ്പം മനസ്സിലാക്കാം. ഒരു ഗ്രഹത്തിന്റെ ശത്രുവിന്റെക്ഷേത്രം ശത്രുക്ഷേത്രവും ബന്ധുവിന്റേതു ബന്ധുക്ഷേത്രവും സമന്റെക്ഷേത്രം സമക്ഷേത്രവും ആകുന്നു. ഉദാഹരണം—ആദിത്യനു കർക്കടകം മേടം വൃശ്ചികം ധനു മീനം ഇവ ബന്ധുക്ഷേത്രവും, കന്നിയും മിഥുനവും സമക്ഷേത്രവും, മകരം കുംഭം തുലാം ഇടവം ഇവ ശത്രുക്ഷേത്രവും ആകുന്നു. ഇതുപോലെ മറ്റു ഗ്രഹങ്ങൾക്കും ഊഹിച്ചുകൊള്ളുക. ഗ്രഹങ്ങളുടെ ശത്രുമിത്രങ്ങളാണല്ലോ പട്ടികയിൽ ചേർത്തിരിക്കുന്നതു്. അവരുടെ രാശി(ക്ഷേത്രം) അവരുടെ ശത്രുമിത്രസമഭേദം അനുസരിച്ചു നിശ്ചയിച്ചുകൊള്ളുക എന്നുസാരം

മൌഢ്യം.—ഒരു ഗ്രഹം ആദിത്യന്റെ ഉഗ്രമായ തേജസ്സിൽ അത്യഗാധമായി തുലോം നിസ്തേജമാകുന്ന അവസ്ഥയ്ക്കാണു് മൌഢ്യം എന്നു പറയാവുള്ളതു്. ഗ്രഹങ്ങൾക്കു മൌഢ്യം തുടങ്ങുന്നതും തീരുന്നതുമായ സമയങ്ങൾ പഞ്ചാംഗംനോക്കി അറിഞ്ഞുകൊള്ളണം. ഒരുവൻ ജനിക്കുന്ന തീയതിയിൽ ഏതെങ്കിലും ഗ്രഹങ്ങൾക്കു മൌഢ്യം ഉണ്ടോ എന്നു നോക്കി അതു ജാതകങ്ങളിൽ പ്രത്യേകം കുറിച്ചിരിക്കണം. മൌഢ്യം പ്രാപിക്കുന്ന ഗ്രഹങ്ങൾക്കു യാതൊരു ബലവും കാണുകയില്ല. തന്നിമിത്തം ആ ഗ്രഹങ്ങളെ കൊണ്ടുള്ള ഫലങ്ങൾ ജാതകനു് അനുഭവയോഗ്യങ്ങളായി തീരുകയില്ല.

ഗ്രഹങ്ങളുടെ ബലാബലചിന്തയിൽ ഉള്ള പ്രധാനമായ ഒരു കാര്യംകൂടി ഇവിടെ ഓർത്തിരിക്കണം. ഒരു ഗ്രഹത്തിനു താന്റെ ചേരാശിയിൽ പൂർണ്ണബലവും മൂലക്ഷേത്രത്രികോണങ്ങളിൽ മുക്കാൽ ബലവും സ്വക്ഷേത്രത്തിൽ പകുതി ബലവും ബന്ധുക്ഷേത്രത്തിൽ എട്ടിലൊന്നു ബലവും ശത്രുക്ഷേത്രത്തിൽ പതിനാറിലൊന്നു ബലവും നീചക്ഷേത്രത്തിൽ മുപ്പത്തിരണ്ടിലൊന്നുബലവും മൌഢ്യം പ്രാപിക്കുമ്പോൾ മുഴുവനും ഹീനതയും ഉണ്ടെന്നാണു് ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരുടെ മതം.